anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ANDREW WEBBER

Oposumii de pe INTERNET

535

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 535/iunie/1996)
editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.

SUMAR

Politique fiction

Fragmente critice

Lucrări româneşti

Traduceri

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
LILIANA STOENESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Lei 1500

Coperta
WALTER RIESS

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Director economic
CARMEN TEODORESCU

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU

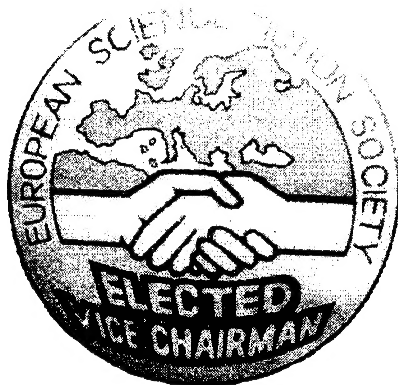
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Tel: 222 58 33 sau 223 15 40 int. 1151
Fax: 222 84 94

Tiparul: „INTERGRAPH" - tel. 220 49 35

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Unde vor pleca soldații?

de Alexandru Mironov

Soldier, ask not se numeşte una din cărţile trilogiei războinice a lui Gordon Dickson, vorbind (avertisment!) despre o Galaxie, peste vremuri, încă încărcată de violenţă, războaie, comploturi, dictatură, teroare – adică maladiile pământene cele mai grave ale acestui secol.

La fel, Fritz Leiber, fraţii Strugaţki, Joe Haldemann – literatura SF abundă în avertismente – construiesc, în cărţi onorate de premiile „Hugo“ şi „Nebula“, portrete-robot ale unei lumi în care militarul reprezintă un arhetip aparent etern, născut de evoluţia ADN-ului uman şi purtător de violenţa fără leac a lui Homo Sapiens (am spus *sapiens*?).

Dar se poate şi fără...

Luaţi această poveste color în alb-negru (în sensul basmului: eroi buni şi eroi răi), care este *Star Trek*, încercaţi să găsiţi în echipajul comandantului Picard criminali, bătăuşi, egoişti, lichele... Nu veţi găsi de loc, însufleţiţi de o îngerească dragoste pentru raţiune, marinarii cosmici de pe „Enterprise“ se dau de ceasul morţii pentru a ajuta, a salva, a înțelege, a pacifica. Singurul soldat de la bord este un simpatic klingonian care se străduieşte din răsputeri să-şi înăbuşe propriile porniri violente (hrănite de mediul planetar belicos în care a crescut) – şi reuşeşte, întotdeauna.

În rest, aventuri şi o gigantică dorinţă de pace.

Pace care chiar a pornit, cam de pe vremea lui Gorbaciov – căruia, probabil, omenirea n-o să-i poată mulţumi niciodată pentru cât a ajutat vindecării lumii. S-au dărâmat, de la Gorby, ziduri ale Berlinului, dictatori violenţi au sfârşit, violent sau nu, focare de infecţie ale molimei războiului au fost luate la tratament de doctorii păcii (vezi uluitoarea „*Telepatul*“, a regretatului John

Brunner. S-au propus, apoi, pe rând, soluţii la probleme ce păreau absolut insolubile: Orientul Apropiat (cu rana-i deschisă: Israel-Liban-Siria), palestinianul Yasser Arafat strângându-şi mâna cu fostul soldat evreu Ytzak Rabin, într-o scenă care, cu câţiva ani în urmă, ar fi fost de film SF; dar şi „cazurile“ Cecenia, Bosnia-Herţegovina, unde glasurile militarilor diplomaţi au început să fie ascultate.

Lăsaţi la vatră, după îndelungatul război rece, zeci de mii de foşti militari au început să vină, cu tinereţea, forţa, priceperea lor, în antreprizele de construcţie ale lui Homo Faber. Cercetarea ştiinţifică militară s-a pornit să coboare în [illegible]lie – cu rezultate extraordinare, mai ales în cooperarea ce se leagă între ruşi şi americani, în ceea ce ne poate da folosirea paşnică a spaţiului cosmic.

„Armistiţiul“ planetar nu a durat însă prea mult. „Durii“ din Israel au hotărît, recent, să încetinească procesul de pace. IRA a mai pus câteva bombe. În Cecenia, deşi Dudaev a dispărut, a rămas spiritul lui Dudaev. Soldaţii nu acceptă uşor trecerea în rezervă – acesta-i adevărul. Nu acceptă să-şi piardă privilegiile, salariile şi pensiile mari, admiraţia şi respectul celor slabi de înger, satisfacerea gustului de aventură. Va fi greu să-i facem să-şi lase în părăsire sofisticatele lor jucării ucigaşe. Uniformele. Spiritul cazon. Poziţia de stăpâni ai lumii.

De fapt, de foşti stăpâni ai lumii, pentru că *The Forever War* (J. Haldemann) nu poate merge pentru totdeauna. Armele au devenit atât de sofisticate, încât preţul lor depăşeşte ceea ce poate da economia Pământului. Cele atomice – riscuri de sinucidere, la nivel planetar. Minţile cele mai bune din cercetare – este nevoie de ele, neapărat, în trenul progresului. Pentru militarii de carieră de mare calibru apare, tot mai clar, serviciul de diplomat-militar, jandarm făcător de pace, în locurile unde se infectează civilizaţia omului, bubele violenţei.

Poate că iniţiativa Franţei reprezintă cel mai bine actuala stare de fapt: începând cu 1997 armata cocoşului galic se profesionalizează, a hotărît Jacques Chirac, lăsând la vatră sute de mii de tineri (recruţii amatori), carnea de tun, de până acum, a războaielor. Prezumtivii recruţi nu vor fi însă abandonaţi cu toţii: şi băieţi şi fete vor intra, pe perioada armatei, în şcoli speciale de pregătire civilă, vor ajuta societatea, îşi vor folosi tinereţea pentru noile proiecte ale societăţii.

Pacea a izbucnit, năvalnică, pe întreg Pământul. Nimic nu o mai poate opri. Decizia preşedintelui Jacques Chirac ar putea fi – vor socoti istoricii viitorului – ca ultimul dangăt de clopot din prohodul pe care societatea lui Homo Sapiens începe a-l cânta meseriei de războinic.

O parodie impecabilă

de V. Bugariu

Cititorul român are ocazia să citească încă o carte de Bernard Werber: *Thanatonauţii*, traducere de Nicolae Constantinescu, Editura Nemira, Buc., 1996. Precedentele, *Furnicile* şi *Ziua furnicilor*, s-au vândut, după câte am observat, foarte bine. Pe merit, fiindcă autorul francez este realmente un ingenios, capabil să combine elemente culturale bine asimilate în nişte construcţii narative simple şi antrenante. Stilul eminamente jurnalistic nu deranjează, atâta vreme cât cititorul îl admite de la bun început. Scriitura plată este compensată de mulţimea informaţiilor şi de rigoarea extrapolărilor.

În *Thanatonauţii*, Bernard Werber dovedeşte că metoda narativă cunoscută din precedentele sale romane mai poate fi perfecţionată. Cu o dezinvoltură de jurnalist blazat, el apelează la un domeniu fascinant, cel al morţii. Istorisirea sa despre morţi transformaţi în banali sportivi este o dovadă că totul este posibil pentru un autor lipsit de complexe. Fiind un jurnalist inteligent, autorul francez nu încearcă nici o clipă să pozeze în poet. Nu simulează că este un Philip K. Dick. El apelează la parodie, fiindcă doar aceasta este potrivită aptitudinilor sale, în contextul dat. Metoda sa constă în banalizarea diferitelor viziuni ale lumii de dincolo de moarte şi reducerea lor la un joc amuzant al extrapolărilor. Pornind de la câteva premise cunoscute de toată lumea, Bernard Werber operează dezvoltări logice. De menţionat şi câteva *gadget*-uri ingenioase. Cel mai reuşit dintre acestea mi s-a părut a fi cel obţinut din combinarea conceptului de corp astral şi al celui de ectoplasmă. „Perfecţionând“ pseudopodele lansate de ectoplasme în timpul experienţelor cu medium, Bernard Werber imaginează un corp astral legat de cel material printr-un fel de cordon ombilical, care se poate prelungi la nesfârşit. În clipa când acest cordon este tăiat, corpul astral nu se mai poate întoarce în învelişul său material, iar moartea fizică devine ireversibilă. În aceste condiţii, explorarea lumii de dincolo de moarte devine o chestiune de rutină, iar „aranjarea“ celor mai diverse conflicte şi aventuri este lesnicioasă pentru autor. Acestuia nu-i rămâne decât să prelucreze evenimente senzaţionale de alte facturi şi să le adapteze la condiţiile date. Corpurile astrale, denumite de autor ectoplasme, pentru a le conferi o oarecare materialitate, parcurg tot felul de întâmplări amuzante. În angrenajul epic nu mai rămâne loc pentru tragedie şi nici pentru poezie. Din moment ce oricine îşi poate plăti o reîncarnare avantajoasă, cu condiţia să aibă bani suficienţi, totul devine o glumă. Practic, ceea ce face ingeniosul autor francez este să întoarcă pe dos, ca pe o mănuşă, ideea că după moarte există o altă viaţă. Concluzia sa este că lumea de dincolo de moarte este ceva nespus de plictisitor.

Fiind vorba de o parodie, nu se pune problema găsirii în roman a unor personaje inedite. Bărbaţii şi femeile din lumea de comedie a *Thanatonauţilor* sunt nişte marionete. Singurul personaj consistent este autorul. Dezinvoltura sa nemaipomenită ne ajută să înţelegem mai bine o mentalitate literară. Ştiind că preocupările de tip *New Age* s-au amplificat mult în ultimele decenii, Bernard Werber s-a gândit să le dea cititorilor săi exact ceea ce aceştia doresc. Drept urmare, a fişat cu tenacitate cărţi despre ritualurile religioase ale morţii şi despre diverse mituri ale lumii de dincolo. Apoi a folosit fişele, îmbinându-le într-o istorisire ingenioasă. Cum arătam, nu este vorba despre o a doua *Divina Commedia*. Cine doreşte, în schimb, să afle multe despre diferitele viziuni asupra vieţii de dincolo va fi satisfăcut. Una dintre performanţele autorului este inserarea unui foarte mare număr de citate. Acestea

îngroaşă cartea cu vreo sută de pagini. Parcurgerea lor este de-a dreptul instructivă.

Vocea auctorială, adică a povestitorului, este cea a unui umorist. Conştient de faptul că parodia este singura sa şansă, Bernard Werber nu ezită deloc în faţa locurilor comune, folosindu-le cu dezinvoltură. Printre altele, el dovedeşte că scritura SF nu implică neapărat talent literar în sensul tradiţional al noţiunii. Cel care o foloseşte trebuie să deţină, în schimb, abilitatea de a combina informaţii de diverse provenienţe şi de a le dezvolta prin extrapolare. Conştient de această realitate, Bernard Werber inserează în romanul său un *pro domo*, susţinându-şi în mod implicit propriul său fel de a scrie. Unul dintre personajele principale, iniţiatorul thanatonauticii, se declară un fervent cititor de literatură SF. El preferă autorii „neplicticoşi“, printre cei aleşi numărându-se Edgar Allan Poe, Lewis Carrol, H.G. Wells, Jules Verne, Isaac Asimov, Frank Herbert şi Philip K. Dick. Argumentarea sa este paradigmatică. După ce afirmă că scriitorii „neplicticoşi“ nu sunt prea numeroşi, Raoul Razorback (în argoul american, *razor-back* = angajat al unui circ, cu sarcina de a încărca şi descărca vagoanele) continuă: „Majoritatea autorilor îşi închipuie că par mai inteligenţi dacă sunt greu de înţeles. Primesc premii literare şi după aceea oamenii le cumpără cărţuliile ca să-şi împodobească saloanele şi să dea impresia persoanelor care-i vizitează că sunt în stare să citească nişte chestii atât de sofisticate. Am răsfoit cărţi în care nu se întâmpla nimic. Pur şi simplu nimic. Apare un tip, vede o femeiuşcă şi o agaţă. Ea îi spune că nu ştie dacă se va culca sau nu cu el. Iar după opt sute de pagini, tipa se decide, în sfârşit, pentru un nu categoric.“ În subtext, autorul se declară împotriva unei literaturi care ţinteşte emoţia estetică. Textul său probează că se poate scrie interesant fără ca cititorul să fie emoţionat măcar o singură clipă.

Amatorii de literatură non-SF ar putea să-i reproşeze lui Bernard Werber că literatura *lui* devine plicticoasă, de îndată ce nu mai pune cap la cap informaţii din alte domenii. Dar asta este o altă poveste.

Traducerea este bună, probând o dată în plus că, pentru români, spiritul limbii franceze este mult mai accesibil decât cel al englezei.

Înşăilări

Cititorii de limbă română au la dispoziţie o nouă carte de John Brunner: *Valurile timpului*, traducere de Camelia Budişteanu, Editura Nemira, Buc., 1996. Datând din 1984, romanul face parte din categoria celor scrise la repezeală de un autor pe care editorii nu mai sunt în măsură să-l refuze. Ideea centrală, atât cât poate fi înţeleasă dintr-o traducere improvizată (începând cu titlul), este că Universul ar fi dominat de ceva asemănător unei legi morale. Personajul-cheie, un voiajor în timp sau în propria imaginaţie, le face amare reproşuri oamenilor din epoca sa. Mai vine vorba despre o călătorie cu viteze superluminice, care s-ar afla la originea tuturor necazurilor, despre un Pământ parţial distrus de topirea calotelor polare. Se mai poate înţelege că nişte exploratori au murit din cauza unor greşeli de principiu ale celor care le-au regizat periplul. Cinstit vorbind, explicaţiile speculative din ultima parte a romanului sunt incoerente. Este de presupus că nici traducătoarea n-a prea înţeles unde bate autorul. Este o scuză pentru folosirea stângace a limbii române literare.

În romanul propriu-zis, John Brunner recurge la formule narative cunoscute. Astfel, el apelează la modalităţi ce ţin de romanul istoric şi de cel senzaţional. În fragmentele de proză tradiţională, nonspeculativă, stângăciile traducătoarei sunt mai puţine, fapt explicabil.

Desigur, cum am mai afirmat într-un comentariu anterior, o traducere slabă a unei cărţi slabe nu înseamnă nimic în perspectiva unei perioade de timp mai

lungi. O editură îşi poate permite şi aşa ceva. Totuşi, a sosit momentul ca Editura Nemira să recurgă doar la profesionişti. Perioada ei de tatonare în materie de traducători şi redactori de carte nu se poate prelungi la infinit.

Magia lui Serge Brussolo

Am citit şase romane de Serge Brussolo, apărute în traducere românească. Patru dintre respectivele versiuni realizează bizara performanţă de a nu-şi indica editura, una mergând chiar mai departe şi omiţând să precizeze locul şi data apariţiei. Aceasta din urmă, *Carnavalul de fier*, în româneşte de Liliana Toia, oferă o singură indicaţie: „Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin VALDO imp. exp. s.r.l.". Celelalte trei, *Febra, Moartea cu melon* şi *Lacăte carnivore* poartă în caseta tehnică inscripţia „Editor VALDO, 1993, Bucureşti", respectiv „SAVAS PRESS s.r.l., 1993 (1994), Bucureşti". Nu este rău ca domnii de la SAVAS PRESS s.r.l. să afle că editorul este o persoană fizică, iar editura o persoană juridică producătoare de cărţi.

Coşmar de închiriat şi *Krucifix* au apărut la Editura Nemira în 1995 şi respectiv 1996. Primul roman a fost editat sub sigla *Colecţiei Babel. Paranormal.*

Desigur, n-ar fi lipsit de avantaje ca editurile să respecte regulile de editare cunoscute şi acceptate în toată lumea. Să zicem, însă, că lucrurile se vor aranja în timp. La fel cum, probabil, se va întâmpla şi în privinţa traducătorilor. Cu alte cuvinte, să trecem peste „mărunţişuri" şi să discutăm despre nemaipomenita artă combinatorie a lui Serge Brussolo.

Autorul francez este un tipic prozator manierist. Faţă de alţii din aceeaşi familie de spirite, el are în plus o îndemânare fabuloasă în combinarea contrariilor. Dexteritatea insolitării atinge la el nivelul virtuozităţii. Romanul *Carnavalul de fier* (originalul a apărut în 1983) este poate cel mai grăitor în ceea ce priveşte magia sa verbală. *Carnavalul de fier* este foarte interesant şi pentru cei preocupaţi de specificul literaturii SF. Printre altele, Brussolo reuşeşte să demonstreze că o proză pur fantastică poate fi „convertită" la SF printr-o sumă de operaţii nu prea dificile.

Aşa cum stă bine unui autor manierist, Brussolo introduce în romanul său o artă poetică încifrată. Aceasta constă într-un poem aparent de neînţeles: „Pasărea peşte/ Cerul de apă/ Marea dulce/ Pământul sărat/ Obscuritatea focului." O precizare, apărută spre sfârşitul cărţii, se referă, în pus, la „grefele cele mai incompatibile", ce deschid calea „penetrărilor dintre cele mai nebuneşti" (sic!). Practic, Brussolo nu face decât să aplice această artă poetică, dovedind că aproape orice poate fi întors pe dos sau obligat să coabiteze cu orice. În una dintre primele secvenţe ale romanului, David, septuagenarul care-şi recapătă pentru un timp tinereţea, observă o insectă *în interiorul* unui bec. Apoi, el constată că obiectele textile din jurul său devin periodic *rigide*. În Oraşul Oracolelor bijuteriile sunt *comestibile*, iar focurile de artificii se desfăşoară *sub apă*. Nevinovatele confeti şi armoniosul dans farandola sunt *ucigătoare*. Apogeul este atins atunci când apa râurilor şi fluviilor este înlocuită de mulţimea unor pitici semi-vegetali. Ambarcaţiunile navighează susţinute de palmele acestora. Perlele se găsesc în nişte chisturi aflate pe picioarele piticilor şi sunt recoltate, cu mari riscuri, de fetiţe orfane.

Halucinanta productivitate a autorului în materie de trucuri manieriste se întrerupe brusc, o dată cu apariţia motivaţiilor SF. Aflăm că întreg eşafodajul de anomalii a devenit posibil datorită unor savanţi care experimentau grefele cele mai improbabile. Munca acestora a fost întreruptă de o revoltă la fel de puţin probabilă.

Un rigorist al genului hard SF va strâmba din nas la cărţile lui Brussolo. Un amator de literatură, pur şi simplu, se va declara încântat de producţiile unui autor atât de talentat.

BIFURCAȚIA BIFURCAȚIA

de Ana-Veronica Mircea

– Odată şi odată vei dori să-ţi faci semn ţie însăţi, şi atunci – crede-mă! – eu te voi ajuta!

Femeia (femeia cu straie bizare, venetica) îi vorbeşte ei. E nebună! De ce îi vorbeşte aşa? Ei, aşa? Ei?

„Eu Cine sunt EU? Unde sunt EU?" se întreabă, pierdută.

Pierdută – şi regăsită când Mănuşa lui Zutra se face simţită zvâcnind şi, mai ales, când o percepe ca fiind carne din carnea ei, când îi trăieşte extazul înmuguririi.

Sus, în căuşul confortabil al Patului, încă-Marea-Preoteasă Edrada trage să moară. E penultima zi a vieţii ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănuşa, singurul veşmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i sufletul sanctificat de învelişul nedemn – de trupul care, azvârlit în Cripta Deschisă, inconştient şi insensibil la orice stimul din lumea raţională, se va mai zvârcoli o zi, răscolind mormanul de oseminte, rămăşiţele pământeşti ale numeroaselor ei predecesoare.

Zace nemişcată, îmbrăţişând cu priviri pierdute cerul – pe care plafonul transparent nu îl ascunde.

Jur-împrejur, îngenuncheate pe treapta cea mai de sus a Patului, Celelalte Preotese aşteaptă, tremurând de emoţie şi nerăbdare, cu mâinile încleştate de marginile cearşafului care a fost imaculat vreme de nouă zile şi care tocmai a prins să capete, pe nesimţite, o tentă verzuie – aidoma corpului gol al Edradei, care, în plus, emană, din ce în ce mai perceptibil, un parfum greu, dulce-amărui, care coboară din nări, inundând gura şi provocând o senzaţie familiară – gustul terciului cleios făcut din cozile lui Zutra, singura hrană a Celorlalte Preotese.

Edrada strâmbă din nas din ce în ce mai des şi mai vizibil şi sfârşeşte prin a reuşi să-şi schimonosească faţa, trădându-şi imensa silă stârnită de propria ei duhoare. „Oare Atrata s-o fi strâmbat tot aşa?" se întreabă. Cine poate şti! În a zecea zi Celelalte au ochi numai pentru Mănuşă, nici una nu priveşte chipul Încă-Marii.

Ei da, îşi aminteşte foarte bine – doar e ultima amintire a sinelui ei nealterat – se vede, cu trei ani în urmă, prosternată lângă Pat (pe atunci Patul Atratei), îmbătată de mireasma ce i se părea divină, şi sorbind din ochi Mănuşa care se prelingea, înnebunitor de încet, părăsind mâna Încă-Marii. O, da, a privit-o cu disperare, cu toată puterea dorinţei ei supraomeneşti de a fi mâna ei aceea care o va atrage, de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă. Mireasa. Purtătoarea Noului Veşmânt, cel pe care Atotputernicul Zutra, în Mărinimia Lui, îl va face să înmugurească din Mănuşa moştenită. Iar pe Atrata a crezut-o atunci pornită pe Calea Cerului, desprinsă aproape cu totul de trupul secătuit.

„Aşa cum mă cred pe mine acum", îşi spune, îngrozită. Cui îi mai pasă de corpul nedemn? Cine îl mai priveşte?

Şi dacă l-ar privi? Îşi aminteşte poveştile cu Încă-Mari care s-au strâmbat şi s-au zbătut înainte ca Mănuşa să le părăsească – şi ştie că remediul-sacru e tăierea mâinii care încă mai leagă veşmântul Zeului de forma materială care l-a purtat, căzută pradă lui Tra înainte de vreme.

„De ce mă arunci, stăpân nemilos?" suspină gândul Edradei şi, cu un efort de care nu se mai credea în stare, îşi încleştează pumnul, reţinând mănuşa frunzoasă, de un verde crud.

De data asta gestul nu le scapă Celorlalte, şi murmurul lor stupefiat se transformă iute în şoapte grăbite, care cresc, devenind exclamaţii şi porunci:

– Ce-i asta?!

– Vedeţi şi voi?!

– Nu s-a mai întâmplat!

– Nu e o zbatere nelegiuită!

– E un gest-adevărat!

– Sufletul Încă-Marii vrea să mai rămână! Poate să-l mai slujească pe Zutra printre noi!

– E un miracol!

– Luaţi mâinile! Mănuşa e a ei, încă a ei! N-o să ne-o dea!

– Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!

– Păgâno, taci! E un miracol!

– E o minune-rea sau o minune-bună?

– E o minune-rea, spune apăsat Marele-Preot-Păzitor, întorcându-se mânios spre Venetica, care, înălţată pe vârfuri, s-a străduit tot timpul să îi privească peste umăr. Cum ai făcut să fie aşa?

Sora Amelita, firava misionară a Ordinului Samaritenilor, căreia alterenii continuă să-i spună Venetica, deşi trăieşte printre noi de patru ani, nu-şi pleacă ochii sub uitătura cruntă a bărbatului mătăhălos.

– Ce-ţi pasă? Contează numai făgăduiala Mai-Marilor-Soborului vostru de a mă lăsa să-i vorbesc, fără martori, Încă-Marii voastre Preotese, dacă ea va strânge Mănuşa în pumn, aşa cum am prezis eu!

– Ţi-au făgăduit ca să-ţi închidă gura! Nu credeau că poţi să faci minuni-rele! Deşi eu îi prevenisem! Dar nesăbuiţii nu m-au ascultat!

– De ce tragi de timp, omule? Nu mă interesează toate astea! Eu cer doar ceea ce mi s-a făgăduit!

– Vrei să-i vorbeşti unei carcase fără suflet, pe care o mişti tu prin vrăjile lui Tra? Pentru asta vrei să gonesc de lângă Pat atâtea Cuvioase Preotese care jinduiesc Mănuşa sacră?

– Nu le goni, acceptă Amelita, cu aerul cuiva care face concesii împins numai de inima prea largă. E suficient să coboare pe treapta cea de jos. Doar pentru două-trei minute! Hai, nu te mai codi! Sau eşti şi tu nesăbuit şi nu mă crezi în stare să-i pedepsesc pe cei care mă mint?

Marele-Preot-Păzitor se răsuceşte către Pat şovăind, cu capul vâjâind de blesteme adresate Veneticei, femeii care a ieşit din pădurea lui Zutra după ce Tra, Răul Ceresc, a aruncat într-acolo un ochi de foc.

– Zutra e duşmanul Răului, l-a contrazis atunci Umrama, pe care vârsta o îndreptăţea să fie Conducătoarea de necontestat a Soborului, căci era cea mai bătrână dintre Celelalte, încărunţită şi stafidită de emoţiile şi de dorinţele neîmplinite care-o măcinaseră în Vremea-Aşteptării din numeroasele Decade ale Desprinderii pe care le trăise. Zutra nu ar primi în pădurea Lui un sol al lui Tra şi – mai cu seamă – nu l-ar slobozi viu în lume!

– S-o întrebăm pe Marea Preoteasă, a propus împăciuitoare Orrara, Sfătuitoarea Novicelor, căreia Mănuşa Zeului îi atinsese vârfurile degetelor în trei rânduri, dar se retrăsese de fiecare dată, atrasă de mâini mai potrivite.

Aşa că i-au înfăţişat-o pe

Desen de Radu Gavrilescu

Amelita, Marea Preoteasă din acel timp şi Femeia-Arbore n-a părut supărată când a simţit-o în grădina ei. Ba chiar s-a apropiat de străină, a ocolit-o – clătinându-şi graţios numeroşii muguri-degete – a privit-o cercetător printre frunzele măştii sacre, a atins-o, apoi a rostit, aproape cu dispreţ:

– Nu poate face rău.

Şi, pierzându-şi brusc interesul, s-a cuibărit printre florile de alamon şi a prins să suspine sacadat, extaziată.

Mai-Marii Soborului s-au retras imediat, cuprinşi de respect pentru comunicarea Marii-Preotese cu Zutra şi pentru transa contopirii ei cu sfântul lui Veşmânt.

Iar pe Amelita au acceptat-o, însă tratând-o cu aceeaşi calmă indiferenţă şi cu acelaşi nedefinit dispreţ pe care i le arătase Atrata, cea recunoscută pe atunci de întreaga planetă Altar drept Aleasa Zeului Zutra.

„Da, Soborul a subestimat-o pe femeia asta", cugetă Marele-Preot-Păzitor cu amărăciune. „Pentru că Însuşi Zutra a subestimat-o! Adică tu, nelegiuitule", se mustră singur, „gândeşti că Zutra cel Atotputernic a greşit?! Vai ţie! Şi vai nouă!" se căinează, făcând cu mâna dreaptă un semn de acceptare către Umrama, care, de pe prima treaptă, îl priveşte întrebător.

– Coborîţi! porunceşte bătrâna. Pe ultima treaptă! Nu putem judeca dacă suntem fericite cu o minune-bună sau pedepsite cu o minune-rea, dar ştim că Venetica e amestecată şi că remediul-sacru e să urce ea, singură ea, acum, aici!

Celelalte coboară tremurând, copleşite de spaimă şi cu vlaga suptă de concentrarea întreruptă pe neaşteptate. Şi Venetica se apropie: Strada o poate vedea doar întorcându-şi – dar cu ce neomenească trudă! – capul într-o parte. O vede, o recunoaşte şi îşi aminteşte – confuz, pentru că amintirea e din clipele când tocmai începea să nu mai fie ea:

– Odată şi odată vei dori să-ţi faci semn ţie însăţi, şi atunci – crede-mă! – eu te voi ajuta.

Da, Venetica i-a spus asta, chiar ei, atunci când mănuşa înmugurindă o lua în stăpânire. Dar ea a uitat, pentru că Zutra a vrut asta! Zutra-uzurpatorul, cel care a surghiunit-o, rupând-o de ea însăşi, copleşind-o cu un extaz dement, căci un orgasm perpetuu a fost tot ceea ce a mai legat-o de trupul căruia el îi poruncea, pe care el îl folosea, pe care el îl vlăguia, din care mugurii lui blestemaţi sugeau puterea vieţii. Trupul în care o reprimiră acum, ca să se stingă odată cu el, Neputincioasă ca el, cel părăsit de Mănuşă – mugur – fertilizator, pe care o atrage un trup nou, bine hrănit cu ramuri din Pădurea lui Zutra, locul în care Celelalte plantează, cu smintită evlavie, mugurii-degete pe care Marea Preoteasă, Femeia-Arbore, posedată şi parazitată de Zutra, şi-i desprinde singură când simte că acea hrană care este ea însăşi nu le mai prieşte.

Edrada înţelege totul. Cunoaşterea e darul lui Zutra. Darul? Nu, plata pentru viaţa ei furată, sau, mai degrabă, ultimul supliciu. Căci ea, acum stăpâna adevărului, se stinge, lucidă dar neajutorată, prizonieră a corpului care, odată părăsit de Mănuşă, va putrezi de viu, într-o singură zi, zbătându-se, pradă durerilor atroce – pe care nu le va putea urla! – şi rupându-şi sfărâmicioasa şi duhnitoarea carne muribundă în zvârcolirea printre oase.

Să ştii, şi să nu poţi vorbi! Să n-o poţi preveni – măcar prin semne! – pe nefericita care, în neştiinţa ei, abia aşteaptă să-ţi ia locul!

Şi chiar dac-ar putea dezvălui oroarea, ar crede cineva? Cine ar fi dispus să creadă că Marea Preoteasă, cea care prooroceşte dezlănţuirea stihiilor (fie ele cutremure, uragane, arşiţe, îngheţuri, avalanşe, revărsări de lavă ori de ape) şi care ştie întotdeauna cum pot fi înfrânte, e doar o biată posedată, pe care Zutra-parazitul şi-o face mireasă înfocată, mamă iubitoare, hrană resemnată? Zutra, a cărui pădure creşte ca voinicul din poveşti, sufocând şi înlocuind păşunile şi ogoarele – aşa cum terciul din „cozile" pe care le oferă el înlocuieşte mâncărurile străvechi. Terciul care le preschimbă pe Celelalte Preotese – al. căror număr e tot mai mare an de an – în femei sterpe, dar în fertile purtătoare ale mugurilor lui afurisiţi!

„O, de-aş putea să fac un semn! Să fac un semn cuiva care n-ar crede! Un semn pentru mine însămi, pentru mine, cea de acum trei ani!"

– Se poate, spune Venetica, care-a ajuns pe prima treaptă, destul de aproape ca să-şi facă auzite şoaptele. Totuşi grăieşte fără vorbe, în acel limbaj al gândului pe care

şi Zutra îl pricepe, căci Mănuşa se agită, parcă muşcând palma Edradei.

Încă-Marea simte durerea, îşi simte şi lacrimile. Dar mâna nu şi-o poate descleşta.

– De ce? reproşează gândul ei, sperând că Venetica îl aude. De ce îmi trebuie o durere-n plus?

– Fără Mănuşă te pierzi. Şi putrezeşti. Doar acum ştii şi tu că am dreptate! Eu i-am dat mâinii tale o bună parte din puterea mea. Priveşte, dreapta îmi atârnă fără vlagă! Tu rabdă! Durerea-n plus înseamnă viaţa ta!

– Rabd– Rabd– Dar semnul? se tânguie Edrada. Semnul meu către mine? Ca să mă pot salva...?

– Sunt oameni ca şi noi! Strămoşii lor au fost, ca şi ai noştri, fiii Pământului secătuit! Au rătăcit, ca şi ai noştri, căutând adăpost în lumi mai bune! Numai că înşelător-primitoarea Altar i-a prins în capcana unei religii inumane, care-i devorează! Nu e o figură de stil! Specia umană e, pentru parazitul Zutra, gazda ideală, în aşteptarea căreia un mugur-mănuşă a hibernat timp de milenii!

– Să nu fabulăm, fiule, spune, tărăgănat şi vag ironic, Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor.

– Nu fabulez, Eminenţă! se aprinde, ofensat, Coordonatorul Programului de Explorare şi Expansiune. Agenţii noştri au descoperit planeta Altar acum două sute de ani şi au putut studia nestingheriţi ceea ce li se întâmplă acelor oameni – oameni! – recăzuţi în barbarie. Doar când au încercat să intervină au fost numiţi „solii lui Tra“, şi au fost ucişi. Marile-Preotese, vreau să spun Marile-Posedate, i-au depistat întotdeauna fără greş! Eram pe punctul de a renunţa, convinşi că parazitul e invincibil, că nu poate fi distrus decât o dată cu planeta.

– Oribilă intenţie! Intenţie-sacrilegiu! decretează Eminenţa Sa îngustându-şi ochii şi înălţând un deget acuzator.

– Nici n-am avut-o! Se scutură Coordonatorul. Eram doar gata să ne recunoaştem înfrânţi când Sora Amelita, aflând de sacrificiile noastre zadarnice, s-a oferit să-şi pună puterile minţii în luptă cu cele ale monstrului altaran. Şi eu cred, Eminenţă, că e păcat ca asta să-i atragă excomunicarea.

– Iar eu cred, fiule, subliniază cu blândeţe Marele Maestru, că nu-nţelegi ce se petrece! Menirea noastră, a Samaritenilor, e într-adevăr ajutorarea dezinteresată a aproapelui: menirea Sorei Amelita, ca misionară, e într-adevăr readucerea la Dreapta Credinţă a fraţilor noştri rătăciţi. Şi e adevărat că, spre a ne-ndeplini menirile, ne folosim puterile pe care gloata ni le crede mai presus de fire – neştiind că orice copil, bine îndrumat de la o vârstă fragedă, le poate dobândi.

Dar există, fiule, limite şi restricţii. Există încercări pe care Universul le admite, le tolerează – şi altele, pe care nu le poate suporta!

Femeia întoarsă în timp spre a vorbi cu sine însăşi e sfidarea pură a legilor universale, e o contorsiune nepermisă a conţinutului spaţio-temporal, o suprapunere, o anulare, un concentrator de tensiuni, un focar de explozie... O, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc! Sper s-o putem opri la timp!

– Dar, încearcă Coordonatorul, noi, care cunoaştem planul Sorei Amelita de trei ani, nu doar de-o zi, ca Eminenţa Voastră, am făcut calcule şi simulări şi, vă asigur...

– O, Doamne! urlă Marele Maestru. Incompetenţii ăia au dat greş! Nebuna face saltul! O simt! O, Doamne! Se întâmplă... Ce se-ntâmplă, Doamne-Milostiv?!

Dacă ar privi în sus, Celelalte Preotese şi Preoţii Păzitori ar zări coborînd nu unul, ci trei globuri de foc. Dar ei o privesc pe Venetica, care prinde mâna liberă a Încă-Marii – şi, când le pierd din ochi, îşi urlă groaza într-un singur glas. Pentru că cele două, ca şi Mănuşa Zeului, au dispărut! Ca şi cum niciodată n-ar fi existat!

Sus, în căuşul confortabil al Patului, Încă-Marea-Preoteasă Atrata trage să moară. E penultima zi a vieţii ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănuşa, singurul vesmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i trupul nedemn de sufletul sanctificat.

Îngenuncheată pe treapta cea mai de sus a Patului, alături de surorile ei întru aparenţă, Cealaltă Preoteasă Edrada, îmbătată de mirosul

divin pe care Încă-Marea îl împrăştie ca pe o binecuvântare, aşteaptă, sorbind din ochi Mănuşa care, înnebunitor de încet, se prelinge de pe mâna muribundei.

Aşteaptă, mistuită de flacăra dorinţei supraomeneşti de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, purtătoarea Noului Veşmânt. „Acum ori niciodată", îşi spune, ignorând orice umbră a altui gând şi îngropând în adâncă uitare şi visul terifiant al nopţii nu de mult trecute. Visul în care s-a simţit pe sine muribundă, chinuită, înşelată, neînţeleasă, urînd şi blasfemiind. Visul din care s-a trezit spre a se smeri, cerşind îndurare lui Zutra, Milostivul. Dar, iar căzând în somn, visul s-a-ntors, purtând-o şi pe femeia aceea ciudată, Venetica, care-i spunea:

– Ce vezi acum şi mâine vei vedea!

Şi vede, într-adevăr!

Vede, îngrozită, că în Pat sunt două Încă-Mari – şi cea de-a doua e chiar ea, aşa cum sieşi şi-a apărut în vis, adică goală, cu pielea marmorată de irizaţii din ce în ce mai verzi, cu o Mănuşă strânsă în pumnul stâng şi, fără doar şi poate, suferind.

– Piei, nălucă! Întoarce-te la Tra, stăpânul tău!

E formula care alungă Răul şi Edrada o rosteşte clar şi răspicat. Dar înlemneşte auzind cum Celelalte spun acelaşi lucru, toate într-un glas.

– Eşti TU acolo, îi şopteşte Venetica, care i-a apărut alături – din senin! Priveşte! Este semnul pe care Ţi-l faci, ŢIE, TU!

Soborul Preoteselor priveşte. Priveşte cum Mănuşa Atratei îmbracă mâna dreaptă a Edradei celei vlăguite, care zace-n Pat. Şi ea, deodată plină de putere, se saltă şi îşi uneşte palmele. Şi ochii îi fulgeră a răzbunare – şi-a izbândă.

Mănuşile împreunate scrâşnesc, apoi schelălăie ascuţit, sfredelitor... Şi, dup-o lungă clipă în care nimeni nu răsuflă, se sfărâmă, devin pulbere de care Edrada cea din Pat se scutură cu un suspin înainte de a se topi, scurgându-se în sine însăşi până ce nu-i mai rămâne nici măcar urma pe cearşaf.

Abia acum tăcerea stupefiată se transformă în murmur, în şoapte grăbite care cresc, devenind exclamaţii şi porunci:

– Ce-a fost?!

– Aţi văzut şi voi?!

– Nu s-a mai întâmplat!

– Sufletul Încă-Marii l-a ucis pe Zutra!

– Ba nu, Edrada!

– Edrada şi-a ieşit din trup! Edrada l-a ucis!

– Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!

– Păgâno, taci! E un miracol!

– E o minune-rea sau o minune-bună?

– E o minune-bună, spune Venetica, apăsat. Iar Edrada, pe care tot Soborul o priveşte cu o nouă teamă şi cu un nou respect, aprobă dând din cap şi, cu o mângâiere, închide ochii Atratei, Fosta-Mare-Preoteasă, care, senină şi destinsă, a murit.

– Ce se întâmplă, Doamne-Milostive?! De ce mă văd, pe mine, eu?

– Adio, frate! spune Celălalt Mare Maestru al Ordinului Samaritenilor. Odată am fost Unul, acum ne despărţim!

– E o bifurcaţie. Nu putem şti dacă e prima! îi explică, precipitat, Coordonatorului, Celălalt Coordonator. Îi vom spune Nodul Amelita!

– Ba mai corect ar fi, îl contrazise Coordonatorul Iniţial, Răspântia Mănuşii. Sau Bifurcaţia lui Zutra. Aşa, ca să ne amintim de parazitul care...

– Care s-a autodevorat! se bucură Duplicatul. Iar tu/eu/noi am avut dreptate! Universul a suportat! Suportă orice, pentru că are, sau creează, legi pentru orice!

– Felicitări! spune Iniţialul.

– Felicitări! i-o-ntoarce Duplicatul.

– Şi vezi ce tratative duci cu Marele Maestru. Să o sanctifice pe Amelita! E drept că, până una alta, doar ea, cea surghiunită printre voi de fapta ei, o să mai ştie pentru ce! Dar calculele mele spun că va veni o vreme când nici noi, ceilalţi, nu vom mai uita!

– Ce se întâmplă, Doamne-Milostiv?

– Ce spune Eminenţa Voastră? tresare Coordonatorul. Apoi, îngrijorat: Ce palid sunteţi! Vă e rău?

– Nu... Dar a fost... o pierdere... o rupere a legăturii cu una dintre misionare... Ştii, e rutina comuniunii dintre noi, samaritenii, senzaţia că există ceilalţi, toţi... Ea parc-ar fi murit! Deşi a fost... altfel... În fine, ceva ireversibil... Oricum, să ne întoarcem la... Of, fiule, să nu râzi de-un bătrân care-a uitat ce îi spuneai! Oare-mi cereai ceva?

Călătorie la Eden

de Adrian Avel

COUNTER: „78"

Cozile erau lungi, interminabile. Oamenii se aşezaseră în stradă cu tot calabalâcul, util sau inutil, unii aveau corturi pneumatice, alţii maşini, iar câţiva, spre hazul negru al cui îi mai ardea de râs, stăteau cocoţaţi pe canapele. Premiul de ingeniozitate îl primise unul care îşi instalase hamacul din sfoară de mătase între doi stâlpi electrici de susţinere. Soldaţii îl avansaseră zece locuri, spre invidia şi dezaprobarea neputincioasă a celorlalţi din rând.

Străzile, parcă „lucrate" cu migală, după aspectul celor din filmele documentare, „WARCOM", de militare împotriva războaielor atomice, arătau ca nişte magherniţe în ruină. Gunoaiele se întindeau în mormane inegale de-a lungul clădirilor cu ferestre oarbe şi scânduri bătute în cruciş.

Certurile nu lipseau. Frecvent ieşea cu tămbălău; cu morţi şi răniţi în toată regula. Se băteau pentru locurile în rând, pentru hrana distribuită cu zgârcenie de către soldaţi, ori pentru băuturile alcoolice şterpelite din cine ştie ce magazin uitat de lume. Uneori se băteau, pur şi simplu. Fără nici un motiv. Era prilej de bucurie, deoarece rândurile înaintau inexorabil spre cabinele „TRANSMUTATIO" şi asta însemna o şansă în plus pentru ceilalţi... cei care rămâneau. În definitiv, se luptau pentru viaţa lor.

După calculele sale estimative, Daniel avea să atingă „POARTA 68" în zorii zilei de „23 august" şi, cu puţin noroc, chiar mai devreme. Marja de siguranţă era de numai o zi... o zi afurisită până la IMPACT. Însă, până atunci mai avea de îndurat cincizeci de ore din calvarul străzii; cincizeci de ore în care putea fi împuşcat, înjughiat, otrăvit, ori scos din rând de soldaţi mituiţi, şi toate astea pentru ca altul sau alţii să capete un loc mai în faţă. Iar cartea de credit era o altă dandana. Trebuia bine păzită, deoarece, chiar aproape „uscată" fiind, oferea şansa unei noi vieţi.

COUNTER: „53"

Orele se scurgeau al naibii de încet, iar presiunea psihologică devenise insuportabilă. Câţiva înebuniseră de-a binelea. Nu era uşor să ştii că de DEASUPRA, peste numai câteva zeci de ore, avea să se prăvale MOARTEA. O moarte cumplită şi catastrofală pentru întreaga omenire.

La câţiva metri de Daniel, două familii se luară la bătaie. Soldaţii apărură prompt şi-i scoaseră din rând pe scandalagii. „OUTSWEIS"-ul, ştampila care nu se şterge, le fu aplicată sec pe frunte, interzicându-le accesul spre oricare POARTĂ TRANSMUTATIO. Erau condamnaţi la... IMPACT.

Rândul înaintă încă zece-cincisprezece metri, spre bucuria tuturor. Iar Daniel începu să zărească, destul de clar, masiva construcţie a PORŢII profilându-se, undeva departe, spre capătul străzii.

În rândul alăturat, ce cotea pe o străduţă întunecoasă, îndreptându-se spre cine ştie ce număr de POARTĂ, un individ kamikaze răsese de pe suprafaţa pământului cincizeci de metri de „coadă". Spre nefericirea unora şi bucuria altora!

COUNTER: „42"

ZVONUL apăru brusc şi se întinse de-a lungul cozilor cu viteza unui uragan. Guvernul minţise! IMPACTUL avea să se producă mai repede, peste doar câteva ore. Lumea se agită furioasă şi urlă aidoma unei mări de nebuni. Mulţi îşi pierdură speranţele. Plecară abătuţi din rând, fără gălăgie. Resemnaţi. Alţii atacară soldaţii cu diverse obiecte. Fură împuşcaţi pe loc.

Destul de des, Daniel se asigura de prezenţa bucăţii de plastic-nichelat ascunsă în căptuşeala hainei. Avea mai mult decât lăsa să se creadă şi spera într-o „existenţă" cu mult mai bună decât a altora.

COUNTER: „30"

Cometa venea. Treizeci de mii de kilometri pe secundă. Intrase în raza vizuală a tuturor observatoarelor astronomice terestre.

IMPACTUL fusese corect calculat. Doar treizeci de ore rămase la dispoziţie pentru a evada cu toţii din „prezentul lipsit de viitor" al Terrei...

Unul înnebuni chiar în faţa lui Daniel. Strigă în gura mare că este NERO în persoană şi îşi agită trufaş cartea de credit în ochii tuturor. De fapt, doar viitorul NERO, pentru cinci milioane de credite. Alţii, lucizi, ar fi fost mulţumiţi să obţină măcar o „existenţă" de sclav-gladiator în suita tiranului latin...

COUNTER: „15"

Un alt zvon apăru. Nu exista nici o cometă. Totul era pură născocire. „PORŢILE" sau „CABINELE TRANSMUTATIO" erau o ingenioasă metodă de a face oamenii să plătească. Guvernul storcea fonduri pentru realizarea unor proiecte secrete. Totuşi, ce se întâmplase cu aceia care păşiseră deja prin PORŢI?!

COUNTER: „12"

Din nou, cometa exista. Însă exista şi un nou zvon. „PORŢILE" nu puteau oferi nici o viaţă nouă oamenilor, undeva în trecut. Era o groaznică înşelătorie. Se încasau banii, apoi oamenii erau ucişi şi incineraţi.

„Dar cui şi pentru ce foloseau fondurile?!" – apăru firesc întrebarea. Răspunsul nu întârzie: „Cercurile secrete", organizatoarele escrocheriei, îşi construiau rachete pentru a putea părăsi planeta înaintea IMPACTULUI.

Cu toate acestea, mai mult de trei sferturi îşi păstraseră locurile în rânduri.

COUNTER: „10"

Daniel intră, indecis dacă păşea spre moarte ori spre o nouă „existenţă" într-un trecut îndepărtat. Îl înşfăcară câţiva indivizi costumaţi în salopete negre, cauciucate, cu feţele acoperite, şi îl îmbrânciră în interiorul unei cabine. I se cerură „preferinţele" şi cartea de credit. Daniel pomeni de viaţa boemă a nobililor de curte din secolul al XVI-lea. Spre marea lui dezamăgire i se comunică faptul că suma înscrisă pe cartea de credit nu valora mare lucru. Cincizeci de mii, cu zece ore înaintea catastrofei, nu ajungeau nici cât pentru a putea fi şutat în războiul peloponezian.

Încercă să protesteze, însă neantul sosi. Negru, vătuit, profund. Nimic.

COUNTER: „IMPACT"

Întrezări ca prin ceaţă o siluetă umană. Nudul unui bărbat.

Realiză brusc faptul că nu-şi simţea picioarele. Şi nici mâinile.

Ceaţa se risipi lent şi Daniel – oare al lui era numele? – distinse în jur trunchiurile câtorva copaci.

Dumnezeule, PORŢILE! Ce existenţă îi oferiseră?

O femeie goală se apropie graţios de bărbat. Smulse un fruct roşu dintr-un pom şi i-l oferi, surâzând. Bărbatul ezită.

Şi – clic! – Daniel înţelese. El, şarpe... ea, Eva... mărul... Adam... şi toţi în Rai. Încercă să grăiască, să prevină asupra păcatului pe cale de a fi comis, însă talpa uriaşă i se prăvăli deasupra capului. Înainte de a muri, înţelese că Biblia greşise. El, şarpele, era un martir... „POARTA 68" îi oferise un destin scurt şi ciudat.

Şi, în mod şi mai ciudat, MOARTEA venise de SUS... aidoma cometei de care fugiseră cu toţii...

Întuneric absolut...

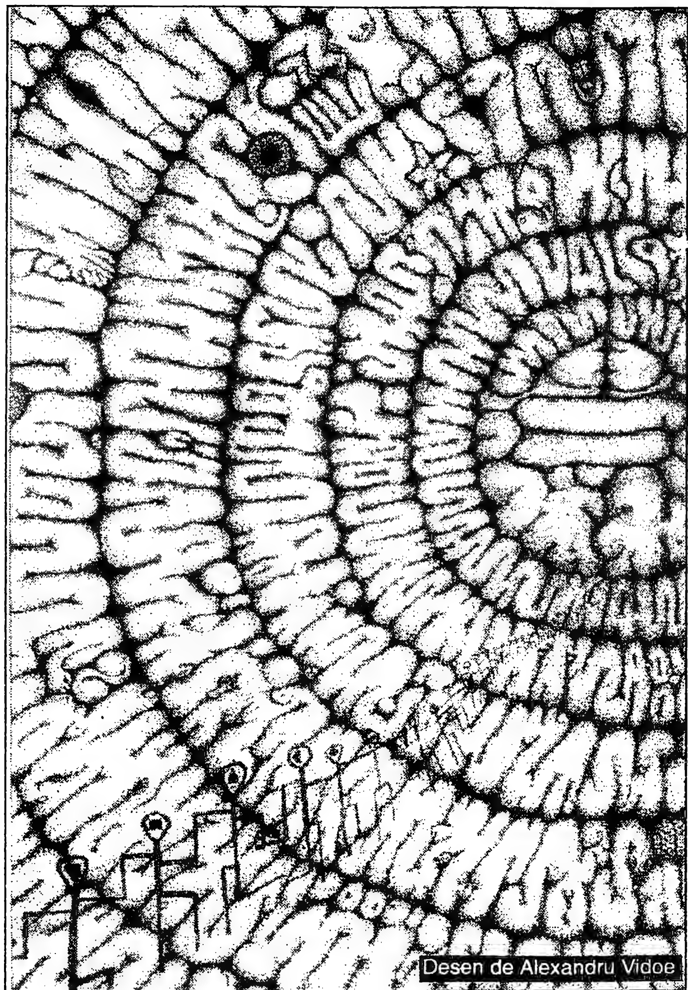
EPILOG

– Nu ştiu, dom'le, parcă au înebunit animalele astea, vociferă Swanson, îngrijitorul, către cei doi nudişti. Pur şi simplu, se dau la oameni, auzi?! E-al treilea pe care-l omor astăzi. Apoi, privind cu coada ochiului către femeia dezbrăcată, rânjind pe sub mustaţă: Şi cred c-ar fi mai bine să intraţi înapoi pe plajă, pen'că bestiile astea am auzit io că se cam bagă prin tot soiu' de găuri şi găurele.

Cei doi nu-i răspunseră. Plecară agale spre petecul de nisip ce se zărea printre pomii copţi ai livezii.

Swanson privi lung după fundul femeii, apoi, cu un oftat scurt, aruncă stârvul şarpelui în coş. Se descheie la combinezon, pentru că se făcuse cald, al naibii de cald, după care smulse un măr de pe o creangă bogată. Îl ronţăi îndelung, cu poftă.

Pentru uzul studenților

Desen de Alexandru Vidoe

De câtva timp așteaptă. Așteaptă și nu știe ce. Să sune telefonul, să plouă, să-și termine concediul, să vadă filmul din fiecare sâmbătă seară, să... Nu, categoric nu. Așteaptă ceva mai special. E o senzaţie ciudată. Pândește un semn. E aceeași, cu aceleași tabieturi, dar în interior este un arc care se comprimă, așteptând ceva nedeslușit pentru a-și elibera energia acumulată.

Totul a început în urmă cu câteva săptămâni. Era în parc, vară, umbră, liniște... Venise să se relaxeze, se simțea obosită. La un moment dat, fără nici o cauză aparentă, a izbucnit o durere de cap bizară. Mai întâi a învăluit-o, apoi s-a restrâns la jumătatea dreaptă a capului. Era incapabilă să vorbească, să gesticuleze, era oarecum paralizată. Se uita mirată în jur și simțea nelămurit că deodată știe mai mult. De fapt, nu mai mult. Mai altfel, mai profund.

Privea feţele trecătorilor şi simţea, obscur şi fără să vrea, ce îi preocupă. Ştia, de exemplu, că unul este proaspăt tată, al doilea are probleme la serviciu, următorul trebuie să se opereze, un altul şi-a reîntâlnit un vechi prieten etc., deşi nu-i cunoştea şi nu o interesau. Ştia fără să depună vreun efort să afle, neputând nici să se concentreze din cauza durerii aceleia care o golea parcă în interior. Apoi, durerea a dispărut, la fel de brusc cum a apărut. Şi lumea a devenit aceeaşi: străină şi grăbită.

Mai târziu a învăţat să recunoască asemenea „crize" dinainte, ba chiar să şi le provoace. Nu avea decât să-şi suprasolicite creierul, bombardându-l cu informaţii nefolositoare, de tip zgomot de fond, şi apoi, brusc, să elimine orice stimul exterior. Aproape întotdeauna se instala durerea aceea difuză, ca o ceaţă paralizantă, având astfel acces la un alt tip de cunoaştere: mai intuitiv, mai global.

Nu înţelegea mecanismul acestei achiziţii neaşteptate de date, la care nu avea acces în stare normală. Până într-o zi, când a înţeles că nu este o simplă achiziţie de date, ci un transfer de informaţie. În mintea ei se conturau vag idei, simboluri, dar atunci când încerca să le noteze, cuvintele îi ofereau doar o palidă copie a ceea ce simţea. Ca atunci când, diminaţa, la trezirea dintr-un vis, încerci să-ţi aminteşti detaliile, dar nu-ţi rămâne decât zâmbetul fericit sau, dimpotrivă, gustul angoasei.

Îşi propuse ca data viitoare să se concentreze mai bine, astfel încât, la revenirea în starea normală, să-şi amintească tot mai mult. Ritualul a fost acelaşi, numai că durerea ca o pară de cauciuc ce aspiră tot aerul din incinta cu care e în legătură – durerea aceea s-a mutat la jumătatea stângă a capului. Când şi-a revenit, a constatat cu bucurie că nu numai că-şi amintea mai bine sentimentele, senzaţiile, emoţiile, dar le şi putea transpune în cuvinte cu un randament mai mare. Începuse chiar să scrie versuri. Prima poezie a scris-o săptămâna trecută şi se numeşte „Cuvinte". Ultima a scris-o ieri. E aproape mulţumită de ea.

În ultimul timp are impresia, din ce în ce mai acută, că nu este singură, că la celălalt capăt al firului invizibil este cineva. Găsise fără să caute acea lungime de undă, acel canal de scurgere de informaţii. Un transfer de informaţii în care ea juca rol de releu: prelua informaţiile din jurul ei, le recodifica şi le transmitea (cui?). Era mai mult decât un contact telepatic, era un dublu contact telepatic indus. Îşi simţea memoria, sufletul, mintea, scormonite metodic. Pentru ce? Nu ştia, dar va afla. Reîntoarcerea la starea normală este din ce în ce mai grea, o doare fizic gândul că trebuie să redevină o fiinţă ignorantă, cum era înainte de contact. Pentru că în acea stare modificată a conştiinţei i se deschid posibilităţi de înţelegere nebănuite, nu este vorba de acea cunoaştere raţională, logică, ea nu *ştie*, ea *simte* lumea, realitatea aşa cum este.

Dar astăzi o să afle. O să simtă tot adevărul. Nu cioburi de realitate, ci realitatea în întregul ei. Îşi va provoca o stare modificată a conştiinţei şi va încerca să contacteze *ea* fiinţa de la celălalt capăt al (firului? universului?).

...O sală cu geometrie ciudată în care se (aud sunete?) ale aceleiaşi (persoane?) într-o (limbă?) străină. Simte vag o prezenţă colectivă (auditoriu?).

„...Cercetătorii sunt de acord că în dezvoltarea creierului uman se disting trei etape: faza reptiliană – asociată cu creierul de mijloc bazată pe instinct şi pe învăţare şi memorie ancestrală; faza paleo-mamiferă, corelată cu expresia emoţională (cortexul limbic); faza nouă, începută cu un sfert de rotaţie a galaxiei în urmă, manifestată prin dezvoltarea explozivă a neocortexului. Putem afirma, deci, că la specia umană emotivul a apărut înaintea narativului. În acest sens s-a observat o discontinuitate manifestată prin controlul insuficient din partea raţionalului asupra instinctului – emotivului. Se presupune că această discontinuitate – ca şi cum s-ar fi produs o eroare în evoluţie – se datorează saltului brusc de la faza a doua la faza a treia. Aici s-ar putea afla sursa unei înclinări uşor paranoide a naturii umane.

Disocierea celor două componente, emotiv şi narativ, apare însă şi mai clară în structura neocortexului uman, cu binecunoscuta sa asimetrie funcţională. În timp ce emisfera cerebrală stângă controlează activităţile de natură secvenţială (limbajul, logica), emisfera cerebrală dreaptă controlează activităţile nesecvenţiale de concomitenţă, continuitate (intuiţii, afecţii, emoţii).

Desigur, textul liric este altceva decât comportamentul liric, dar nici nu poate fi înţeles fără raportare la acesta din urmă. Pe de o parte, ca artă, literatura se aşează, firesc, sub tutela emisferei cerebrale drepte; pe de altă parte, prin excelenţă lingvistică, literatura intră sub incidenţa activităţii emisferei cerebrale stângi.

Trecerea de la comportamentul liric la expresia lirică, necesită un salt energetic, deoarece emoţionalul, prin natura sa nesecvenţial, trebuie să se adapteze la structura secvenţială a limbajului. Noi am încercat să realizăm practic acest salt.

Teza se bazează pe studiul subiectului uman cu numele LORUNA M. MOSSOC, indicativul nostru... (indescifrabil). Subiectul prezintă următoarele caracteristici: sex feminin, vârsta douăzeci şi şase revoluţii ale planetei în jurul stelei centrale, stângace, potenţial intelectual 82%. Precizez că majoritatea oamenilor sunt dreptaci, ceea ce corespunde unei dezvoltări preponderente a emisferei stângi.

Această particularitate a subiectului uman, împreună cu potenţialul intelectual ridicat, îi conferă capacităţi latente senzitive peste medie şi conduc la o pantă evolutivă supraunitară şi o eficienţă apropiată de unitate. Pentru a micşora durata experimentului şi, implicit, riscurile şi consumul energetic. a trebuit să intervenim asupra diferenţei de potenţial dintre cele două emisfere, rezultatul fiind o mai bună conştientizare a afectelor şi un randament mai bun al emisferei cerebrale stângi, utilizarea capacităţilor de care dispunea în mod latent.

În concluzie, considerăm rezultatul experimentului ataşat tezei „Consideraţii bioneurolingvistice asupra distincţiei liric/narativ la specia umană – de la comportament la artă" pozitiv, şi solicităm acordarea autorilor titlul... (indescifrabil... doctor în inginerie bioneurolingvistică?).

Loruna îşi reveni din (hipnoza autoprovocată?) cu memoria intactă, creionul în mână şi privirea în gol. Se simţea ca un exponat.

Când era mică, biroul tatălui ei era un spaţiu interzis şi de aceea ţinut sub cheie. Locul acela o fascina, îi tăia răsuflarea. Pentru că acolo era un obiect ciudat, rotund, de un cenuşiu strălucitor – atât a reuşit să vadă prin gaura cheii, înălţată pe vârfurile picioarelor. *Obiectul didactic* – îl auzise o dată pe tatăl ei spunându-i pe nume – îi provoca sentimente contrarii: o teamă nedesluşită şi, totodată, atracţie. Simţea cum creşte în ea dorinţa de a pune mâna pe el – a văzut pe suprafaţa lui dealuri şi munţi în miniatură. Până într-o zi, când şi-a luat inima în dinţi şi un scaun de la bucătărie; s-a urcat pe el, picioarele îi tremurau, a întins mâna, a luat cheia din cui, s-a dat jos, nu a căzut, a descuiat uşa, a deschis-o şi, iată!... inima îi bate nebuneşte în piept... se apropie, întinde mâna... ochii mari privesc *obiectul didactic* cu o frică nemărginită, pentru că seamănă cu un cap cu două găuri întunecate în loc de ochi, nasul lipsă, gura cu dinţii rânjind răutăcios, fără urechi, cu munţi şi dealuri pe chelia cenuşie... groaza neagră şi ascuţită îi zgârie şira spinării... *obiectul didactic* îi scapă din mână şi se sparge... e paralizată de frică, incapabilă să mai gândească, dar picioarele aleargă singure... şi plânge şi strigă: „S-a uitat la mine!".

Tatăl ei a găsit-o privind în gol, cu lacrimile uscate şi fără glas. I-a explicat că *obiectul didactic* se numeşte craniu şi fiecare dintre noi avem aşa ceva, chiar şi ea, Loruna. A refuzat să creadă aşa ceva, doar ea avea ochi, nas, buze, urechi, păr, şi de acum o să fie cuminte. Tatăl ei nu a pedepsit-o, i-a spus numai că s-a pedepsit singură.

Mai apoi a privit arătarea de coşmar şi tatăl ei i-a spus că nu-i poate face nici un rău. I-a mai explicat că *obiectul didactic* conţine toate oasele capului; urechile sunt moi pentru că nu au oase, la fel şi buzele şi vârful nasului. Şi că dealurile sunt tocmai mintea, amintirile, emoţiile. Adică are şi ea munţi şi dealuri, iar unul este special pentru întâmplarea cu *obiectul didactic*. De atunci, ca să-şi demonstreze că nu îi este frică de el, deşi pe al său nu avea cum să-l mintă – un munte era plin cu frica ei, l-a studiat în amănunţime, şi înăuntru, unde credea că îl spărsese ea. Pe frunte, *obiectul didactic* avea lipită o foaie de hârtie cu nişte semne pe care, mai târziu, le-a învăţat la şcoală, se numeau litere.

OBIECT DIDACTIC – CRANIU; SECŢIUNE TRANSVERSALĂ – PENTRU UZUL STUDENŢILOR.

Se redescoperi privind în gol, cu craniul în mână şi hârtia mâzgălită:

Coşmar

Aş vrea să pot spune:
gata, a trecut
Coşmarul ameninţător cu
chip de slut,
Cu zâmbet încrustat la
strung
Strâmb, rău prevestitor şi
ciung,
Dar craniul cenuşiu priveşte
orb spre mine-n gol
Cu dinţii clănţănind a
pericol.
Un gând se târăşte-n
mine invalid:
Peste vid pleoape
se-nchid.

✍ ***Monica Lixandru***

Oposumii de pe INTERNET

de Andrew Webber

Note asupra morţii lui John Jenkins şi a lui James Stuart (spânzuraţi de către Comitetul Vigilenţei Publice din San Francisco, în 1851).

Această parte a planului trebuia să decidă dacă criminalii australieni, Stuart şi Jenkins, au avut vreo legătură cu Rob McIver, mort prin împuşcare la 25 mai 1851. Amândoi erau membri ai unei bande cunoscută sub denumirea de „Cetăţenii din Sydney", constituită din foşti condamnaţi în Patruzeci şi Nouă. „Cetăţenii din Sydney" erau descrişi în Analele din San Francisco drept „vagabonzii rătăcitori din Australia, unde au urmat calea criminalilor condamnaţi în Marea Britanie".

Pe la mijlocul anului 1851, membrii organizaţiei pentru apărarea liniştii publice locale au înfrânt forţele bandelor ilegale „Câinii Americani" şi „Cetăţenii din Sydney" dar, cu toate acestea, era încă aproape imposibilă menţinerea legalităţii şi a ordinii. McIver a fost împuşcat pe la spate, pe când părăsea Jolly Waterman din Telegraph Hill. Înainte de a fugi, ucigaşul îi golise buzu-

Desen de Alexandru Vidoe

narele. McIver fusese explorator în Australia, după ce navigase în California, şi se îmbogăţise rapid în timpul goanei după aur din 1849. În „Jurnalul unui apărător al liniştii publice", aparţinând lui Oldfield, este menţionat ca posedând ceea ce el numea „o bestie norocoasă", care găsea aur. Oldfield o descrie ca pe un oposum domesticit, cu labe palmate, pe care o legase cu un lanţ. Animalul a murit în urma atacului unui terrier, în aprilie 1851, iar McIver a împuşcat şi câinele, şi pe stăpânul acestuia. Norocul l-a părăsit atunci, într-adevăr, fiind asasinat după o lună.

John Jenkins a fost prins câteva săptămâni mai târziu, după spargerea unui magazin şi furtul unui seif, pe când încerca să fugă cu o barcă. Comitetul Vigilenţei Publice a intrat în acţiune, l-a arestat şi l-a adus în birourile de pe Battery Street pentru a-l judeca. Preşedinte era proprietarul unui vas, căpitanul William Howard. El a închis cazul spunând: „Domnilor, după cum înţeleg eu, am venit aici pentru a spânzura pe cineva." Propunerea de a-l spânzura pe Jenkins de un catarg pentru steag a fost dezaprobată ca fiind nepatriotică, după care a fost linşat de o gloată care l-a luat pe sus şi l-a atârnat de grinda de încărcare a unui depozit din apropiere.

Conţinutul seifului deteriorat de apă a fost sechestrat în incinta bine păzită a unui alt magazin. După trei săptămâni, un al doilea ex-comandant australian, James Stuart, a fost arestat în timp ce se pregătea să fure seiful. În urma reţinerii, Stuart a fost identificat drept bine-cunoscutul English Jim, căutat pentru jaf de aur, furt de cai, sustragere de sub paza legală, incendiere şi crimă. A fost judecat în Ziua Independenţei, în 1851, iar membrii Comitetului Vigilenţii l-au dus în faţa digului de la capătul Străzii Pieţii pentru execuţie. Când procurorul oraşului, Frank Pixley, a încercat să-l salveze pe prizonier, mulţimea a ameninţat să-l spânzure şi pe el, de o macara. Mai târziu, Pixley a intrat în posesia unor documente din seif, pe care se pare că le căutau şi cei doi oameni linşaţi, iar Oldfield menţionează că unele ar fi aparţinut lui McIver.

Arhivele oraşului, care au supravieţuit acelei perioade, au fost studiate în mod repetat, dar nu s-a găsit nici o urmă a documentelor.

Helen trimitea totdeauna rezultatele cercetărilor ei prin poşta electronică la o adresă Internet, aflată undeva, în cadrul Universităţii UCLA. Instrucţiunile secrete îi soseau prin acelaşi sistem Internet, iar banii pentru serviciile ei apăreau în contul din bancă, dintr-o sursă neidentificată.

Cine plătea atât de bine un licenţiat în istorie, pentru a studia documente obscure din secolul al XIX-lea? Nu pentru că 500$ pe săptămână ar fi fost foarte mult, dar lucrase luni întregi fără să ştie scopul exerciţiului. Ar fi putut fi vorba despre un litigiu pentru o moştenire, de fapt, aceasta era teoria ei preferată. Întotdeauna se găseau destui bani pentru a face tot ce era necesar spre a se îndeplini instrucţiunile.

Azi Oakland, mâine... depindea de mesajul pe care îl primea ca răspuns la ultimele ei cercetări. Zburase la New York şi nu aflase nimic semnificativ. Se aşteptase să fie concediată: în loc de asta, zburase la Londra pentru a citi rapoarte oficiale vechi, din colonii. Din nou nu găsise nimic interesant şi iar îi fusese rezervat un zbor la San Francisco, pentru a citi fişe din arhivele oraşului. Următoarea excursie a fost mai scurtă, doar o călătorie la BART, pentru a lectura câteva documente rare dintr-o bibliotecă a Universităţii Berkeley. Până la ora prânzului lucrul fusese terminat. Ea îşi strânse laptop-ul Toshiba şi modem-ul într-o geantă de umăr şi se strecură de-a lungul străzii Bancroft Way, spre micul grup de magazine şi cafenele din partea de sud a complexului universitar. Neil aştepta la o masă de la marginea drumului, aşa cum stabiliseră prin telefon.

– Deci, tot contractul pentru tipii ăia din Los Angeles? întrebă el, după ce ea s-a aşezat.

– Exact. Orice vor ei, se pare că eu găsesc.

– Plec în Hawaii chiar acum. Sunt în oraş doar pentru că zborul de legătură trece prin aeroportul Oakland.

– Hawaii, grozav. Eu nu am idee unde mă

vor trimite în continuare.

Câteva minute conversaţia lor a rămas exuberantă şi lejeră, chiar puţin isterică. Erau lucruri mai importante de discutat, unele neplăcute, aşa că preliminariile puteau dura mai mult. Precautā, ea îşi ordonă treptat în minte frazele îndelung repetate, apoi profită de o pauză în conversaţie, precum un indian care pândeşte somoni într-un pârâu.

– Care sunt perspectivele unei slujbe pentru un istoric în Hawaii?

– Ah, nu sunt bune, nu sunt bune. Mai bine faci curat în moteluri şi serveşti la baruri.

Pierduse.

– Ai verificat deja?

– Da. Ei, dar tot nu ştii pentru cine lucrezi?

Cu alte cuvinte, schimbase subiectul.

– Nu am nici un indiciu. Ar putea fi de la KGB.

– Mă îndoiesc, ei lucrează acum la contracte cu arabii. Probabil este cineva care încearcă să dovedească rudenia cu vreun milionar care a murit fără să lase testament.

– Atunci, de ce atât[illegible]crete?

– Poate pentru a [illegible] un avantaj la proces.

Relaţia lor era obositā şi fără perspectivă, deşi nici unul dintre ei nu vroia să recunoască acest lucru. Faţa lui nu trăda nimic; zâmbetul avea o perfecţiune controlată. Mai era un singur obstacol pentru sufletul ei tracasat. Destul de ciudat, sexul nu reprezenta ceva terifiant pentru Helen, dar a vorbi despre aceasta era cel mai groaznic coşmar posibil. Orice schimb verbal o înspăimânta; ar fi vrut să-şi repete cuvintele în minte, să le scrie la un computer apoi să le rearanjeze şi să le cizeleze, să i le dea listate lui Neil, care să îi pună un mare 10.

– Am o cameră dincolo de golf, spuse ea, fixând intenţionat cu privirea ceaşca de cafea. Nu este departe de BART.

– Uite, ar fi minunat, dar, ei bine, nu am prea mult timp între curse. A fost şi aşa destul de greu să te văd aici... Mai bine m-aş grăbi. Avionul meu pleacă curând.

După ce el plecă, Helen se lăsă moale în scaun, uşurată, apoi comandă o felie mare de tort de cafea, cu multă frişcă. Scăpase din nou de a vorbi. Studiase istoria pentru că aproape toate personajele erau moarte, cuvintele lor erau pe hârtie. Planul la care lucra acum era un vis al ei devenit realitate: comunicările erau scurte şi se făceau prin poşta electronică. Poate că va dura mult timp.

Etapa următoare a planului o aduse din nou în Londra şi dură o lună. În fiecare noapte lansa un apel către enigmaticul ei patron din Los Angeles şi redacta câteva înregistrări din dosarele secolului al XIX-lea. Doar ocazional primea câte un răspuns, şi acela era scurt.

În cele din urmă, avu o realizare. Un funcţionar de la biroul procurorului oraşului San Francisco, din 1850, avea ceva în comun cu unul dintre condamnaţi: două cicatrice paralele pe bărbie. Era un lucru mic, dar suficient: Patrick O'Hallorin, un emigrant irlandez, avusese o slujbă la procuratura oraşului în 1852, unde lucrase 11 luni. Era înalt de 1,75 m, şaten, cu ochi albaştri. Aceste detalii se potriveau zecilor de condamnaţi britanici, dar numai Brendan Terrance Hooligan avea şi cicatricele.

Se aştepta să urmeze o călătorie în Australia, dar oricât ar fi evitat patronii ei bibliotecile, nu aveau probleme cu datele electronice. Au trecut în revistă câteva tipuri de baze de date în timpul cât i-ar fi luat ei să se plimbe pe malul Tamisei şi să servească o ceaşcă de cafea. Până când s-a întors ea în camera închiriată şi a stabilit legătura prin Internet, ei găsiseră o copie a unei teze de doctorat, pe care i-au dat-o să o studieze.

Fusese păstrată într-o colecţie restrânsă, la Universitatea din Londra. Un student australian îşi elaborase teza asupra demografiei urbane pe baza listelor cu pasagerii vaselor care intraseră în porturile australiene între 1830 şi 1860. Teza consta dintr-o broşură şi zece dischete. I-a trebuit o dimineaţă pentru a învăţa programul de acces creat de student, dar apoi cercetarea s-a putut încheia în câteva secunde.

Printre sutele de mii de înregistrări, se aflau şi trei referitoare la Brendan Hooligan. Sosise în Australia în calitete de condamnat, în 1840; a plecat din Sydney în 1849, spre San Francisco, eliberat de pedeapsă şi apoi a ajuns în Melbourne la bordul „*Reginei din Tahiti*", în 1855. Încercase din nou să se dea drept O'Hallorin, dar fusese descoperit. O adnotaţie cu text obişnuit, din baza de date, menţiona că fusese condamnat la 9 ani muncă silnică pentru falsă declarare, limbaj abuziv şi pentru împuşcarea în picior a unui membru al Autorităţii Portului Maiestăţii Sale.

Ea redactă pe computer cele câteva

Desen de Alexandru Vidoe

rânduri, rezultat al cercetării, iar răspunsul sosi într-o oră.

RECD: TERMINAT MUNCA LA LONDRA. REZERVAT BILET AVION BOSTON. MÂINE DIMINEAŢĂ. CONTINENTAL. INSTRUCŢIUNI PENTRU ETAPA URMĂTOARE...

Dacă lui Helen îi plăcea să lucreze, în schimb, ura călătoriile. Zborul spre vest îi deranjă programul de somn, mai mult din cauză că rămăsese trează, sperând ca aripile şi motoarele să nu cedeze, decât din cauza diferenţei de fus orar. Poate că va fi ceva care o va reţine mai mult timp în Boston, se gândea ea, plină de speranţă, stând rezemată de contorul pentru turişti.

A trebuit să citească o serie de cărţi din diverse biblioteci, dedicate istoriei societăţii, căutând referiri la Hooligan. După 18 volume obscure şi scrise indiferent, ajunse la *„Impresii din Australii: Călătoriile unei fete din Boston în Australia, între 1896 şi 1901"*, a lui Sibil J. Henderson, publicată chiar de aceasta în 1922. Stilul scrierii o irită foarte tare pe Helen. Autoarea înregistrase detalii ale călătoriei ei în fraze încărcate cu amănunte, folosind chiar accente locale. Era excesiv chiar şi pentru standardele secolului al XIX-lea. Spre deosebire de Helen, pentru o călătoare înnăscută, întotdeauna fericită dacă se află în mişcare, niciodată îngrijorându-se la gândul vaselor care se scufundă sau la ce anume să le spună străinilor. La Pagina 122 îl menţiona pe Hooligan.

Astăzi, 5 aprilie 1897, este o zi formidabilă de toamnă şi nu poate exista loc mai bun pe pământ, ca să te bucuri de ea, decât aici, plimbându-te cu o navă cu roţi cu zbaturi pe acest larg, deosebit şi magnific Murray River. Tocmai am servit ceaiul cu căpitanul McGinty, sub arcada copertinei. Încep să capăt obiceiul de a bea ceai, în călătoriile prin Australia.

Căpitanul McGinty este formal; provine dintr-o familie presbiteriană din Scoţia. Ceilalţi pasageri cred că este greu să vorbeşti cu el, dar eu am descoperit că întrebările despre navă sunt calea spre

inima lui. Mi-a spus că „Wee Robbie" cântăreşte 200 t, are 40 m lungime şi un motor cu abur la presiune înaltă, orizontal, de 40 cai-putere. Mi-a oferit un tur prin sala motorului, care era toată din cupru şi alamă, lustruită, mai curată decât farfuriile în care ni se servea masa. Pe o plăcuţă am văzut scris că nava fusese construită chiar aici, în Australia.

Apoi ne-am întors pe punte şi ne-am aşezat sub copertină, iar el mi-a povestit despre râurile şi navele din Australia. Transportul pe apă a avut o mare importanţă aici în deschiderea graniţelor, ca şi în America, dar mă tem că eu eram cu gândul aiurea, pe când el îmi vorbea despre baloţi de lână şi butoaie cu rom. Apa era aproape lină, iar cerul albastru strălucitor şi râul cafeniu erau separate prin linia de eucalipţi verde-oliv, de pe mal. Lebede negre îşi aplecau capul spre apă şi o dată am trecut pe lângă o ambarcaţiune mică, ciudată, care remorca o barjă pe jumătate umplută cu pământ, pe care creşteau legume! Căpitanul a spus că oamenii aceia erau ţigani, cunoscuţi sub numele de „Balenele de pe Murray". L-am întrebat dacă râul fusese mai primejdios în vremurile de pionierat.

– Nu primejdios, ci doar puţin nesigur. Cred că semăna cu America în multe privinţe şi, de fapt, erau o mulţime de vase americane aduse aici, până când localnicii au învăţat să construiască nişte cazane bune. Veniseră şi câţiva căpitani americani. Gus Pierce din Massachusetts era cel mai renumit. A ajuns în Melbourne ca marinar, în timpul goanei după aur. Era pe atunci doar un adolescent, care a sărit de pe vas şi a înotat spre ţărm în lenjerie de corp, căci căpitanul încuiase hainele echipajului pentru a împiedica oamenii să dezerteze. Nu a găsit aur, dar a muncit până a ajuns căpitan de vas, după câţiva ani. Ce om deosebit! Când s-a retras, a spus că a venit în Australia fără un bănuţ, dar a plecat cu sute de lire.

– Gus Pierce, spui? am întrebat eu. Era un om interesant? Mai sunt şi alte poveşti grozave despre el?

Căpitanul a râs.

– Toate poveştile despre Gus sunt grozave, fetiţo. Se spune că el a atacat şi a scufundat barja cu aburi a unui irlandez pe nume Bren Hooligan. Umbla vorba că Hooligan furase nişte animale deosebite, care se puteau scufunda în apă pentru a găsi aur.

– Aceasta chiar că e o poveste fantastică.

– Mda, se întâmpla prin 1867, pe când el era căpitan pe vasul „Lady Daly". Ciudat, dar lui Gus nu îi plăcea să vorbească despre acel atac. Despre altele, în schimb, nu-i puteai închide gura. L-am mai întrebat despre asta când ne-am reîntâlnit în 1875, dar mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Nici nu s-a scris despre acel atac.

– Deci nu există nimic scris despre atac? Este doar o poveste fantastică?

– Ei... e greu de spus. Însemnările se pierd dacă un incendiu distruge primăria unui oraş, ca de altfel, şi restul oraşului. S-au întâmplat multe în vremurile de pionierat.

– Oh, incendii?

– Din cauza pădurilor. Incendiile erau o problemă şi pentru vechile nave cu roţi cu zbaturi. Scânteile săreau de pe coş, ajungeau pe hainele pasagerilor, puteau chiar incendia încărcăturile. De aceea, în 1867, nava-soră a lui „Lady Daly", adică „Lady Darling" a fost distrusă când încărcătura ei cu coniac a luat foc în apropiere de Wahgunyah. A ars până la linia de plutire şi pe mal se adunaseră oameni care o priveau înlăcrimaţi. Revenind la acel atac, totuşi, şeful pompierilor mei a fost pe „Lady Daly" când s-a întâmplat. Avea doar vreo 14 ani pe atunci. El se numeşte Pirate Bollinger. Aspru, dar flăcău bun. Ai vrea să îl cunoşti?

I-am refuzat oferta. Nu străbătusem jumătate de lume ca să întâlnesc un fochist necioplit şi vulgar. Apoi căpitanul McGinty mi-a povestit despre un alt american, Peleg Jackson, care fusese înainte căpitan pe „Lady Daly" şi care a aruncat steagul Statelor Unite când...

Helen îşi puse în funcţiune Toshiba şi scrise pasajul înainte de a continua să

citească. Nu mai era nimic despre Hooligan, aşa că s-a întors devreme la hotel şi a trimis pasajul prin poşta Internet. Încercarea de a conduce o maşină închiriată prin traficul din Boston a părut mai mult o tentativă de sinucidere, ceea ce a fost destul pentru a o face să se limiteze la camera de hotel, pe când ochii de la celălalt capăt al legăturii Internet analizau aventurile lui Sibil J. Henderson în Australia secolului al XIX-lea. De data aceasta, aşteptarea a durat doar o oră.

RECD: SATISFĂCĂTOR. REZERVAT BILET AVION SPRE MELBOURNE. VERIFICĂ LA AEROPORT.

Satisfăcător? Aceasta era o exprimare admirativă comparativ cu răspunsurile anterioare. Se întrebă dacă ei se refereau la Melbourne – Florida sau la Melbourne – Australia, dar nu rămase chiar surprinsă când telefonul ei la aeroport a fost dirijat spre piecările internaţionale.

Drumul a trecut prin San Francisco, apoi Honolulu, Auckland şi Melbourne. Asta însema o şansă de a-l vedea pe Neil şi de a petrece câteva ore preţioase pe pământ. El lucra pe coasta de est, din Hawaii, la un parc de vagonete de lângă o scurgere recentă de lavă. Cu proprii ei bani şi-a rezervat un loc în avionul spre Aloha şi a închiriat o maşină, după reprogramarea restului călătoriei.

Era clar că poziţia ei în legătură cu Neil se redusese la aceea a unui intrus. Un microbiolog bronzat, care purta un şort alb, o privi suspicios de pe platforma gării, pe când ei se plimbau pe nisipul negru vulcanic. Aveau multe de vorbit dar, oarecum, nimic important nu se putea spune.

– Dacă un animal poate găsi aur, cum l-ar putea căuta? întrebă ea, la sfârşitul conversaţiei despre vreme.

– Un animal? Vrei să spui ca un câine antrenat să caute? Neil răspunse cu înflăcărare, nerăbdător să se agaţe de orice subiect neutru.

– Nu, nu, vreau să spun... ei, bine, este o afacere cu o moştenire. Se presupune că în California, pe vremea goanei după aur, era un căutător care avea un animal ce putea găsi aur. Acesta era un oposum cu labe palmate, conform scriitorului.

– Probabil este o istorie fantastică. În primul rând, oposumii sunt marsupiale, ceea ce înseamnă că îşi ţin puii într-un marsupiu. Cum ar fi putut respira puii sub apă? În al doilea rând, aurul este aproape inert din punct de vedere chimic, de aceea găseşti pepite în unele zone aurifere. Ar fi foarte greu de mirosit, aşa că un animal nu ar avea mai multe şanse să găsească aur, decât omul, exceptând faptul că noi folosim acum detectoare de metale. Totuşi, cine era tipul ăsta?

– Un ex-condamnat australian, care a venit în timpul febrei aurului, în '49, s-a îmbogăţit rapid şi apoi a fost împuşcat.

– Australia... este exact locul unde trăiesc oposumi. Sunt zeci de specii acolo. Unele sunt cât degetul tău, în timp ce oposumii cu coadă stufoasă sunt mari şi puternici şi se ştie că omoară chiar şi câinii mai mici care sunt atât de proşti, încât să îi încolţească. Nici oamenii nu-i pot domestici: toate parcurile din principalele oraşe ale Australiei au oposumi sălbatici, ca veveriţele din Central Park, din New York. Ei constituie o atracţie turistică, cu deosebirea că trebuie hrăniţi la lumina lanternei, pentru că sunt nocturni.

El scormoni grăbit prin minte, căutând şi alte lucruri despre oposumi, până când pauza începu să se lungească destul de mult.

– Sunt câteva tipuri care pot plana prin aer, folosind membranele de piele ale labelor din faţă şi a celor din spate. Unul dintre cei mai mari oposumi zburători roade coaja copacilor şi le suge seva.

– Un vampir vegetarian?

– Cam aşa ceva.

– Dar nici unul dintre ei nu poate găsi aur.

– Nu, cred că nu. Pentru asta ar avea nevoie de un al şaselea simţ electric şi singurele mamifere care au aşa ceva sunt monotremele. În orice caz, sunt singurele de care ştiu eu.

– Stai o clipă. Vrei să spui că anumite animale chiar pot detecta electricitatea?

– Exact, ornitorincul şi echidna, care sunt tot Australiene. Ambele au organe care detectează electricitatea musculară a victimei lor. De asemenea, orice animal capabil să genereze un câmp electromagnetic, poate să acţioneze ca un detector biologic de metale, dar...

– Precum ţiparii electrici din America de Sud?

– Probabil, dar ţiparii nu sunt atât de inteligenţi pentru a putea fi antrenaţi. Acum, că ai adus vorba despre America de Sud, totuşi...

mi-am amintit ceva din primul an de facultate. Acolo trăieşte singurul marsupial acvatic din lume, un fel de oposum, numit Yapok. El are un strat gros de piele pe marginea marsupiului, care formează o închizătoare impermeabilă când se scufundă – iar labele lui din spate sunt palmate. Problema este că el vânează prin contact direct, nu prin câmp electric.

– Atunci, acel căutător ar fi putut avea un ornitorinc?

– Nu. Întâi pentru că un ornitorinc arată mai mult ca un castor cu cioc de raţă, decât ca un oposum. Apoi pentru că el poate doar detecta câmpurile electric, iar detectoarele de metale funcţionează pe baza generării unui câmp electromagnetic propriu. Cu toate acestea, ideea unui animal care poate găsi aur nu este chiar imposibilă. Poate că fostul condamnat chiar a găsit un Yapok australian, care avea atât labe cu extremităţi electrosensibile, cât şi capacitatea de a genera un câmp. Acesta ar putea găsi aur în albiile noroioase ale râurilor.

Pauza deveni o tăcere prelungită. El este mai rău decât mine, e un vierme, are nevoie de un transplant de coloană vertebrală, strigă ea în gând, apoi îi trebuiră câteva minute bune pentru a rearanja cuvintele într-o frază fermă. A ieşit ceva de genul:

– Ei bine, trebuie să plec. Am un zbor de legătură spre Australia.

– Oh, minunat loc... pentru o vacanţă.

Helen inspiră adânc pentru a scăpa de spasmul nervos.

– Mă duc la Melbourne să fac cercetări în biblioteca publică.

– N-ai încă nici o idee despre cei pentru care lucrezi?

– Nu. Crezi că ar vrea să ştie dacă animalele lui McIver mai trăiesc, dacă măcar au existat vreodată?

– De ce s-ar obosi? În zilele noastre, un detector de metale din comerţ lucrează de o sută de ori mai bine... Pe de altă parte, presupun că dacă creşti şi antrenezi o turmă de vreo mie de animale, acestea ocupă mai mult spaţiu decât un om. Ar fi posibil, dar atunci valoarea lor ştiinţifică ar fi, desigur, la fel de astronomică. Dacă găseşti ceva, dă-mi de ştire.

– Aşa voi face. Acum chiar că trebuie să plec. La revedere, Neil.

El aruncă o privire în urmă, spre gara cu vagonete.

– La revedere, Helen.

Fără sărutări.

Abia în avionul de întoarcere în Oahu ea îşi dădu seama de purul adevăr: povestea se terminase! Fără scene, fără lacrimi, fără discuţii lungi, chinuitoare. Despărţirea venise de la sine. Ea sărbători cu o băutură uşoară, la un bar de lângă aeroport, apoi dormi profund aproape tot drumul spre sud.

Melbourne se dovedi a fi cea mai dificilă etapă a planului. Ea a trebuit să cerceteze istoriile locale pentru referiri la Hooligan, în special cu privire la atacul navei lui. Săptămânile treceau fără nici un rezultat. Nu era nici o însemnare despre Hooligan, cu excepţia notei asupra morţii sale – se înecase în Murray River, la Albury. După istoriile locale, Helen căutase indicativele colecţiilor speciale, colecţia fotografiilor de altă dată, chiar şi în arhivele cu înregistrări sonore. Raporta zilnic prin legătura Internet, relatându-i patronului său fără nume lipsa de progres.

După prima săptămână s-a mutat din hotel într-un cămin studenţesc din apropierea Universităţii Melbourne. Începuse să îi placă oraşul, care era similar cu Oakland şi cu San Francisco numai la scară redusă. Până acum acumulase suficiente cunoştinţe de bază despre sistemele navelor riverane din Australia secolului al XIX-lea, şi mai ales despre rolul americanilor în dezvoltarea acestora. Ar fi putut rezulta o temă pentru o teză de doctorat de aici, după finalizarea planului? Desigur că va fi necesar şi un interviu, lucru pe care ea l-a înţeles bine şi nu se va încurca în cuvinte. Luă un tramvai spre Universitatea Melbourne.

Interviul cu Dr. Merrin de la Facultatea de Istorie a decurs bine. Numărul studenţilor se redusese din cauza recentelor micşorări a fondurilor guvernamentale, iar un candidat cu o situaţie academică bună şi cu economii destul de mari, ca Helen, reprezenta o perspectivă frumoasă. Convorbirea ajunse la lucrările ei recente.

– Nave riverane? exclamă lectorul. Este o coincidenţă. Biblioteca Facultăţii de Istorie a primit chiar luna trecută manuscrisul unui fost pionier de pe un astfel de vas. A murit la 80 de ani. Este vorba despre un fel de autobiografie dezlânată, transcrisă de către una din surorile

lui, pe baza celor povestite de acesta. Scrisul s-a estompat puţin – la urma urmei, datează din 1940 – dar conţine materiale valoroase. Mă gândeam să-l dau spre publicare. Ai vrea să te uiţi prin el?

Bineînţeles că vroia. Scrisul împrăştiat se aşternea pe o hârtie mucegăită, pe care nuanţa verde-albăstruie se întindea cu fiece zi. La pagina 15 a găsit „Sfântul Graal", care o purtase în jurul lumii.

Cândva, tata a lucrat pentru Bren Hooligan, un tip cu adevărat deosebit. Venise dispre podişurile de est, mânând un car cu boi care trăgea după el o cuşcă din lemn de esenţă tare. În ea erau 10 oposumi. Unul dintre oamenii lui i-a spus tatălui meu că aceştia erau numiţi „animale de apă".

Hooligan tocmise o barjă cu aburi şi încărcase cuşca la bordul ei, pe când el şi cei doi oameni s-au dus să cumpere provizii şi combustibil. Tata era mereu în preajma docurilor, în căutare de slujbe neobişnuite, aşa că ei i-au plătit un şiling pentru a hrăni oposumii şi pentru a curăţa cuşca.

Tatei îi plăceau animalele, iar acestea erau atât de blânde, încât a început să le lase afară din cuşcă, câte unul, legat cu un frâu. A observat că picioarele lor din spate erau palmate, ca pentru a putea înota, iar labele din faţă erau ca nişte mâini. Vârfurile degetelor erau lungi, moi şi îi dădeau tatei furnicături când îl atingeau.

Pe la amiază el stătea pe marginea barjei, dând şilingului câte un bobârnac în aer şi simţindu-se destul de mulţumit pentru o astfel de muncă uşoară. Ei bine, o dată a ratat prinderea banului şi moneda a ajuns în apă. Fără să se gândească, el dădu drumul frâului şi începu să-şi scoată cămaşa pentru a se scufunda după bănuţ. Deodată, un animal a ieşit din cuşcă, a sărit într-o parte şi a dispărut.

Tata spunea că era înspăimântat şi chiar era gata să fugă, pentru că Hooligan l-ar fi împuşcat. Atunci, animalul a ieşit la suprafaţă cu moneda şi i-a dat-o tatei. A înotat iar şi iar, timp de o jumătate de oră, până ce tata a strâns în preajmă peste o liră din monede pierdute şi un ceas de aur cu lanţ.

Tatăl meu nu era prost, aşa că a băgat prada în buzunar. Când s-au întors cei doi oameni ai lui Hooligan, totuşi, nu a putut rezista să nu le arate cum animalul se ducea după câte o monedă aflată la 3 metri sub apă. Ei l-au mângâiat pe creştet şi i-au mai dat un şiling, apoi au stat de vorbă câtva timp. După care, fără să dea vreo explicaţie, au aprins focul la cazan, au pus nava în mişcare şi au pornit în josul râului.

Tata nu se mai gândea la nimic, doar stătea pe un butoi şi arunca în aer cu un şiling. O oră mai târziu, a apărut Hooligan.

– Unde este barja mea? strigă el.

– Oamenii tăi au plecat cu ea acum o oră, spuse tata.

– Tu eşti tipul pe care l-am plătit ca să hrănească animalele, zise el, apucându-l pe tata de păr şi scuturându-l. Unde sunt? Sunt bine? Sunt bolnave sau moarte? Spune-mi, auzi?

– Nu li s-a întâmplat nimic, sunt pe barjă, strigă tata. Credea că Hooligan îl va îneca, sau aşa ceva. Nu sunt bolnave, Mr. Hooligan, de vreme ce l-am văzut pe unul scufundându-se pentru nişte monezi, la prânz. Am avut grijă de ele, domnule Hooligan.

Acum Hooligan păru într-adevăr îngrijorat.

– Monezi? Scufundare? spuse el. Le-ai arătat lui Bill şi lui Zeke şmecheria aceea cu scufundarea după monezi?

– Exact.

– Fir-aş al dracului, băiete, cum de te-ai gândit că ele găsesc monezi?

– Le-au văzut...

– Le-au văzut pe naiba, nu se poate vedea nimic sub 3 metri de apă noroioasă şi 15 centimetri de nămol. Ele au degete speciale, pot găsi metal sub apă şi – şi de ce îmi pierd eu timpul aici? Vino!

L-a târât pe tata de-a lungul docului, până ce au ajuns la un vas care tocmai se alimenta cu cărbuni. Era „Lady Daly", iar căpitan era yankeul Gus Pierce. L-a făcut pe tata să-i spună lui Gus totul despre animalele acelea şi a zbierat la Gus să se la

după ele.

– Domnule, pare cam multă agitaţie pentru câţiva oposumi care pot găsi monezi sub apă, spuse Gus.

– Prostule, nu-ţi dai seama? răcni Hooligan, aproape înnebunit. Ei pot găsi orice metal sub apă. Pot găsi aur!

– Aur! Aşa este, băiete? îl întrebă pe tata. Tata i-a arătat ceasul din aur, acoperit încă de mâl din râu. El s-a întors spre Hooligan.

– Domnule Hooligan, în loc să îi urmărim pe partenerii dumitale, de ce n-am mai prinde nişte animale din acestea şi, apoi, să începem să căutăm?

Hooligan îşi aruncă braţele în aer şi sări în sus şi în jos pe punte.

– Localnicii au spus că mai trăiau doar 50 într-un anumit eleşteu de pe munte. Erau prea greu de prins, aşa că am distrus eleşteul cu câteva butoaie cu praf de puşcă. Zece erau ameţite, restul fuseseră ucise. Cele zece de pe barjă sunt singurele din lume! Îţi plătesc o sută de lire, poftim, am banii aici. Dar adu-mi animalele înapoi.

Asta a fost destul pentru Gus. O puse în funcţiune pe „Lady Daly" şi porni în josul râului, cu toată viteza. Oamenii lui Holigan nu ştiau prea multe despre motoarele cu abur, aşa că înaintau lent, încercând să dea de capăt lucrurilor. „Lady Daly" i-a ajuns pe la amiază şi după câteva împuşcături trase cu Henry Pereater-ul lui Hooligan, cei doi aruncară ancora şi ridicară mâinile.

După ce Bill şi Zeke au fost închişi, Gus a cerut să vadă un animal în acţiune. Hooligan a dat drumul celui mai mare şi l-a făcut pe tata să arunce peste bord ceasul acela din aur. Animalul s-a scufundat şi l-a recuperat.

– Asta chiar că e impresionant, domnule Hooligan, spuse Gus, privind gânditor. Hooligan mormăi doar şi începu să numere suta de lire, scoţând banii din chimir.

– Aşteaptă, domnule Hooligan, începu Gus. Mi se pare că tocmai ţi-am făcut un serviciu preţios şi că aceste animale merită mai mult decât o sută de lire. Să-ţi spun ceva, de ce nu îţi păstrezi banii şi să îmi laşi un animal?

– Nu! izbucni Hooligan, întinzând banii. Ne-am înţeles pentru o sută de lire. Animalele sunt toate ale mele.

Gus stătea acolo, în picioare, răsucindu-şi mustaţa încovoiată.

– Cum dovedeşti asta? zise el, zâmbind. Ce-ai zice să ne întoarcem la judecătorul din Albury şi să îl lăsăm să decidă cum vrea el?

– Sunt ale mele! strigă Hooligan, ridicând deodată puşca cu repetiţie. Gus a crezut, probabil, că era o glumă, pentru că zâmbea în continuare şi a făcut un pas înainte. Hooligan trase un glonţ între tălpile lui.

Gus sări înapoi. Tata dădu drumul frâului animalului şi ridică mâinile, iar animalul sări peste bord. Hooligan îl înjură pe tata ca un demon băut, dar era prea târziu, aşa că sări în barja lui şi porni. Barja lui era rapidă şi uşoară, iar „Lady Daly" nu ar fi putut niciodată să o ajungă, când prima avea un om cu experienţă la cârmă. Dar nava cea mare era în aval faţă de barjă şi pe când Hooligan îndrepta cârma, Gus ceru abur la maxim pentru sala motorului şi viră să îi taie calea.

Gus se aplecă afară din timonerie şi strigă:

– Opreşte, Hooligan şi predă-te!

Hooligan răcni în urmă:

– Rămâi acolo, Jan Keule, sau trimit soldaţii după tine.

Apoi scoase puşca cu repetiţie şi trase două gloanţe prin fereastra timoneriei. Gus sări afară şi se adăposti după nişte baloţi de lână, împreună cu tata. Îi răspunse lui Hooligan cu două focuri din pistoalele lui. Deodată, tata observă că „Lady Daly" îşi schimba cursul şi se îndrepta chiar spre barja cu abur. Hooligan încercă să tragă cârma, pentru a se feri, dar, deşi timoneria era goală, nava cea mare îşi schimbă din nou cursul şi izbi barja.

Fiind de 12 ori mai grea, „Lady Daly" rămase deasupra barjei şi o apăsă până ce se umplu cu apă şi se scufundă. Animalele erau încuiate în cuşcă şi nu au putut scăpa. Peste tot pluteau rămăşiţe , apoi l-au văzut pe Hooligan zbătându-se în apă. Când l-au ridicat la bord, avea vreo două duzini de tăieturi, unele destul

de adânci.

Aiura ca un nebun, spunând că animalul rămas liber îl înjunghiase cu un cuţit şi îi luase cheile, ca să descuie cuşca. Nimeni nu avea de gând să verifice asta în graba aceea, pentru că barja se scufundase la 12 m sub apă. El a fost închis şi dus înapoi la Albury, împreună cu Bill şi Zeke. Tata spunea că Hooligan o apucase pe calea băuturii şi că s-a înecat cinci ani mai târziu, când a căzut de pe dig. Un alt lucru ciudat a fost acela că, cuţitul de pescuit al tatălui meu a dispărut în timpul acelor evenimente.

După atâta timp şi efort, sfârşitul a avut un efect contrar. Ea transcrise textul pe discul Toshibei şi îl introduse în modem. De data aceasta, mesajul prin Internet a sosit după 40 de minute, dar nu încăpea îndoială că acesta era finalul.

RECD: CONTRACT ÎNCHEIAT.

Helen privea cuvintele de pe ecran cu gura deschisă a uimire, nevenindu-i să creadă. Neîncrederea se transformă apoi în admiraţie. Cuvintele erau clare, precise şi concise, fără să lâncezească agonizat, fără să încerce să atenueze lovitura.

În ciuda serii de vară călduroase şi umede, ea rămase în bucătăria căminului studenţesc două ore. Pentru a ieşi din starea aceea, avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Oamenii din umbră, de la celălalt capăt al legăturii Internet fuseseră nişte interlocutori de încredere, oameni care vorbeau propria ei limbă, dar acum fusese trădată. Nu, nu trădată, chiar deloc, poate că ei se simţeau vinovaţi – dar ea *fusese* trădată, iar ei *ar trebui* să se simtă vinovaţi! Era o banală politeţe, să le spui oamenilor adevărul: lucru pe care ea nu îl făcuse pentru Neil.

– Neil, hai să ne despărţim.

Rostise cuvintele cu voce tare, apoi ele se stinseră, reverberând în bucătăria tăcută.

– Nu merge aşa!

Cuvintele veniseră mai uşor de data aceasta. Ar fi scutit-o de cheltuiala unui zbor şi a închirierii unei maşini.

Se auzi o lovitură puternică cu pumnul în acoperişul verandei, urmată de duduitul unor paşi apăsaţi. Helen aruncă o privire spre restul mestecat de marijuana, dintr-un vas de pe fereastră, apoi zâmbi. Oposumi şi iar oposumi.

– Presupun că este ceva obişnuit să îmi spui să renunţ, spuse proprietarul casei, plin de regret.

Zumzetul intermitent al unei motociclete prost reparate, de pe stradă, anunţa că mai venise cineva acasă. Roger era asistent la centrul de calcul al Universităţii.

– 'Ziua, Helen, zise el, punându-şi casca în cuierul din hol. Cum îţi merge? Pentru mine, ziua a fost şocantă. Vrei o cafea? Cu lapte şi o bucăţică de zahăr, nu-i aşa? Am prins un şmecher, un ticălos deştept.

– Bună, Roger. Am fost concediată. Cuvintele au fost rostite înainte ca ea să le fi putut opri.

– Unul dintre studenţii din anul doi. Ei cred că ştiu totul când au ajuns în al doilea an – concediată?

– Chiar aşa.

– Tii, e destul de rău.

El se aşeză şi privi lung spre ea, pe deasupra mesei, neştiind cum să o ajute. În State ar fi putut fi caracterizat drept un expert în cibernetică, cu aptitudini sociale limitate.

– Ai obţinut bursa aceea? întrebă ea. E mai bine să schimb subiectul, se amăgi. Dacă vrei înţelegere, nu o cere.

– Oh, da, uitasem cu totul de ea, cu şmecherul acela şi celelalte – voi lucra cu un fiziolog. Are un voluntar care şi-a pierdut un braţ într-un accident de maşină şi avem de gând să conectăm resturile nervului la o interfaţă de computer. Vom vedea dacă îi putem oferi suficient control pentru a simula comenzile de testare, doar prin impulsuri nervoase.

– Deci el va putea să stea acolo şi să tasteze doar gândindu-se?

– Cam aşa ceva. Şi mai avem de gând să trimitem înapoi impulsurile, pentru a vedea dacă el poate comunica cu maşina, fără să folosească ecranul. E mai bine decât să îi oferim urechi şi voce electrice.

Voce electrică! Deodată, o mulţime de fapte răzleţe se strânseră în mintea lui Helen, într-un model fantastic. Oposumi, degete cu furnicături, o navă dirijată dintr-o timonerie goală, instrucţiuni dificile şi tainice prin Internet.

– Ce poţi să îmi spui despre Internet? întrebă ea, nerăbdătoare dintr-o dată.

Roger clipi din ochi.

– Ei, este doar o reţea de computere pentru cercetare. A pornit din SUA, dar acum este răspândită în toată lumea.

– Dar cum lucrează?

– Oh, protocoale TCP/IP şi ai la dispoziţie un întreg pachet de comutări, legături speciale sau poştă electronică. Faimosul Internet Worm din 1988 s-a răspândit prin intermediul poştei electronice.

– Nu înţeleg nimic din toate astea.

Roger se scărpină în cap.

– Nu sunt sigur că îţi pot simplifica, spuse el după o clipă.

– Uite, foştii mei patroni mi-au dat acest laptop Toshiba şi un modem. Îl pun în funcţiune, conectez la sursă, apoi scriu CONNECT.

– Şi?

– Primesc legătura, oriunde aş fi.

– Probabil există un fel de program de comunicaţii în PC. Acesta difuzează pachetul tău ID prin Internet. E ca şi cum ai striga numele cuiva în aglomeraţia de la o petrecere.

– Hei, asta este minunat! De ce nu poţi explica aşa de bine mereu? Acesta era un lucru important de spus. Se simte mândră de sine.

Roger zâmbi, se încruntă, deschise gura să răspundă, apoi se hotărî să renunţe.

– Pot să folosesc şi eu Toshiba? întrebă el, în final.

Computerul era în spatele scaunului ei, iar ea i-l dădu peste masă. În câteva minute îl puse în funcţiune.

– Ciudate nume de fişiere, afirmă el. Unul se numeşte CONNECT, celelalte sunt A, B, C, D şi E. Nu au deloc imaginaţie. Vreau să spun că TEST şi FRED sună destul de prost, dar A şi B?

Însă pentru Helen aveau sens.

– Deci, poţi conecta un computer direct la sistemul nervos al cuiva.

– Da, desigur. S-a realizat acest lucru de mai mulţi ani, dar acum încercăm să îl facem mai bine. Introduse o dischetă în Toshiba.

– Presupun că a evoluat vorbirea electrică? Am putea lucra mai bine cu computerele?

– Nu te-am urmărit, spuse el, folosind tastatura.

– Să presupunem că am putea vorbi prin impulsuri electrice, când ne strângem mâinile. Este posibilă „conversaţia" cu computerele prin intermediul acestor impulsuri?

– Aşa cred, de fapt, ar fi un real avantaj, faţă de utilizarea tastaturilor. Singurul necaz este că vorbirea electrică nu va fi de ajutor când ne vom căţăra în copacul evoluţiei. Imaginează-ţi că e ca şi cum ai merge la o petrecere ca la o vânătoare, dacă trebuie să strângi mâini înainte de a vorbi.

Helen ardea de nerăbdare să povestească despre un animal inteligent, electrosensibil, care a supravieţuit suficient pentru a exploata o nişă din comunicaţiile mondiale în plină evoluţie şi din reţelele de computere, dar teama a oprit-o. Ar părea nebună: vroia ca Roger să gândească normal în privinţa ei. Conta acest lucru pentru ea? Da, fir-ar să fie, el era... Helen se înroşi.

Roger se ridică în picioare.

– Cred că mă voi duce sus şi voi închide, zise el, scoţând discheta din Toshiba şi înmânându-i-o. Poftim, am copiat programele de conectare la Internet de pe această dischetă.

– De ce?

– Să presupunem că şefii tăi îţi iau computerul portabil înapoi, când tu descoperi că ei încă îţi datorează bani. Tot ce ai de făcut este să pui asta într-un PC cu un modem, apoi să scrii: A: CONNECT, pentru a-i atenţiona şi a-i face să plătească.

Ea rămase răsucind discheta între degete, pe când el se îndrepta spre scări. Când ajunse în dreptul cuierului de pe hol, sună telefonul.

– Ce s-a întâmplat? Aşa, dintr-o dată? OK, OK, voi veni şi voi încerca să descurc toată mizeria asta. În zece minute, OK?

Îşi luă casca din cuier şi se întoarse spre Helen.

– O problemă la centrul de calcul. Se pare că unul dintre studenţii de geniu a intrat în Cyber şi a făcut câteva schimbări creatoare la sistemul de operare. S-ar putea să lipsesc vreo două ore.

Roger plecă şi ea rămase din nou singură în casă – ceilalţi se duseseră într-o excursie. Urcă în camera ei, încuie uşa şi stinse lumina. Singură în întuneric, se simţea în siguranţă. Noaptea era încă fierbinte şi apăsătoare, aşa că îşi scoase hainele şi se întinse goală pe pat. Încercă să-şi imagineze oposumi care urcau nevăzuţi în turnuri de comunicaţie, atingeau cablurile cu degetele şi manipulau

arterele electronice care controlau întreaga lume. Muzica de la radioul ei cu ceas acoperea plăcut zgomotul de fond al traficului de afară.

Declinul a început când europenii au ajuns în aceşti munţi îndepărtaţi din sud-estul Australiei. McIver venise în 1840. Probabil aruncase o monedă, sau un inel, în lacul lor şi unul o recuperase. Dacă oposumii acvatici puteau găsi un inel de aur, atunci puteau găsi şi pepite. El a luat unul în California şi s-a îmbogăţit, apoi a vorbit cu Jenkins, Stuart şi Hooligan. Restul era istorie, o istorie pe care doar Helen o ştia.

Hooligan aruncase în aer eleşteul lor, ameţind câţiva şi omorându-i pe ceilalţi. Închişi în cuşti şi terorizaţi, ultimii reprezentanţi ai unei specii pe cale de dispariţie fuseseră încărcaţi într-o căruţă şi aduşi pe barja cu abur a lui Hooligan. Dar nimeni nu şi-a dat seama că ele ar fi putut fi inteligente, mai mult decât un câine, sau chiar decât o maimuţă. Un conducător, propriul lor Napoleon, Washington sau Cromwell privise şi învăţase să folosească unelte. Fusese un salt peste milioane de ani, trecerea de la lacurile de munte la cârma unui vas fluvial, folosirea cheilor şi lupta cu un cuţit, totuşi...

Totuşi, ele erau acvatice, utilizarea focului era distrugătoare pentru ele. Inteligenţa le-a ajutat să se dezvolte fără tehnologie, ca şi limbajul electronic, fără cabluri de legătură. Inteligenţă şi grai, dar fără tehnologie. Toate cât lungimea braţului. După ce au scăpat de Hooligan, au descoperit primele fire rupte de la telegraful electric din acea parte a ţării şi, deodată, s-a deschis pentru ele o imensă nişă ecologică. Puteau vorbi în grupuri largi şi la mare distanţă. Erau şoareci cibernetici, sau ceva mai mult? În comunicaţii au avut un avans, folosindu-şi limbajul natural, în timp ce oamenii utilizau codul Morse. Trecuse mai mult de un secol şi totuşi rămăseseră necunoscute şi nu luptaseră pentru putere. Poate că pentru ele a domina nu era o necesitate, pur şi simplu vroiau doar să conserve mediul electronic care le-a ajutat atât de mult. Deci, de ce aveau nevoie de ea? Dacă înţelegeau sistemele de computere ale oamenilor, dar nu şi cultura lor, poate că vroiau să îşi scrie propria istorie.

La radio se auziră câteva acorduri de fanfară, apoi începu buletinul de ştiri. Helen asculta fără să fie atentă. Informaţiile despre scandaluri locale legate de competiţie au fost urmate de scorurile la cricket.

– Şi acum, ştiri din ţară. Un lector al Universităţii Melbourne, în vârstă de 47 de ani, a murit în seara aceasta, încercând să vireze pe bulevardul Yarra. Este vorba despre Dr. James Merrin, de la Facultatea de Istorie. Maşina sa a ars complet.

Helen se ridică din pat, scuturând micul radio, ca pentru a obţine mai multe de la el. Merrin, mort! Îi telefonase chiar în acea după-amiază. El spusese că cineva din Statele Unite încercase să obţină manuscrisul lui Bollinger, dar îl refuzase. Îl luase acasă, pentru a începe să-l redacteze în vederea publicării.

Mâini micuţe ar fi putut strica frânele unei maşini. Ea sări în picioare, cu răsuflarea întretăiată, deschise brusc uşa dormitorului şi alergă în jos pe scări, spre bucătărie. Toshiba dispăruse. Goală, tremurând înspăimântată, se lăsă pe podea. Erau aici! Încercau disperaţi să şteargă toate înregistrările din bibliotecile oamenilor privitoare la existenţa lor. Chiar şi lucrând în secret, ore în şir, animalele acelea acvatice nu puteau folosi cu uşurinţă bibliotecile, aşa că o angajaseră pe Helen să o ia pe urmele istoriei lor.

Au pus-o pe ea în alertă. Ce se întâmplase cât aţipise? Dispăruseră pagini din dosare, cărţi din sertare, informaţiile fuseseră convertite în baze de date istorice pe un computer? Mai muriseră şi alţii? Munca ei era terminată acum, iar ea rămăsese singurul expert uman care îi cunoştea. Îşi îndeplinise sarcina. Merrin era mort. Ea va fi următoarea.

Tremura continuu, în ciuda nopţii calde. Cum vor veni? Acesta nu era un mod de a muri, stând goală pe podeaua unei bucătării, la zeci de mii de kilometri de casă! Ei erau mici, se vor travesti în oposumi obişnuiţi, nu vor avea asupra lor arme. Vor întinde capcane, aşa va fi. Ea era în siguranţă atâta timp cât nu se mişca, dar trebuia să se mişte. Era goală, cu părul încâlcit, cu faţa brăzdată de lacrimi, dacă intra Roger, ea va muri... suspinele i se transformaseră în râs pentru o clipă.

Deocamdată, probabil că şi lor le era frică. Odinioară fuseseră puţini, fără putere şi totuşi, de o valoare imensă. Din această cauză, aproape că fuseseră nimiciţi de oameni.

Oamenii îi înspăimântau. De data aceasta, exterminarea lor ar putea fi finalul unui masacru sistematic, nu al unei incompetenţe superficiale.

Helen observă sacoul ei aruncat pe un scaun şi se îndreptă spre el. Degetele atinseră ceva dur într-un buzunar. O dischetă. Discheta pe care Roger o încărcase pe computerul Toshiba dispărut. Într-o răbufnire, ea scoase discheta şi azvârli sacoul într-o parte. Roger avea un PC în camera lui, cu un modem legat ilegal la telefonul casei. Putea intra în contact cu ei! Şi apoi?

Să le ceară milă? Să îi ameninţe că îi va desconspira? Să jure că nu va vorbi despre ei nimănui, niciodată? Erau extratereştri adevăraţi. Aveau capacităţi mentale şi valori inimaginabil de diferite de cele ale oamenilor. Nu se putea înţelege cu ei, nu vor simţi milă, sau vinovăţie, sau lăcomie. Ea era cea mai puţin pricepută să comunice cu cineva, dar va fi primul om care va intra, conştient, în legătură cu o societate extraterestră. Sau va muri. Ce să le spună?

– Puneţi-mă în legătură cu conducătorul vostru!

Stupid.

– Vă rog, ştiu că vreţi să mă omorâţi, dar promit să nu vă demasc. Nu, prea dramatic, mai bine ar muri decât... râse din nou. Când o să vorbesc şi eu cu uşurinţă, se întrebă ea. Când o să le spun oamenilor ceea ce vor să audă?

– Mami, am luat premiu! fusese uşor.

– Desigur, Neil, nu mă supăr dacă o duci pe Lindy la Aspen.

Ei, asta duruse, dar fusese uşor. Acum era vorba de extratereştri. Cu picioare palmate, cu degete electrice, cu corpuri acoperite de blană, cine putea ştii ce anume avea valoare pentru ei? Totuşi, făcuseră lucruri importante, plătiseră zeci de mii de dolari pentru a se şterge din istoria umanităţii. Ea putea să îi facă să o asculte.

Încet, precaută, suspectând capcane şi trucuri cu sârme, urcă scările şi se duse spre capătul coridorului. Uşa lui Roger era descuiată. Privi înăuntru. Era ceva mai degrabă haotic, decât murdar, iar un PC era aşezat pe birou. Îl porni, introduse discheta şi scrise: A:CONNECT.

„COMANDĂ SAU NUME FIŞIER GREŞIT", îi apăru brusc pe ecran. Ea respira întretăiat, simţi inima zbătându-i-se în piept, lacrimi i se scurgeau pe obraji, părea ajunsă în pragul isteriei. Se abţinu, forţându-se să gândească. La acest PC erau două fante pentru dischete: poate că cea de sus nu era unitatea A. Scoase una dintre dischetele lui Roger din fanta de jos şi o înlocui cu a ei. Scrise din nou A:CONNECT. Acum apăru o serie familiară de mesaje de legătură, dar nici un anunţ important: nu vroiau să vorbească, dar ascultau? Helen scrise:

Extras din jurnalul recent descoperit al lui Rob McIver: „10 decembrie 1848: Era ciudat că, ori de câte ori atingeam degetele bestiei, simţeam un fel de furnicături, ca atunci când dormi pe un braţ şi te trezeşti cu senzaţia că este plin de ace. Nu sunt un om foarte cult, dar cred că asta are de-a face cu felul în care găseşte monedele pe care le arunc în apă. Dacă aş lua bestia pentru a căuta aur, aş putea găsi suficient, ca să cumpăr Palatul Buckingam."

ACUM, PENTRU CĂ ÎMI ACORDAŢI ATENŢIE, ÎNTREBAŢI-VĂ DACĂ PUTEŢI VERIFICA ACEST CITAT. DACĂ NU, AVEŢI NEVOIE DE UN ISTORIC BUN, VAVEŢI NEVOIE DE MINE.

Trecuseră 40 de minute, timp în care privise cu încordare ecranul şi abia respirase, cu viaţa depinzându-i de un fir electronic.

RECD: CONFIRM. PLATA ÎN COMISION.

Se trânti peste birou, uşurată, fără vlagă. Era ca o toropeală după o noapte de dragoste, istovire şi satisfacţie. Somnul o învăluia ca o adiere caldă. Roger va veni acasă curând şi o va găsi aici. Ce va crede? Zâmbi. Ce va spune ea? Va găsi cuvinte. După noaptea aceasta, comunicarea cu oamenii obişnuiţi nu va mai fi niciodată o problemă.

Traducere de:
Monica Dumitriu

VARĂ OBIŞNUITĂ ÎN RUSHVILLE

de Silviu Paşol-Costinescu

Vă întâlniţi prima oară.

El locuieşte în Jersey. Părinţii lui sunt amândoi încă foarte tineri şi, din când în când, simt nevoia să mai ia o pauză, să mai dea jos de pe umeri raniţa grijilor şi responsabilităţilor. Nu pentru că nu şi-ar iubi copilul, dimpotrivă, s-au gândit că dacă vor face asta 30 de zile pe an, vor fi părinţi mai buni în restul de 335 şi îi va ajuta să nu aibă resentimente faţă de el pentru că e atât de dificil şi pretinde atât de multe sacrificii. Drept care îl aduc la bunici, în Rushville.

Bunicii sunt chiar propietarii băcăniei de la şosea, iar tu, de când te-ai aciuat în cabana din Orange Rocks şi ai început să-ţi faci veacul prin Rushville, i-ai cunoscut prea bine. Pe el, însă, nu l-ai mai văzut. Nu a mai fost pe acolo de o jumătate de an.

Sunt două ore de când şi-a luat la revedere de la mami şi de la tati. L-au adus cu o seară înainte şi astăzi de dimineaţă s-au grăbit să se reîntoarcă, iar acum, ca să nu se plictisească e nevoit să se ţină după fustele bunicii. Bunicul e plecat după nişte marfă, vine abia poimâine.

Îi place la magazin. Se joacă în spatele tejghelei cu maşina de pompieri şi tocmai stingea incendiul din box-ul de Mars când intri tu. Auzind clopoţelul, ascunde maşinuţa şi se ridică zâmbitor să salute clienţii; cum l-a învăţat buni, încercând totodată să adopte o mină preocupată, ca şi când ar fi fost acolo nu în vizită, ci cu treburi importante. La vederea ta, însă, zâmbetul îi piere.

E o dimineaţă mohorîtă de toamnă şi tu o faci de-a dreptul sumbră. Eşti îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: jeanşi negri, palton negru cu gulerul ridicat, ochelari rotunzi á la John Lennon – şi ei cu lentile negre, căciulă de lână neagră trasă până deasupra sprâncenelor. Până şi barba ţi-e neagră ca un frac de cioclu. Din toată faţa nu ţi se distinge decât nasul subţire, acvilin, care trădează el singur suficientă perversitate.

Şi tu simţi, la rândul tău, de la bun început, că ceva e în neregulă cu micul personaj, dar, preocupat de cu totul altceva, îl priveşti scurt, apoi te duci absent la rafturile cu autoservire şi începi să umpli căruciorul de marfă.

– Sunteţi în trecere? te întreabă ca de obicei bătrâna, dar tu n-ai chef de discuţii, doar mârâi agasat. Ştii că oricum se va arăta foarte satisfăcută de răspuns. De fapt n-ai chef de nimic, drept care nu te mai opreşti nici să-ţi pui marfa în pungi, ci o iei cu tot cu cărucior, părăsind locul grăbit. Apuci să mai auzi în urma ta:

– Mai poftiţi pe la...

Pe femeia asta o laşi în pace doar pentru că în zonă n-ai unde altundeva să-ţi faci aprovizionarea cu marfă ca lumea, şi adevărul e că, pe bună dreptate, o urăşti. Nu numai cu tine, cu toată lumea se poartă de parcă ar fi una din acele maşinării cu cartelă pe care poţi să şi scuipi, ele îţi afişează invariabil *„Thank You!"*.

Puştiul, însă, te-a urmărit înlemnit şi abia după ce ai ieşit a început să ţipe:

– Buni, da' omul ăla n-a plătit! E un hoţ!

Te opreşti şi priveşti scena prin vitrină, de data aceasta venind rândul tău să fii contrariat.

– Ce ţi-a venit, iubitule?! Cum să nu-mi plătească?! Bineînţeles că mi-a plătit...

– Când? Că eu m-am uitat la el şi am văzut că a fugit cu tot cu cărucior, nici nu te-a băgat în seamă!

– Ce cărucior? Ce ai, Tommy, iubitule, nu ţi-e bine?

– Ba nu ţi-a plătit! E un hoţ, te-a păcălit şi tu nu vrei să recunoşti.

Se simte profund nedreptăţit şi îl podidesc lacrimile. În timp ce el se ghemuieşte îmbufnat într-un colţ, plângând cu capul pe genunchi, tu trânteşti portierele Land Rover-ului negru şi demarezi nervos.

A doua oară când vă întâlniţi, dispoziţia ta e mult mai aproape de cea obişnuită. Se întâmplă chiar în ziua următoare şi tot la băcănie. De fapt, ai venit mai mult ca să te lămureşti cum stau exact lucrurile cu puştiul ăla obraznic.

De după tejghea, bătrâna îţi zâmbeşte amabil, ca întotdeauna, dar Tommy îngheaţă de cum intri. I-ai face cu ochiul, dar tu nu-ţi scoţi ochelarii nici noaptea. Faci un gest de salut în schimb, ca pentru o veche cunoştinţă, însă, cumva, mult mai ostentativ, spre a-i arăta că ţi-a intrat în atenţie.

El tresare, ochii i se măresc de spaimă, dar nu scoate un sunet.

Tu zâmbeşti, pe faţa ta nu se clinteşte nici un rid, dar pentru cine te cunoaşte e evident că studiezi etichetele borcănaşelor din rafturi. De fapt, îi studiezi lui toate reacţiile. E, oricum, evident că înţelege mai multe decât toţi ceilalţi.

Dacă ai lui l-ar fi ţinut încă vreo lună acasă, probabil te-ai fi plictisit curând şi de locurile astea. N-au făcut-o, motiv pentru care viaţa aici are şanse să devină mult mai interesantă pentru tine. Şi mai distractivă, nu?...

Îl observi cum, după câteva momente de încremenire, aşteaptă să te întorci cu spatele, se îndreaptă tiptil spre bunica şi îşi încleştează mânuţa de braţul ei. Atât de brusc şi de tare, încât aceasta se sperie.

– Ce s-a întâmplat, iubitule?

Slăbeşte strânsoarea, de teamă ca bunica să nu-ţi atragă atenţia. Tu continui să te prefaci interesat de ingredientele nu ştiu cărui sos.

– Buni, e tot hoţul ăla de ieri, şopteşte la urechea bătrânei.

– Care hoţ, iubitule? se încruntă ea.

– Hai, buni, cum care hoţ? Uite că a adus înapoi căruciorul, nu-l mai lăsa să plece iar cu el, sună la poliţie!

– Dar căruciorul a fost tot timpul aici...

Speriat, îşi priveşte bunica în ochi, mintea lui caută explicaţia salvatoare, apoi un gând îi luminează faţa:

– Buni, tu râzi de mine. Eu cred că tu eşti prietenă cu omul ăsta şi îl laşi să ia marfă pe gratis, da' nu vrei să-mi spui mie, nu-i aşa? Nu-i aşa că m-am prins?

Însă bunica decide să nu-şi mai bată capul cu toate copilăriile.

– Tommy, iubitule, ia vezi mai bine unde-i maşina de pompieri, că iese fum de la depozitul de căpşuni.

Tonul lipsit de grijă al bunicii îl face să ia răspunsul acesta ca pe o confirmare tacită şi, văzându-te că te îndrepţi cu căruciorul spre ei, încearcă să-ţi zâmbească.

Zâmbeşti şi tu, de data asta vizibil.

– Bună ziua, ce doriţi să cumpăraţi?

– Bună ziua, răspunzi prietenos şi începi să înşiri pachetele pe tejghea.

– Două'ş'patru cincizeci. Mai doriţi şi altceva?

– Da, nişte piper...

Bătrâna se întoarce spre raftul din spatele ei şi culege o cutiuţă cu piper...

– ...nişte cimbru...

...ia şi nişte cimbru...

– ...şi sutienul dumneavoastră.

...după care, la fel de zâmbitoare, se dezbracă, îţi dă şi ultimul articol dorit şi, înainte de a începe să se îmbrace la loc, te anunţă:

– Dacă asta-i tot, aveţi de plătit exact patruzeci de dolari.

Mimezi că scoţi din buzunar un portofel, mimezi că scoţi din portofel nişte bancnote, iar femeia, dacă nu ar crede altceva, aş spune că mimează o încasare.

– Vizitaţi Rushville sau sunteţi în trecere?

– Păi, o să stau câteva zile pe aici...

– Atunci, vă mai aşteptăm pe la noi.

– Am să mai trec, cu siguranţă, îi răspunzi uitându-te în ochii înlăcrimaţi ai copilului. Am să mai trec, să te întorc puţin cu roatele-n sus.

Dacă te-ai auzi câteodată cât eşti de ridicol când foloseşti argoul ăsta desuet, învăţat de la beţivul de unchi-tu, mort acum şaptezeci de ani...

Eşti mulţumit de constatările făcute, aşa că a treia zi nu mai cobori în Ville, preferi să rămâi acolo, sus, să meditezi asupra celor întâmplate şi să încerci să iei o decizie.

Din a patra zi începi să-l urmăreşti. Se tulbură imediat când eşti prin apropiere, chiar dacă nu are nici cea mai mică bănuială despre asta. Te simte cum simt reumaticii vremea rea.

S-a făcut ora şase, el, bunica şi bunicul se duc la familia Hussmann, unde au fost invitaţi să vadă caseta filmată la nunta lui Vivian şi să cineze împreună.

Probabil că în copilărie, când naibii o fi fost asta, povestea ta preferată se numea „Frumoasa din pădurea adormită“, pentru că acum nu pierzi ocazia să procedezi ca idolul tău – Ursitoarea cea Rea. Aştepţi să se anime puţin atmosfera, apoi te înfiinţezi şi tu.

Suni la uşă, îşi deschide doamna Hussmann şi când intraţi împreună în sufragerie, bunica e uşor dezamăgită.

– Credeam că o să avem invitaţi surpriză, dar văd că te-ai întors tot singură. Cine a fost?

– Nu ştiu, dragă, n-am văzut pe nimeni, vreo glumă proastă!

Toată lumea se face confortabilă şi se dă drumul casetei. Te aşezi şi tu pe canapea, lângă Hussmann, care îl înghesuie puţin pe bunicul pentru a-ţi face loc.

Ştii că Tommy te priveşte pe furiş, ascuns după măsuţa de telefon aflată pe hol, chiar lângă intrarea în cameră. Intrarea e acum în spatele tău, undeva în stânga.

Când ai venit, el se juca într-o altă cameră, la etaj, cu Bobby Hussmann junior. A auzit soneria şi a tresărit puternic. L-a rugat pe micul Hussmann să-l aştepte pentru că are treabă la toaletă, a ieşit şi nu s-a mirat câtuşi de puţin văzându-te la uşă.

Iar acum te urmăreşte. Tocmai de-asta o rogi pe Amanda H. să-ţi aducă o bere de la frigider. Femeia se execută, făcându-l pe copil să îngălbenească de teamă că va fi observat şi dat de gol. Nu se întâmplă aşa ceva; n-ai nici un interes.

– Poftiţi...

Ţi se înmânează cutia de bere cu aerul cel mai firesc din lume şi după ce o goleşti, o striveşti în mână şi o arunci în capul bunicului. Care nu reacţionează nicicum. În schimb, recunoscând pe cineva apărut în colţul ecranului, întinde mâna pentru a-l arăta cu degetul. Mânecile i se suflecă şi dau la iveală un superb ceas suflat cu aur, pe care tu n-ai cum să nu-l remarci. Îi tragi braţul, pentru a vedea mai bine obiectul şi constaţi că e şi frumos şi foarte util, având busolă şi altimetru, aşa că îl rechiziţionezi.

Mai stai puţin, cât pentru replicile de final:

(Bunica: – Bărbate, să nu uiţi să mă anunţi când se face opt, am de dat telefonul ăla, ştii tu...

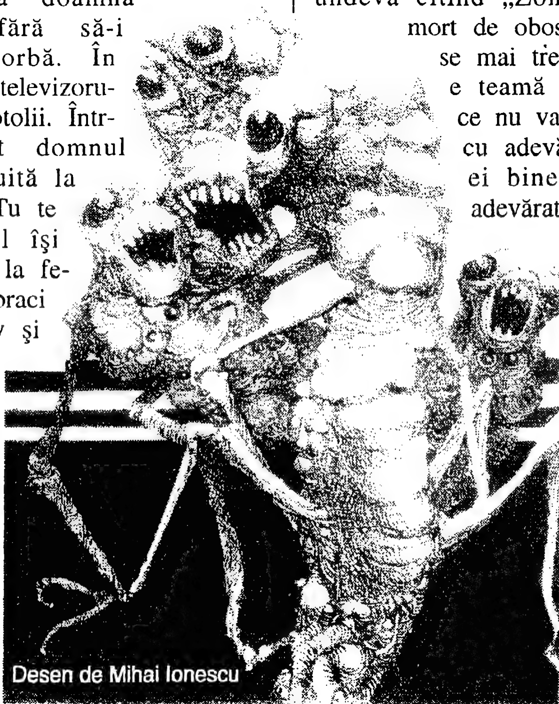
Bunicul: – Ca şi când m-ai fi văzut vreodată umblând cu ceas la mine. Nu-l am decât pe-ăla biologic, da' a tras umezeală de la Martini...)

...dai o raită pe la frigider după încă o bere şi părăseşti casa.

Tommy e în urma ta. Plănuieşte să te pârască direct şerifului, dar are nevoie de cât mai multe dovezi ca să fie crezut, aşa că acum face un „filaj".

O iei pe prima stradă la stânga şi mergi până ce ajungi la casa familiei Malory. Amândoi ştiţi că acolo se află cei mai fioroşi câini din Rushville, dar tu intri şi-i pui cu botul pe labe doar cu un semn al degetului. În timp ce-i închizi în cuştile lor, frumoasele exemplare din rasa dog german scheaună înăbuşit.

Baţi acum la uşa casei şi-ţi deschide superba doamnă Malory. Intri fără să-i adresezi vreo vorbă. În sufragerie, în faţa televizorului se află două fotolii. Într-unul stă tolănit domnul Malory, care se uită la un meci de box. Tu te asiguri că puştiul îşi continuă filajul de la fereastră, apoi o dezbraci pe doamna Malory şi o aşezi pe fotoliul alăturat, în genunchi, cu mâinile pe spătar. Îţi dai pantalonii jos şi te aşezi în spatele ei, încercând să te mişti în ritmul alertului comentariu de la partida de box.

Desen de Mihai Ionescu

Nu vrei, totuşi, să-i dai băiatului timp să i se facă teamă, aşa că termini repede şi pleci, nu înainte de a da noroc cu domnul Malory.

Pe ziua de astăzi demonstraţia este suficientă, te îndrepţi spre Rover şi iată că norocul te ajută să scapi de „filaj", pentru că din sens opus se grăbeşte spre casă şeriful. Când ajunge în dreptul tău îi culegi din mers chipiul de pe cap, îl scuturi de eventuala mătreaţă şi ţi-l pui în locul căciulii. Ca şi când ai fi fost un şuţ experimentat şi i-ai fi extras portofelul din buzunar cu mare fineţe, şeriful nu manifestă nici cea mai mică schimbare de atitudine, iar asta e de natură să-l descumpănească total pe băiat. Îşi pusese toate speranţele în imbatabilul om al legii, chiar dacă n-ar semănat cu Chuck Norris.

✖✖✖

Noaptea e una de chin. Când nu plânge, Tommy doarme cu pătura trasă peste cap. Visează că l-a furat somnul pe undeva citind „Zombified City" şi că, mort de oboseală, îi vine greu să se mai trezească din coşmar. Îi e teamă să şi clipească până ce nu va fi sigur că s-a trezit cu adevărat. Pentru că altfel, ei bine, altfel a rămas cu adevărat singur.

Nu e ca atunci când rămânea singur în faţa celor mari, care se coalizau luându-şi reciproc apărarea, deşi ştiau că au greşit, pentru a-şi apăra indispensabila lor prestanţă de om matur.

Acum nimeni nu realizează că greşeşte. Toţi sunt în puterea unui vrăjitor dement, care

le-a luat şi lor minţile. Ştie că tot ce a văzut nu au fost proiecţii ale propriei nebunii, totul a fost real sau, poate, totul un coşmar. Astea sunt singurele alternative, şi încă pe una n-ar paria prea mult.

E al naibii de singur.

Bunicii i-au spus că mami şi tati nu pot veni să-l ia mâine, ci abia peste cinci zile, pentru că sunt plecaţi din Jersey cu treburi şi nu ştie cum să dea de ei. De fapt, nu vor, amărâţii cred că pot stăpâni situaţia şi nu-şi permit să dea dovadă de slăbiciune.

Oamenii ăştia au făcut copii doar ca să poată participa la concursul „Cei mai buni părinţi de pe Glob“ şi de când „ăia mici“ şi-au făcut fiecare rostul lor, cei doi concurenţi sunt în criză de puncte. Trebuie să păstreze avantajul faţă de familia Hussmann, aşa că nu vor rata această nouă probă. La culcare au discutat mult timp despre comportamentul isteric al copilului şi au decis să consulte nişte specialişti. Bănuiala lor se leagă de atmosfera din familie şi speră să afle, astfel, cât mai multe despre asta.

În aburul de lumină ce precede răsăritul, norii frământaţi de vânt par nişte năluciri hipnotice. Tommy adoarme din nou. Nu se mai zbate, e epuizat şi nici măcar nu mai visează. Abia către prânz simte pe frunte mâna bunicii şi se trezeşte. Face brusc ochii mari şi priveşte cercetător în jur, încercând totuşi să-şi disimuleze temerile. E prea tânăr ca să reuşească asta în faţa bunicii.

Se spală şi mănâncă rapid, apoi se refugiază înapoi în cameră, împreună cu toate jucăriile. Şi fiindcă acesta nu vine, cedează ameninţărilor bunicii şi acceptă să iasă din cameră.

Bătrâna i-a reînnoit speranţele cu acea mască destinsă sub care ea însăşi îşi ascunde îngrijorările. Poate că, totuşi, te-ai stins odată cu visul urât din care făceai parte. În căutarea uui indiciu, hotărăşte să-i facă, deocamdată, o vizită lui Pinky.

Pinky este noul mânz al lui Miami, o campioană bătrână, de mult uitată de pariori. În seara când a venit Tommy, Pinky a alergat prima oară şi toată lumea a spus că el trebuie să-i aleagă numele. Nu era decât o falsă tradiţie inventată ad-hoc, un truc care a şi reuşit, căci Tommy nu numai că s-a ataşat de fragilul animal, dar a început chiar să se simtă cumva responsabil pentru el.

Privindu-l cum aleargă, înţelege că se simte responsabil în aceeaşi măsură pentru soarta bunicilor, ba chiar a întregii aşezări, fiind singurul, cel puţin până acum, pe care puterile tale nu-l ating direct. Tommy e, totuşi, un mic fiu al Americii la vârsta benzilor desenate şi perspectiva de a descoperi supereroul din el este extrem de seducătoare, prea seducătoare ca să se lase bătut.

Concluzionând acestea, se îndreaptă cu Pinky către grajd, căci mânzul e istovit şi trebuie să-şi refacă rezerva de energie.

Dar, de cum intră, Miami îl primeşte cu fornăieli nervoase şi lovituri de copită. Starea i se transmite băiatului instantaneu şi inima devine un berbec turbat pe cale să-i spargă pieptul. Se uită în spate şi-l vede pe bunicul, care până atunci tăiase lemne. Are încă toporul în mână. Miami a înnebunit, însă poarta rezervei rezistă. Bunicul se îndreaptă spre ei fără un cuvânt, privirea îi este încruntată, dar goală.

Pinky nu e în stare să simtă pericolul, aşteaptă liniştit, iar Tommy... Tommy a căpătat *semnul.* Unul lângă altul, sunt un grup statuar care şi-a mâniat creatorul prin imperfecţiune şi acum îşi va lua pedeapsa.

– B-bunicule?!

Nici nu se uită la băiat. Ridică toporul şi lovitura cade chiar între ochi. Osul trosneşte ca un butuc şi faţa lui Tommy este înecată de sânge. Pinky nu reuşeşte să scoată mai multe decât un sughiţat şi, înainte de a leşina, băiatul înţelege că n-a fost nici un moment altceva decât publicul ţintă pentru o nouă demonstraţie a puterii tale. Acum cei doi prieteni stau căzuţi

unul lângă altul pe pământul acoperit de sânge şi paie. Cu greu ai putea bănui că unul dintre ei este încă în viaţă.

Bunica iese din cameră aproape plângând. Tommy n-a adormit, cum crede ea, ci se îmbracă în grabă, mai trânteşte câteva mărunţişuri în micul băgăjel pe care şi l-a pregătit pe ascuns şi deschide fereastra. Până jos e vreun metru jumătate, nu tocmai puţin pentru el, dar n-are ce face. Dă drumul genţii, escaladează pervazul şi sare. Cade strâmb pe piciorul stâng, doar atât cât să se aleagă cu o gleznă umflată şi nişte junghiuri suportabile. Oricum, n-are de gând să meargă pe jos, căci, spre regretul lor, bunicii l-au învăţat să călărească.

Casa bunicilor se află la extremitatea nordică a platoului pe care a fost construit Rushville. La douăzeci de paşi de gardul lor se prăbuşeşte o vale nu prea adâncă, dar abruptă, care decupează semicircular platoul, despărţindu-l de Orange Rocks. Pe fundul văii curge un fir de apă – destul de timid, din fericire, căci împrejurimile sunt renumite pentru temperamentul năvalnic al apelor lor – fir pe care Tommy trebuie să-l urmeze până la şoseaua naţională ce taie Rushville în două, de la nord la sud. De acolo lucrurile sunt simple, va încerca să facă autostopul până în localitatea învecinată, unde există gară şi trenuri ce duc direct la Jersey. Ştie asta, pentru că pasiunea pentru trenuri şi-a descoperit-o tocmai călătorind la bunici.

Valea – sau aş fi mai corect dacă aş spune râpa – este însă un fel de tunel al groazei. Luminile caselor nu bat câtuşi de puţin până acolo, iar de la stele sau lună n-ai ce aştepta pe un cer atât de înnorat. Să faci drumul ăsta la lumina lanternei când sălbăticia e la doi paşi, iar frigul are ascuţime de stilet, cu greu poate fi o soluţie. Dar, de fapt, cunoscându-te pe tine, nimic nu poate fi o soluţie.

De după cotul râului, de după pereţii de stâncă, se simte lumină. Drumul până aici a durat trei sferturi de oră, patruzeci şi cinci de minute de încordare şi emoţie până la leşin, două mii şapte sute de secunde în care nervii băiatului au fost ca nişte corzi de pian, de ele spânzurând pianul însuşi. Iar acum, corzile pleznesc. Tommy loveşte aproape cu furie calul, transmiţându-i prin palmă descărcarea electrică dinăuntrul său. Miami porneşte într-un galop ezitant pe piatra de râu, dar asta nu e de ajuns, băiatul are nevoie de mai mult şi o zoreşte nemilos, plin de satisfacţia partizanului care a rezistat celui mai cumplit instrument de tortură al Gestapoului. De acum nu mai e decât o problemă de răbdare, va trebui doar să urmeze planul stabilit şi, odată evadat, va putea să racoleze forţe pentru a reveni şi a-l distruge definitiv pe abominabilul colonel SS.

Curând, şoseaua va fi vizibilă, iat-o, se văd farurile maşinilor ca nişte perechi de licurici ieşiţi la promenadă pe linia orizontului, pragul e aproape.

Trage aer în piept, dar nu apucă să răsufle uşurat, pentru că Miami trezeşte toate ecourile cu un nechezat – ba parcă zbieret – îşi opreşte goana şi se lasă în genunchi. Ca un animal bine dresat ce este, aşteaptă întâi ca băiatul să-şi tragă piciorul de sub chingă, apoi se culcă pe o parte, refuzând să mai mişte. Îşi însoţeşte aburii pe care-i scoate cu fornăituri şi un soi de suspine înăbuşite, aproape umane. Mai ridică, totuşi, capul o dată, ca pentru a se asigura că Tommy e teafăr şi îşi dă duhul. Era mult prea bătrână.

Ultima ei suflare prefăcută în vapori pluteşte uşor spre vârfurile brazilor, iar băiatul o priveşte de parcă ar întrezări în ea sufletul animalului.

A renunţat. Se aşeză pe jos mângâind leşul fierbinte pe greabăn, pe coama

săracă, pe frunte. Zăgazurile se sparg şi torente amare năvălesc la suprafaţa lor, plutesc visele copilului – peşti morţi, otrăviţi de disperarea cu priză rapidă. Tommy hohoteşte, ţipă şi blesteamă atât cât ştie el să blesteme, de furie inima s-a crispat şi tot corpul i-a amorţit. Aerul rece îi jupoaie plămânii pe dinăuntru, buzele i s-au umflat şi s-au învineţit. E doar un erou închipuit, în luptă cu un monstru adevărat, a înţeles asta şi e pregătit pentru orice.

Din piciorul frânt al animalului, prelingându-se pe osul ieşit prin carne, sângele se scurge aburind până la picioarele lui. Se fereşte îngrozit şi varsă printre sughiţurile de plâns. Asta-l linişteşte, de parcă l-ar fi secat brusc. Pieptul îi mai tresare spasmodic de câteva ori, apoi respiraţia îi devine tot mai regulată. Se şterge cu mânecile de lacrimi, muci şi salivă şi priveşte în jur.

De departe, de după trunchiurile copacilor, îl urmăresc aţâţaţi de mirosurile purtate de vânt, lupii – numai noi doi ştim ce-i ţine să nu-l sfâşie –, dar el nu-i vede. Nu vede altceva decât pereţii unui hău imens din care nu mai poate scăpa, dar nici nu-l mai interesează s-o facă. Pare cu zece ani mai mare şi în clipele astea gândeşte aproape ca şi când ar fi aşa.

De fiecare dată când se trezea privind lucrurile de la înălţimi improprii vârstei lui, respingea acele perspective ca pe o hidoşenie, ca şi când şi-ar fi descoperit o diformitate. Nu-şi putea asuma rolul de „băiat mare“, era mult prea îndrăgostit de copilărie şi când simţea că o pierde atât de devreme, ajungea, uneori, în disperare de cauză, să o mimeze până la debilitate.

Acum, însă, nu-l mai interesează să joace nici un rol. Are de gând să se lase dus de curent, va merge, pur şi simplu, pe drumul care i se va arăta în faţă, în rai sau în iad.

Iar drumul îl scoate la panta pe buza căreia se prelinge şoseaua. La marginea şoselei, profilându-se peste ciobul de lună apărut dintre nori, îl aşteaptă, cu portiera deschisă, umbra neagră a unei maşini. Se urcă indiferent şi se prăbuşeşte în scaun fără să scoată o vorbă, fără să-ţi arunce o privire. Eşti atât de mulţumit de tine, încât laşi să ţi se citească asta pe chip.

Undeva, pe malul râului, lupii înfulecă o bătrână vedetă a curselor de trap.

Ai ales pentru Tommy o soartă mult mai crudă decât mă aşteptam chiar şi eu.

Intraţi în băcănie ţinându-vă de mână, tu ai mina părintelui care-şi duce fiul să-i viziteze serviciul unde este şef şi lumea îl respectă, iar el rânjeşte în colţul gurii aşa cum n-ar fi făcut-o niciodată dacă nu te-ar fi întâlnit.

Bunica tăifăsuieşte cu doamna Sissley. E odihnită şi bine dispusă. Nu omite să afişeze clasicul ei zâmbet de serviciu, de îndată ce aude clopoţelul de la uşă. Îşi mută apoi rapid centrul atenţiei înapoi asupra mult mai tinerei ei prietene. Nu-l mai cunoaşte pe Tommy – nu fiindcă ar fi într-atât de schimbat, vezi bine – dar asta nu-i stârneşte puştiului câtuşi de puţină durere, ci doar un zâmbet admirativ, pe care ţi-l adresează.

Faci un gest larg, ca şi când i-ai prezenta noua cameră de joacă, iar Tommy îţi arată pumnul cu degetul mare ridicat. După care se îndreaptă către cucoane, îi bagă mâna sub fusta doamnei Sissley şi o ciupeşte de fund.

Femeile chicotesc amuzate, ca şi când cine ştie ce dulce năstruşnicie ar fi făcut. Bunica îi întinde un baton de Mars, adresându-i-se pe un ton greţos de edulcorat.

– Cum te cheamă, viteazule?...

– ...Câţi ani ai?...

– ...Staţi mult pe la noi, sau sunteţi în trecere?...

– ...Vrei să vezi ce are tanti Sissley aici?...

MOARTEA DOCTORULUI ISLAND

de Gene Wolfe

– Urmare din numărul trecut –

Acum terenul urca mai abrupt, şi într-o poiană băiatul se opri şi se întoarse privind îndărăt la pelicula de frunze, precum lintiţa pe un iaz, deasupra căreia urcase, şi la oceanul de dincolo de ea. În dreapta şi în stânga, orizontul continua să-i fie acoperit de frunziş, iar în faţa lui o pajişte perfect delimitată (asemănătoare pătratului de nisip prin care venise, deşi nu se gândise la asta), presărată totuşi cu arbori, se întindea în sus către un vârf invizibil. I se părea că sub picioarele lui panta muntelui se clătina încetişor. Brusc, întrebă vântul:

— Unde-i Ignacio?

— Nu aici. Mai aproape de plajă.

— Şi Diane?

— Acolo unde ai lăsat-o. Îţi place peisajul?

— E frumos, dar mi se pare că ne legănăm.

— Aşa este. Sunt ancorat de exteriorul din tempersticlă al satelitului nostru prin două sute de cabluri, dar fluxul şi curenţii îmi conferă totuşi o uşoară mişcare. Evident, această mişcare este amplificată pe măsură ce urci.

— Crezusem că erai legat direct de înveliş; dacă dedesubtul tău e apă, cum intră şi ies oamenii?

— Sunt legat de principala ecluză de aer

Desen de Alexandru Vidoe

printr-un tub de comunicaţii. Atunci când ai venit, l-ai considerat, probabil, un coridor obişnuit.

Nicholas încuviinţă şi, întorcând spatele spre frunze şi ocean, începu să urce din nou.

— Te găseşti într-un loc minunat, Nicholas; nu-ţi deschizi inima către frumuseţe? După ce aşteptă un răspuns care nu veni, vântul cântă:

Munţii-mpăduriţi până-n vârf, păşunile
Şerpuind în sus poieniie, poteci către Rai,
Coroana penată a zveltului cocotier,
Străfulgerările gâzelor şi păsărilor,
Sclipirea volburilor lungi
Încolăcite-n jurul falnicelor tulpini
Ce-ajungeau pân-la marginea ţinutului,
Fala şi strălucirea brâului cel lat al lumii,
Toate-acestea le văzu el.

— Nu înseamnă nimic pentru tine aceasta, Nicholas?

— Citeşti mult, nu?

— Adeseori, când este întuneric, când toţi dorm şi nu prea mai am ce face.

— Vorbeşti ca o femeie; eşti o femeie?

— Cum aş putea fi o femeie?

— Înţelegi ce vreau să spun. Atât că, atunci când te adresai Dianei, sunai mai degrabă ca un bărbat.

— N-ai spus încă dacă ţi se par frumos.

— Eşti un ou de Paşti.

— Ce vrei să spui prin aceasta, Nicholas?

— Nu contează. Vedea oul plutind în văzduh în faţa lui, strălucind cu aur şi acoperit de flori.

— Ouăle sunt colorate frumos pentru Paşti, şi culorile mele sunt minunate – la asta te referi, Nicholas?

Maică-sa îi adusese oul în ziua de vizită, dar ea nu l-ar fi putut face niciodată. Nicholas ştia cine trebuie să-l fi făcut. Aurul era chiar acel aur foarte pur, utilizat pentru acoperirea instrumentelor delicate; fulgii de carbon cristalizat ce împestriţau suprafaţa oului cu steluţe puteau proveni doar din cuptorul de înaltă presiune al unui laborator. Cât de furios trebuie să fi fost când îi spusese că voia să i-l dăruiască.

— Este frumos, nu-i aşa, Nicky?

Plutea în imponderabilitatea dintre ei, rotindu-se foarte lent cu amintirea mănuşilor ei parfumate.

— Florile sunt creţuşcă, frăsinel, lăcrămioară, şi merişor – deşi nu m-aş aştepta să le recunoşti, scumpule.

Maică-sa nu fusese niciodată mai jos de orbita lui Marte, dar pretindea că-şi petrecuse copilăria pe Pământ; fiecare referire la minciună îl umplea pe Nicholas de o furie şi o ruşine indescriptibile. Oul avea cam douăzeci de centimetri lungime şi se rotea în jurul axei mici, cu puţin mai repede decât opt din bătăile pulsului pe care el le simţea în obraji. Mai erau douăzeci şi trei de minute din vizită.

— Nu vrei să te uiţi la el?

— Îl văd şi de-aici. Încercă s-o facă să priceapă: Îl pot vedea perfect. Chestiile alea mici şi roşii sunt cristale de oxid de aluminiu, aşa-i?

— E vorba să te uiţi *înăuntru*, Nicky.

Văzu atunci că la unul din capete exista o lentilă, camuflată sub forma unei picături de rouă în cupa unei narcise. Delicat, prinse oul în palme, închise un ochi şi privi. Lumina din interior nu era aşa cum se aşteptase, aurie, ci orbitor de albă, provenind dintr-o sursă ascunsă. Înăuntru sclipea o lume cu siguranţă menită Pământului, văzută ca din interiorul orbitei satelitului – oceane indigo şi continente de smarald. Fluvii cafenii, limpezi precum ceaiul, brăzdau şesuri întinse.

— Nu-i frumos? întrebă maică-sa.

În colţuri, noaptea atârna în purpuriu funerar şi trimitea umbre prelungi, precum braţe reci şi drăgăstoase care să mângâie ziua; şi în vreme ce el privea şi noaptea sosi, păsări cu gâtul lung, de un trandafiriu atât de închis încât erau aproape roşii, traversară cerul cu picioarele întinse, aripile lor transformându-le în cruci.

— Se numesc flamingo, spuse doctorul Island urmărindu-i direcţia privirii. Nu-i aşa că este un nume frumos? Pentru o pasăre frumoasă, dar nu cred că ne-ar place la fel de mult dacă le-am spune vrăbii, nu?

Mama lui spuse:

— O să-l iau acasă şi-o să-l păstrez pentru tine. E prea frumos ca să-l las unui băieţel, dar dacă te mai întorci vreodată acasă te va aştepta. Pe noptiera ta, lângă pieptene.

Nicholas spuse:

— Cuvintele te zăpăcesc.

— Nu trebuie să le dispreţuieşti, Nicholas. Pe lângă faptul că au o deosebită frumuseţe proprie, ele sunt utile în reducerea tensiunilor. Poţi beneficia de acest lucru.

— Vrei să zici că duci cu vorba.

— Vreau să zic că însuşirea cuiva de a-şi verbaliza sentimentele, fie numai pentru el însuşi, îl poate salva de la a fi distrus de ele. Evoluţia, Nicholas, ne învaţă că scopul iniţial al limbajului a fost de-a ritualiza ameninţările şi blestemele oamenilor, precum şi invocaţiile lor adresate zeităţilor; comunicarea a apărut mai târziu. Cuvintele pot fi o supapă de siguranţă.

Nicholas spuse:

— Eu vreau să fiu o bombă; o bombă n-are nevoie de supapă de siguranţă. Mamei sale: Aia-i America de Sud, mamă?

— Nu, dragule, India. În stânga ta, coasta Malabar, în dreapta, coasta Coromandel, şi Ceylonul dedesubt.

Cuvinte.

— O bombă se auto-distruge, Nicholas.

— Unei bombe nu-i pasă.

Urca hotărât acum, degetele picioarelor înfigându-se în solul moale, acoperit de muşchi, sau proptindu-se în rădăcinile copacilor; doctorul său nu mai era vântul ci o maimuţică maronie care-l urma la o aruncătură de piatră.

— Aud pe cineva apropiindu-se, zise el.

— Da.

— E Ignacio?

— Nu, este Nicholas. Acum eşti aproape.

— Aproape de Punct?

— Da.

Se opri şi privi în jur. Se opriră şi sunetele

pe care le auzise, tălpile goale lipăind pe pământ. Nimic nu părea ciudat; terenul continua să urce, şi existau arbori mari, la distanţe mari unul de celălalt, cu muşchi crescând la umbra lor deasă, şi iarbă în locurile mai luminoase.

— Cei trei copaci mari, spuse Nicholas, sunt la fel. Aşa ştii unde ne aflăm?

— Da.

În mintea lui îl denumi pe cel din faţă „Ceylon"; ceilalţi erau „Coromandel" şi „Malabar". Înaintă spre Ceylon, studiindu-i ramurile masive, răsucite; un băiat dezbrăcat, ca şi el, ieşi din pădure în stânga lui, mergând către Malabar – băiatul acesta nu-l privi pe Nicholas, care strigă şi alergă spre el.

Băiatul dispăru. Doar Malabar, solid şi real, stătea înaintea lui Nicholas; se apropie de el, îi atinse scoarţa aspră cu mâna, şi atunci zări dincolo de el un al patrulea arbore, şi el asemănător cu Ceylon, înapoia căruia un băiat trăgea cu ochiul ferindu-se. Nicholas îl privi un moment, apoi spuse:

— Înţeleg.

— Adevărat? chiţăi maimuţa.

— Este ca o oglindă, doar că-i invers. Lumina dinaintea mea iese şi ajunge la margine, şi intră prin cealaltă parte, numai că eu n-o pot vedea pentru că nu mă uit într-acolo. Eu văd lumina din spatele meu, ca să zic aşa, pentru că pe-aici se-ntoarce. Când am alergat, m-am întors?

— Da, ai ieşit prin partea stângă a segmentului, şi bineînţeles te-ai întors imediat dinspre dreapta.

— Nu mă sperie. E chiar drăguţ. Ridică un băţ şi-l azvârli cât putu de tare spre Malabar. Dispăru, îi vâjâi pe deasupra capului, dispăru din nou, şi-l izbi peste picioare din spate. Asta a speriat-o pe Diane?

Nici un răspuns. Merse mai departe, băieţi goi cu pielea albă păşind în stânga şi dreapta lui, dar fără să-l privească nici o clipă, apropiindu-se treptat.

— Nu mai înainta, spuse doctorul Island înapoia lui. Poate fi periculos dacă încerci să treci chiar prin Punct.

— Îl văd, spuse Nicholas. Vedea alţi trei arbori, crescând foarte apropiaţi, chiar înaintea lui; crengile lor păreau ciudat împletite pe când dansau împreună în vânt, iar dincolo de ei nu mai exista absolut nimic.

— De fapt nu poţi trece prin punct, spuse doctorul Island Maimuţă. Copacul îl acoperă.

— Atunci de ce m-ai prevenit despre el?

Şchiopătând şi speriaţi, acum băieţii din stânga şi dreapta se apropiaseră până la doi metri; el descoperise că dacă privea drept înainte, putea uneori să le întrezărească profilele tumefiate.

— Este destul de departe, Nicholas.

— Vreau s-ating copacul.

Mai făcu un pas, apoi altul, după care se întoarse. Băiatul Malabar se întoarse şi el, arătându-şi spinarea îngustă, pe care coloana şi coastele păreau răni. Nicholas îşi întinse ambele braţe şi puse mâinile pe umerii slăbănogi, şi în aceeaşi clipă simţi alte mâini – palmele reci, recunoscute ale unui străin, uscate şi prea mici – atingându-i proprii săi umeri şi urcând spre gâtul său.

— Nicholas!

Sări într-o parte, îndepărtându-se de copac, şi-şi privi palmele, legănându-şi capul.

— Nu eram eu.

— Ba da, Nicholas, spuse maimuţa.

— Era unul din ei.

— Tu eşti ei toţi.

Cu o mişcare rapidă, Nicholas rupse o creangă de mărimea braţului său şi-o azvârli spre maimuţă. Creanga lovi animalul cel mic, doborându-l, însă maimuţa se ridică iute şi fugi pe trei membre. Nicholas alergă după ea.

Aproape o prinsese când ţâşni într-o parte; cu aceeaşi rapiditate, el se întoarse către cealaltă, aruncându-se spre maimuţa pe care o vedea fugind spre el acolo. Într-o clipă era în strânsoarea lui, încercând cu disperare să muşte. O izbi cu capul de pământ, apoi apucând-o de glezne o lovi de copacul Ceylon până când, la al treilea impact, auzi ţeasta pârâind, şi se opri.

Se aşteptase la cabluri, dar nu existau. Sângele se prelingea din chipul micuţ, iar trupul îmblănit era cald şi inert în mâinile lui. Frunzele de deasupra capului său spuseră:

— Nu m-ai ucis, Nicholas. Nu o vei face niciodată.

— Cum funcţionează? Continua să caute după fire, după microcircuite logice. Privi în jur după o piatră ascuţită cu care să despice corpul maimuţei dar nu găsi niciuna.

— Este pur şi simplu o maimuţă, spuseră frunzele. Ţi-aş fi spus, dacă m-ai fi întrebat.

— Cum o faci să vorbească? Îi dădu drumul să cadă, o privi pentru o clipă, apoi o lovi cu piciorul. Degetele lui erau mânjite de sânge, şi le şterse pe frunzele copacului.

— Doar mintea mea vorbeşte cu a ta, Nicholas.

— Ah, făcu el. Apoi: Am auzit de aşa ceva. Nu credeam c-o să fie aşa. Credeam c-o să fie-n capul meu.

— Fişa ta nu consemnează halucinaţii auditive, totuşi n-ai cunoscut niciodată pe cineva care să le aibă?

— Am cunoscut odată o fată... Se opri.

— Da?

— Care schimba zgomotele... ştii?

— Da.

— De pildă, era doar un cărucior de serviciu pe coridor, da' ea auzea ventilatorul, şi credea...

— Ce?

— Oh, fel de fel de chestii. Că vorbea cineva, c-o striga.

— *Îi auzi?*

— Ce? Se ridică în cuşetă. Maya?

— *Vin după mine.*

— Maya?

Doctorul Island, prin frunze, rosti:

— Când îţi vorbesc, Nicholas, mintea ta face din orice sunet pe care îl auzi vehiculul pentru conţinutul gândurilor mele. Este posibil să mă auzi încetişor în răpăitul ploii, sau plin de bucurie în cântecul unei păsări – dar dacă aş dori, aş putea amplifica ceea ce spun până ce fiecare idee şi sugestie pe care doresc să le fac vor fi bătute ca un cui în conştiinţa ta. Atunci vei face tot ceea ce am dorit.

— Nu cred, spuse Nicholas. Dacă poţi face asta, de ce nu-i spui Dianei să nu fie catatonică?

— Mai întâi, pentru că încercând să scape de mine s-ar putea retrage şi mai adânc în boala ei; şi în al doilea rând, pentru că sfârşind catatonia ei în acest mod nu s-ar îndepărta şi cauza.

— Şi-n al treilea rând?

— Nu am zis „al treilea", Nicholas.

— Mi s-a părut că-l aud... când s-au atins două frunze.

— În al treilea rând, Nicholas, deoarece atât tu cât şi ea aţi fost aleşi pentru efectul vostru asupra altcuiva; dacă aş schimba-o pe ea – sau pe tine – atât de radical, efectul respectiv s-ar pierde.

Doctorul Island era din nou o maimuţă, o maimuţă nouă, vorbind de la adăpostul unui arbore aflat la vreo douăzeci de metri. Nicholas azvârli un băţ spre el.

— Maimuţele sunt doar nişte animale. Nicholas; le place să-i urmeze pe oameni, şi pălăvrăgesc.

— Fac pariu că Ignacio le omoară.

— Nu, lui îi plac; el omoară numai peşti, ca să mănânce.

Brusc, Nicholas îşi dădu seama cât de înfometat era. Începu să meargă.

Îl găsi pe Ignacio pe plajă, rugându-se. Timp de o oră sau mai mult, Nicholas se ascunse înapoia tulpinii unui palmier, privindu-l, dar mult timp nu putu decide cui se ruga Ignacio. Îngenunchease acolo unde marginile dantelate ale valurilor mureau, cu faţa spre apă; şi din când în când se pleca, atingându-şi fruntea de nisipul umed; apoi Nicholas îi putu auzi vocea, slab, peste valurile ce se spărgeau şi fâşiau. În general, Nicholas era de acord cu rugăciunile, deoarece constatase că, de obicei, aceia care se rugau erau tovarăşi mai interesanţi decât ceilalţi; dar mai constatase, de asemenea, că deşi nu era important ce nume dădeau credincioşii obiectului credinţei lor, era important să descoperi cum fusese creată zeitatea. Ignacio nu părea să se roage doctorului Island – pentru asta, se gândi Nicholas, ar fi trebuit să stea întors cu chipul în direcţia opusă – şi o vreme se întrebă dacă nu cumva se ruga valurilor. Din locul unde se afla, îndărătul lui Ignacio, îi putea urmări perfect linia vizuală hăt departe, val după val în cerul strălucitor, confuz, sus şi tot mai sus până ce în cele din urmă se curba complet şi revenea pe umerii lui Ignacio; şi atunci pricepu că Ignacio s-ar fi putut ruga chiar sieşi. Părăsi adăpostul palmierului şi străbătu cam jumătate din distanţa până la locul unde Ignacio stătea îngenuncheat, şi se aşeză. Dincolo de sunetele oceanului şi de murmurul glasului lui Ignacio, atârna o linişte atât de imensă şi fragilă încât se părea că în orice moment întregul satelit cristalin avea să răsune precum un gong.

După o vreme, Nicholas îşi simţi partea stângă tremurând. Începu să o mângâie cu dreapta, apăsându-şi cu degetele lungul braţului, până la coapsă. Îl tulbura faptul că partea lui stângă era atât de speriată, şi se întrebă dacă poate cealaltă jumătate a creierului său, de care era pentru totdeauna despărţit, auzi ce spunea Ignacio valurilor. Începu şi el să se roage, astfel ca celălalt (şi poate şi Ignacio de asemenea) să poată auzi,

rostind nu chiar în şoaptă:

— Nu te teme, nu-ţi fie frică, n-o să ne facă rău, e drăguţ, şi dac-o face n-o să-l lăsăm; doar să căpătăm ceva de mâncare, poate-o să ne arate cum să prindem peşte, cred c-acum o să fie drăguţ.

Dar ştia, sau cel puţin simţea că ştie, că Ignacio n-avea să fie drăguţ de data aceasta.

În cele din urmă Ignacio se sculă; nu se întoarse cu faţa către Nicholas, ci intră în ocean; apoi, de parcă ştiuse tot timpul că Nicholas era înapoia lui (deşi Nicholas nu era sigur că fusese auzit – poate, se gândi el, doctorul Island îi spusese lui Ignacio), făcu un gest, indicându-i lui Nicholas să-l urmeze.

Apa era mai rece decât îşi amintea, nisipul aspru şi scârţâitor între degetele de la picioare. Se gândi la ce-i spusese doctorul Island – despre plutit – şi la faptul că o parte a ei trebuia să fie acest nisip, sub apă, întinzându-se (cât de departe?) în ocean; acolo unde se termina, nu avea să fie nimic decât tempersticla transparentă a satelitului însuşi, jos de tot.

— Haide, spuse Ignacio. Ştii să-noţi?

Parcă uitase cu totul de noaptea trecută. Nicholas spuse da, ştia, întrebându-se dacă Ignacio avea să se întoarcă spre el când vorbea. Nu o făcu.

— Ştii de ce eşti aici?

— Tu mi-ai zis să vin.

— Ignacio se referă la *aici*. Nu-ţi aminteşte de niciunul dintre locurile văzute până acum, miuţule?

Nicholas se gândi la gongul din cristal şi la oul de Paşti, apoi la minusculele globuri de vapori parfumaţi care, acasă, erau uneori trimise să plutească pe coridoare de Crăciun, pentru a exploda în pulbere incoloră şi o aromă răcoritoare de cetină, atunci când copiii le izbeau cu bastoanele lor de ţopăit; dar nu spuse nimic.

Ignacio continuă:

— Lasă-l pe Ignacio să-ţi spună o poveste. A fost odată un om – de fapt, un băiat – de pe Pământ, care...

Nicholas se întrebă de ce oare întotdeauna bărbaţii (cel mai adesea, după experienţa lui, doctorii şi psihologii clinici) erau cei care voiau să-ţi istorisească. Isus, îşi reaminti, povestea mereu tuturor, iar Fecioara Maria aproape niciodată, deşi cunoscuse cândva o femeie care se credea Fecioara Maria şi-i povestea într-una despre fiul ei. I se părea că Ignacio semăna puţin cu Isus. Încercă să-şi aducă aminte dacă maică-sa îi spusese vreodată poveşti când era acasă, şi decise că nu-i spusese; pur şi simplu îi punea comecranul pe desene animate.

— ...voia să...

— ...spună o poveste, termină Nicholas.

— De unde-ai ştiut? Furios şi surprins.

— Tu erai ăla, nu? Şi vrei să-mi spui una acum.

— Ce ai spus nu era ceea ce ar fi spus Ignacio. El voia să-ţi povestească despre un peşte.

— Unde-i? întrebă Nicholas, gândindu-se la peştele pe care Ignacio îl mâncase în noaptea trecută, şi închipuindu-şi un alt asemenea peşte, prins pe când se întorcea el, poate, din Punct, şi acum ascuns pe undeva aşteptând focul. E unul mare?

— S-a dus acum, spuse Ignacio, dar nu era mai lung decât mâna unui om. L-am prins în râul cel mare.

Huckleberry...

— Ştiu, Mississippi; era un zglăvoc. Sau un biban.

... *Finn*.

— Posibil că aşa le spui tu; o vreme a fost ca soarele pentru cineva. Lumina de nicăieri dansă pe apă. Oricum, era ţinut pe masa aceea în salon în casa unde se trăia viaţa. Într-un acvariu, dar nu din cele vechi în care vezi sticla, cu metal la colţuri. Ci din tipurile noi, la care sticla e extrem de rezistentă, dar foarte subţire şi curbată aşa că nu reflectă, şi n-are colţuri, şi un mecanism deştept menţine apa curată. Ridică un pumn de apă scânteietoare, continuând să evite ochii lui Nicholas. Chiar la fel de curată ca asta, şi n-avea nici un vălurel, aşa că nu-l puteai vedea deloc. Peştele meu plutea în mijlocul mesei mele, deasupra unor pietricele.

Nicholas întrebă:

— Ai mers cu pluta pe râu?

— Nu, am avut o bărcuţă. Ignacio a prins peştele ăsta cu o plasă, pe care aproape a sfâşiat-o cu dinţii înainte de-a putea fi scos; avea nişte dinţi minunaţi. În casă nu era oameni, decât el şi celălalt, şi roboţii; dar în fiecare dimineaţă cineva mergea la bazinul din patio şi-i prindea un peştişor auriu. Ignacio îl vedea pe peştişorul acela auriu când cobora la micul dejun şi-şi spunea „Viteaz peştişor auriu, ai fost destinat monstrului, tu vei fi cel care-l va distruge? Ucide-l şi vei primi pe vecie casa lui

de diamant." Şi apoi peştele, care avea o pată micuţă, roşie sub dinţii lui minunaţi, o pată aidoma unei cireşe, se năpustea asupra tânărului peştişor auriu, şi într-o clipă apa se întuneca de sânge.

— Şi-apoi? întrebă Nicholas.

— Şi apoi maşinăria cea deşteaptă limpezea din nou apa, şi peştele plutea deasupra pietricelelor ca înainte, peştele cu dinţi minunaţi, iar Ignacio atingea butonaşul de pe masă, şi mai cerea pâine şi fructe.

— Ţi-e foame acum?

— Nu, sunt obosit şi mi-e lene; dacă te-aş urmări nu te-aş prinde, şi dacă te-aş prinde – datorită încetinelii şi stângăciilor tale – nu te-aş ucide, şi dacă te-aş ucide nu te-aş mânca.

Nicholas începuse să se dea îndărăt, şi la ultimele cuvinte, înţelegând că reprezentau un semnal, se întoarse şi începu să alerge, împroşcând stropi prin apa puţin adâncă. Ignacio fugi după el, descurcându-se mai bine cu picioarele lui lungi, părul fluturând înapoia chipului său tânăr, smead, dinţii pătraţi – fiecare alb ca un os şi de mărimea unghiei de la degetul cel mare al lui Nicholas – arătându-se ca nişte spectatori înşiruiţi pe balustradele buzelor.

— Nu fugi, Nicholas, vorbi doctorul Island cu glasul unui val. Mai rău se înfurie când fugi.

Nicholas nu răspunse, ci coti la stânga, în susul plajei şi printre trunchiurile de palmieri, continuând să alerge din răsputeri deoarece nu avea cum să ştie dacă Ignacio nu era chiar îndărătul lui, gata să-l înhaţe de gât. Când se opri, o făcu în desişul junglei, printre copacii de esenţă tare, unde se rezemă, gâfâind, bubuitul inimii sale singurul sunet într-un văzduh tot atât de tăcut şi adormit cât şi zilele lungi, dinainte de apariţia omului, ale Pământului. Un timp ascultă atent orice zgomot pe care l-ar fi putut face Ignacio în căutarea sa; nimic. Inspiră adânc şi rosti:

— Bun, s-a terminat, aşteptând ca doctorul Island să-i răspundă de undeva; se auzi numai foşnetul verde.

Lumina continua să fie strălucitoare şi puternică şi aproape fără umbre, dar un simţ interior îi spunea că ziua era pe sfârşite, şi observă că asemenea umbre slabe, pe cât le putea distinge, se întindeau precum distorsiuni orizontale, prelungi, ale obiectelor. Nu mai simţea foamea, dar flămânzise şi în trecut şi ştia de care parte a foametei se afla; nu mai era atât de puternic pe cât fusese numai cu o zi în urmă, şi probabil că în următoarea zi n-avea să mai scape cu fuga din faţa lui Ignacio. Trebuia, abia acum îşi dădu seama, să fi mâncat maimuţa pe care o omorîse; totuşi stomacul i se revolta la gândul cărnii crude, şi nu ştia cum ar fi putut face un foc, deşi Ignacio făcuse aşa ceva în noaptea trecută. Peştele crud, chiar dacă ar fi fost capabil să prindă un peşte, ar fi fost la fel de neplăcut, sau mai rău decât maimuţa crudă; îşi aminti cât se chinuise să desfacă o nucă de cocos – nu izbutise, dar cu siguranţă nu era imposibil. Mintea îi era înceţoşată în privinţa conţinutului unei nuci de cocos, însă ar fi trebuit să existe un miez comestibil, pentru că erau mâncate în cărţi. Hotărî să facă un ocol larg prin junglă, care l-ar fi adus înapoi pe plajă, departe de Ignacio; de câteva ori zărise nuci de cocos în nisip, sub copaci.

Înaintă prudent, încă temător, încercând să se gândească la căi de desfacere a nucii de cocos atunci când avea s-o găsească. Se imagină înaintea unei stânci mari, cu feţe grosolane, ţinând nuca în ambele mâini. O ridică şi o trânti, dar când o izbi nu mai era o nucă de cocos, ci capul Mayei; auzi cum cartilajul nasului i se rupse cu un pocnet limpede, ca de cauciuc. Ochii ei, albaştri precum cerul deasupra Madhya Pradesh, cerul albastru scânteietor al oului, îl priviră, dar el nu se mai putea uita în ei, se retraseră, şi brusc se gândi că Lucifer, căzând, se prăbuşise în focurile şi răceala spaţiului, fără să mai vadă vreodată albastrurile calde şi cafeniile şi verzi-urile Pământului: *L-am văzut pe Satan căzând ca fulgerul din ceruri.* Auzise asta pe o bandă undeva, dar nu-şi putea aminti unde anume. Citise că fulgerele pământene nu cădeau din nori, ci săreau în sus de pe suprafaţa planetei către ei, fără să se mai întoarcă vreodată.

— Nicholas.

Ascultă, însă nu-şi mai auzi numele. Apa bolborosea încetişor; oare doctorul Island folosise sunetul acela pentru a-i vorbi? Merse într-acolo şi descoperi un pârâiaş ce şerpuia printre copaci, şi-l urmă. Peste o sută de paşi se lărgi, încetini şi se termină într-un iaz prelung şi opac sub o cupolă de frunze. Diane stătea pe muşchi, pe malul opus; ridică privirea când el apăru, şi surâse.

— Bună, spuse el.

— Bună, Nicholas. Mi s-a părut că te-aud. Deci n-am greşit, nu?

— Nu cred c-am scos vreun cuvânt.

Încercă apa întunecată cu vârful piciorului şi constată că era foarte rece.

— Mi se pare c-ai oftat. Te-am auzit, şi mi-am zis, *ăsta-i Nicholas*, şi te-am strigat. După aceea m-am gândit că s-ar putea să fi greşit, sau că era Ignacio.

— Ignacio mă urmărea pe mine. Poate c-o mai face, deşi cred că de-acum a renunţat.

Fata încuviinţă, privind în apele negre ale iazului, dar nu păru că-l auzise. El porni să ocolească spre ea, suind peste rădăcinile aidoma unor şerpi ale copacilor deşi.

— Diane, de ce vrea Ignacio să m-omoare?

— Uneori vrea să m-omoare şi pe mine, spuse fata.

— Dar de ce?

— Cred că e puţin speriat de noi. Ai vorbit vreodată cu el, Nicholas?

— Azi am vorbit puţin. Mi-a zis o poveste despre un peştişor pe care l-a avut.

— Ignacio a crescut absolut singur; ţi-a spus? Pe Pământ. Pe o plantaţie din Brazilia, hăt pe Amazon – doctorul Island mi-a spus.

— Credeam că pe Pământ e aglomeraţie.

— Aglomerate sunt oraşele şi regiunile din jurul lor. Dar există şi locuri unde este mai pustiu ca pe vremuri. Acolo unde a fost Ignacio, cu două-trei sute de ani în urmă vânau pieile-roşii; când a fost el, nu mai era nimeni, doar maşini. Acum lui nu-i mai place să fie privit, nu mai vrea pe nimeni în jur.

Nicholas rosti încetişor:

— Doctorul Island a zis că mulţi oameni n-ar fi bolnavi dacă n-ar fi tot timpul înconjuraţi de alţii. Ţii minte?

— Numai că tot timpul eşti înconjurat de alţii; asta-i lumea.

— Poate nu şi în Brazilia, spuse Nicholas.

Încerca să-şi amntească ceva despre Brazilia, dar nu-i venea în minte decât un papagal cântând într-o pălărie de pai, din desenele animate; apoi o broască ţestoasă şi un arici care se transformau în armadillos, pentru Dumnezeu, Montressor. Spuse:

— De ce n-a rămas acolo?

— Ţi-am zis de pasăre, Nicholas? Iar nu-l ascultase.

— Ce pasăre?

— Am o pasăre. Înăuntru. Se bătu cu palma pe pântecele neted sub sânii micuţi, şi pentru o clipă Nicholas crezu că într-adevăr găsise mâncare. Stă înauntru. Şi-a făcut cuib din măruntaiele mele, unde stă şi-mi sfâşie răsuflarea cu pliscul. Îţi par sănătoasă, nu? Dar înăuntru sunt seacă şi putredă şi mă-negresc, şi murdăria şi penele vechi curg afară. În curând o să iasă şi pliscul ei.

— Bine. Nicholas se întoarse să plece.

— Am băut apă aici, încercând s-o-nec. Cred c-am băut aşa multă că nu m-aş mai putea scula, dar ea nici măcar nu s-a udat, şi ştii ceva, Nicholas? Mi-am dat seama că de fapt eu nu-s eu, sunt ea.

Întorcându-se spre ea, Nicholas întrebă:

— Când ai mâncat ultima dată?

— Nu ştiu. Acum două-trei zile. Ignacio mi-a dat ceva.

— O să-ncerc să deschid o nucă de cocos. Dacă pot o să-ţi aduc şi ţie.

Când ajunse pe plajă, Nicholas se întoarse şi porni încet în direcţţia focului stins, de data aceasta de-a lungul fâşiei de nisipi umed dintre ocean şi palmieri. Se gândea la maşini.

Dincolo de centură existau sute de mii, poate milioane, de maşini, dar puţini sau niciunul din sofisticaţii roboţi-servitori ai Pământului – aceia erau obiecte de lux. Oare, Ignacio, în Brazilia (indiferent cum ar fi fost aceasta), avusese asemenea obiecte de lux? Nicholas credea că nu; roboţii aceia erau aproape ca oamenii, şi a trăi cu ei ar fi fost aidoma vieţuirii printre oameni. Lui Nicholas îi părea rău că nu ştia braziliana.

La St. John fuseseră roboţii terapeutici; lui Nicholas nu-i plăcuseră, şi credea că nici lui Ignacio nu i-ar fi plăcut. Dacă i-ar fi plăcut de robotul lui terapeut, probabil că n-ar fi trebuit să fie trimis aici. Se gândi la bătrâna maşină, ruginită şi scrijelită care curăţa coridoarele – Maya îi spunea Corradora, însă toţi nu-i spuneau decât *Hei!*. Nu putea (sau cel puţin n-o făcea) vorbi, şi Nicholas se îndoia că avea sentimente, exceptând poate un fel de iubire a curăţeniei care nu se extindea la propria ei persoană. „Trebuie să înţelegi", rostea cineva în capul său, „că toate motivele pot fi împărţite în două categorii." Un doctor? Un robot terapeut? Nu conta. „Extrinseci şi intrinseci. Un motiv extrinsec are în vedere, întotdeauna, un ţel final, şi acest ţel final îl denumim motiv intrinsec. Astfel, când am redus motivarea la motivare intrinsecă am redus-o la părţile ei cele mai simple. De exemplu, maşina de acolo."

Ce maşină?

„Freud ar fi spus că prezintă o fixaţie la

ultimul stadiu anal, poate datorită grijii pe care constructorii au manifestat-o în a se asigura că gunoiul colectat nu mai este evacuat. Datorită acestei fixaţii este, după cum vezi, obsedată de curăţenie şi ordine; măturatul forţat şi spălatul îi paliază anxietăţile. Este un atu al teoriei lui Freud, şi nu o slăbiciune, care serveşte la explicarea multor activităţi ale maşinilor pe lângă cele ale oamenilor."

Bună, Corradora.

Şi bună, Ignacio.

Capul meu, mişcându-se dintr-o parte în cealaltă, trebuie să-ţi amintească de antena unui radar. Paşii mei sunt măsuraţi, înceţi, şi precişi. În timp ce merg, emit un zumzet de-abia audibil, şi ochii mei sunt fixaţi, când îmi mişc capul, nu asupra ta, Ignacio, ci asupra valurilor de la limita razei, acolo unde se curbează în sus, în cer. Mă opresc la zece metri de tine, şi stau.

Mergi, te urmez, la zece metri în spate. Ce doresc? Nimic.

Da, voi culege beţele, şi te voi urma – la cinci metri în spate.

— Rupe-le, şi pune-le pe foc. Nu pe toate, doar câteva.

Da.

— Ignacio ţine focul tot timpul aprins aici. Uneori ia cărbunii din foc ca să aprindă alţii, dar aici, sub buşteanul cel mare, el are tot timpul un foc. Ploaia nu ajunge aici. Întotdeauna focul. Ştii cum l-a aprins prima dată? Răspunde-i!

— Nu.

— Nu, *Patrão*!

— „Nu, *Patrão*!"

— Ignacio l-a furat de la zei, de la Poseidon. Acum Poseidon este mort, la fundul apei. Care este vârful. Vrei să-l vezi?

— Dacă tu doreşti, *Patrão*.

— În curând va fi întuneric, şi acela e timpul pentru pescuit; ai o lance?

— Nu, *Patrão*.

— Atunci Ignacio îţi va da una.

Ignacio luă un mănunchi de vreascuri şi le vârî capetele în foc, suflând peste ele. După un moment Nicholas se aplecă şi suflă şi el, până ce toate beţele se aprinseră.

— Acum trebuie să-ţi găsim nişte bambus, şi pe acolo există. Vino după mine.

Lumina, în continuare aproape fără umbre, pălea acum, aşa încât lui Nicholas i se părea că mergeau pe un sol lipsit de substanţă, deşi îl putea simţi sub tălpi. Ignacio îl călăuzea, ridicând crengile arzând până ce focul fu gata să se stingă, apoi coborându-le cu vârfurile în jos, lăsându-l să lingă vreascurile în sus, spre mâna lui, şi să reînvie. O boare lină sufla către ocean, îndepărtând zgomotul valurilor şi aducând o răcoare umedă; după câteva minute de mers, Nicholas auzi în ea un zornăit îndepărtat, sec, aproape ritmic.

Ignacio privi înapoi şi zise:

— Muzica. Vorbesc tulpinile mari; le auzi?

Găsiră o trestie puţin mai subţire decât mâna lui Nicholas şi îngrămădiră crengile în flăcări în jurul bazei ei, apoi adăugară alte vreascuri. Când se prăbuşi, Ignacio îi arse şi partea superioară, obţinând o prăjină cam de înălţimea lui Nicholas, iar cu tăişul unei scoici ascuţi capătul gros.

— Acum eşti un pescar, spuse el.

— Da, *Patrão*, spuse Nicholas continuând să-şi ferească ochii.

— Ţi-e foame?

— Da, *Patrão*.

— Atunci să-ţi spun ceva. Orice prinzi este al lui Ignacio, înţelegi? Şi ce prinde el, este tot al lui. Dar după ce el mănâncă ce-i place, ce rămâne este al tău. Acum vino, şi Ignacio te va învăţa să pescuieşti sau te va îneca.

Lancea lui Ignacio era îngropată în nisip nu departe de foc; era mult mai mare decât cea pe care i-o făcuse lui Nicholas. Ţinând-o de-a curmezişul pieptului, înaintă spre apă, şi intră până ce apa îi ajunse la brâu, apoi înotă, fără să se uite dacă Nicholas îl urma. Nicholas descoperi că putea înota cu lancea punând tot efortul în mişcarea picioarelor, ţinând lancea în mâna stângă şi doar ocazional vâslind cu dreapta.

— Respiră, şopti el, şi ai grijă de lance, iar după aceea trebui doar să ridice din când în când capul.

Crezuse că Ignacio avea să înceapă să caute peşti de îndată ce se îndepărtau de ţărm, însă brazilianul continua să înoate, încet dar regulat, până ce lui Nicholas i se păru că se aflau la mai mult de un kilometru de mal. Brusc, precum lămpile unei odăi răspunzând unui întrerupător, oceanul întunecat din jurul lor deveni albastru opalescent. Ignacio se opri călcând apa şi folosind lancea pentru a pluti.

— Aici, rosti el. Adu-i între tine şi lumină.

Cu ochii deschişi, îşi aplecă faţa spre apă, o ridică iarăşi pentru a răsufla adânc, şi plonjă. Nicholas îi urmă exemplul, plutind cu burta în jos, cu ochii deschişi.

Întreaga lume a sclipirilor dansatoare şi insulei negre dispăru de parcă îşi afundase chipul într-un vis. Departe, mult departe sub el, Jupiter îşi etala discul mare şi dungat, însemnat cu întinsa Pată Roşie, unde enzimele siliconice făcute de om smulseseră hidrogenul din metan pentru a aţâţa fuziunea: un cancer şi un soare embrionar. Între soarele acela şi ochii săi se întindeau invizibili o sută de mii de kilometri de spaţiu, şi carcasa din tempersticlă a satelitului; sute de metri de apă iluminată, şi în ea trupul lui Ignacio, negru pe fundalul luminii, continuând să coboare, cu lancea, o linie întunecată în mână.

Involuntar, capul lui Nicholas se ridică, revenind în universul valurilor înspumate, înţelegând acum că ceea ce denumise „noapte" era doar umbra aruncată de doctorul Island atunci când Jupiter şi Pata Roşie treceau pe sub el. Linia acelei umbre, insesizabilă în aer, era acum distinctă pe apă îndărătul lui. Inspiră adânc şi plonjă.

Aproape imediat un peşte ţâşni de undeva de dedesubt, şi braţul său stâng propulsă lancea, dar greşi ţinta. Înotă după lance, apoi văzu alt peşte, mai mare, mai jos şi se afundă după el, trecând pe lângă Ignacio care ieşea să răsufle. Peştele era prea departe, şi el îşi terminase oxigenul; cu plămânii ţipând după aer, înotă în sus, gata să-şi abanoneze arma, după aceea, dându-şi seama în ultima clipă că putea s-o facă, pentru că lancea avea să se înalţe la suprafaţă dacă-i dădea drumul. Capul lui ieşi deasupra şi icni, cu inima bubuind; apa îl lovi în faţă şi simţi din nou, brusc, de parcă încetaseră să existe pe durata absenţei sale, loviturile ritmice ale valurilor.

Ignacio îl aştepta. Îi strigă:

— De data asta vei veni cu Ignacio şi el îţi va arăta zeul mării cel mort. Apoi vom pescui.

Incapabil să vorbească, Nicholas încuviinţă. I se mai permiseră trei răsuflări; după aceea Ignacio plonjă şi Nicholas trebui să-l urmeze, propulsându-se cu picioarele în jos până ce presiunea îi cântă în urechi. Apoi prin apa albastră văzu, desprinzându-se la marginea luminii, o masă uriaşă de metal ancorată de carcasa din tempersticlă a satelitului; deasupra ei, atârnând nemişcat precum o liană uriaşă retezată de la rădăcină, un cablu de două ori mai gros decât trupul unui om; iar pe fund, răşchirat lângă ancora gigantică, un zeu cu picioare care ar fi putut să fie o insectă moartă, numai că avea cel puţin şase metri lungime. Ignacio se răsuci şi-l privi pe Nicholas pentru a vedea dacă pricepea; nu pricepea, dar încuviinţă, şi cu forţele scurgându-se din braţe, ieşi din nou la suprafaţă.

După ce Ignacio prinse primul peşte, rămaseră pe rând la suprafaţă păzând prada, şi în vreme ce Pata Roşie se târî pe sub marginea răsfrântă a doctorului Island, ei mai prinseră doi, unul destul de mare. Apoi, când Nicholas era atât de extenuat încât de-abia îşi putea ridica braţele, se întoarseră pe mal, şi Ignacio îi arătă cum să cureţe peştii cu un spin şi muchia unei scoici, apoi să-i împacheteze în lut şi frunze ca să se coacă în spuză. După ce Ignacio începu să mănânce peştele cel mai mare, Nicholas, timid, îl apucă pe cel mai mic, şi mâncă pentru prima dată de când sosise pe doctorul Island. Abia când terminase îşi aminti de Diane.

Nu îndrăzni să-i ducă ultimul peşte, dar privi pe furiş spre Ignacio, şi începu să se îndepărteze încetişor de foc. Brazilianul părea că nu-l observase. Când ajunse la adăpostul umbrelor se sculă, mai făcu câţiva paşi, apoi – încet, aşa cum îl avertizau instinctele – începu să meargă, şi nu alergă decât după ce distanţa dintrei ei era de aproape o sută de metri.

O găsi pe Diane stând apatică şi tăcută la marginea iazului rece, şi se chinui să o convingă să se ridice. În cele din urmă o ridică, palmele sale sub umerii ei apăsându-i coastele subţiri. Ridicată în picioare ea stătu destul de dreaptă, şi-l urmă când o apucă de mână. El îi vorbi, ştiind că, deşi nu dădea nici un semn, ea îl auzea, şi că anumite cuvinte i-ar fi putut trezi un răspuns.

— Am fost la pescuit – Ignacio mi-arătat cum. Şi-are un foc, Diane, l-a luat de la un fel de robot care cred că fixa unul din cablurile care-l ţin pe doctorul Island, nu ştiu cum. Oricum, fii atentă, am prins trei peşti mari, şi eu am mâncat unul şi Ignacio a mâncat unul mare de tot, şi nu cred c-o să se supere dac-o să-l mănânci pe celălalt, numai să-i zici „Da, *Patrão*" şi „Nu, *Patrão*" – asta-i place, şi e obişnuit numai cu maşinile. Nu trebuie să-i zâmbeşti sau altceva – doar uită-te în foc, eu asta fac, doar uită-te-n foc.

Lui Ignacio, înţelept poate, nu-i spuse absolut nimic la început, conducând-o pe Diane în locul unde stătuse el cu câteva minute înainte şi punându-i în poală câteva bucăţele de peşte. Când ea nu mâncă, el găsi o fâşie de carne moale, friptă şi i-o băgă în

gură. Ignacio rosti:

— Ignacio crede că aceasta e moartă, şi Nicholas răspunse:

— Nu, *Patrão*.

— Mai este un peşte. Dă-i-l.

Nicholas îl ascultă, trăgând din jar bulgărele de lut, spărgându-l cu podul palmei, şi desprinzând carnea aburindă de pe oase şi piele pentru a i-o da când se răcise; după ce peştele stătuse în gura ei poate o jumătate de minut începu să mestece şi să înghită, iar după a treia îmbucătură îşi luă singură, deşi fără să-i privească pe niciunul dintre ei.

— Ignacio credea că aceasta e moartă, vorbi iarăşi Ignacio.

— Nu, *Patrão*, răspunse Nicholas, şi apoi adăugă: După cum poţi vedea, e vie.

— Este o fiinţă frumoasă, cu lumina focului pe faţă – nu?

— Da, *Patrão*, foarte frumoasă.

— Dar prea slabă.

Ignacio ocoli focul şi se aşeză aproape de Diane, după aceea se întinse către peştele pe care i-l dăduse Nicholas. Degetele ei se strânseră în jurul peştelui, deşi continua să nu-l privească pe bărbat.

— Vezi, spuse Ignacio, totuşi ne cunoaşte. Nu suntem stafii.

Nicholas şopti agitat:

— Lasă-i-l.

Încet, degetele Dianei se desfăcură, dar Ignacio nu luă peştele.

— Glumeam, micuţo, spuse el. Şi cred că n-a fost nici o glumă bună la urma urmei. Apoi când ea nu-i răspunse, se întoarse cu spatele, ochii săi căutând peste apa întunecată, învolburată, ceva ce Nicholas nu putea zări.

— Te place, *Patrão*, spuse Nicholas. Cuvintele semănau cu înghiţitul de scârnăvii, dar se gândi la pasărea gata să sfâşie prin pielea Dianei, şi la sângele Mayei pătrunzând în punctuleţele mici şi rotunde în ţesătura albă, şi continuă: E doar timidă. E mai bine-aşa.

— Tu. Ce ştii tu?

În sfârşit Ignacio nu mai privea oceanul. Nicholas spuse:

— Nu-i adevărat, *Patrão*?

— Da, este adevărat.

Diane ciugulea iarăşi din peşte, ducând bucăţele minuscule la gură cu degete delicate; distinct dar aproape absent spuse:

— Pleacă, Nicholas.

El îl privi pe Ignacio, dar ochii brazilianului nu se întoarseră către fată, şi nici nu vorbi.

— Nicholas, pleacă. Te rog.

Cu un glas despre care spera că era îndeajuns de coborît pentru a nu fi auzit de Ignacio, Nicholas spuse:

— Ne vedem dimineaţă. Bine?

Capul ei se mişcă o fracţiune de centimetru.

Odată ce nu mai zărea focul, orice colţişor al plajei era la fel de bun pentru dormit; îi păru rău că nu luase un lemn din foc ca să-şi aprindă şi el unul, şi încercă să-şi acopere picioarele cu nisip ca să le apere de vântul rece, dar nisipul cădea ori de câte ori se mişca, iar picioarele şi mâna stângă se mişcau fără voia lui.

Valurile, clipocind la ţărmul dantelat, spuseră;

— Te-ai descurcat bine, Nicholas.

— Te pot simţi cum te mişti, spuse Nicholas. Nu cred că te-am mai putut simţi până acum decât când am fost acolo sus.

— Nu cred că poţi acum; legănarea mea este mai mică decât o sutime de grad.

— Ba da, pot. Ai vrut să fac asta, nu-i aşa? Cu Ignacio.

— Nicholas, ştii ce este efectul Harlow?

Nicholas clătină din cap.

— Acum vreo sută de ani, doctorul Harlow a făcut experienţe cu maimuţe care fuseseră crescute în absolută izolare – fără mamă, fără nici o altă maimuţă.

— Norocoase maimuţe.

— Când maimuţele au ajuns mature, doctorul le-a pus în cuşti cu maimuţe normale; ele s-au bătut cu oricare maimuţă se apropia de ele, şi uneori le omorau.

— Întotdeauna psihologii bagă ceva în cuşti; nu s-au gândit să le dea drumul în junglă mai bine?

— Nu, Ncholas, deşi noi avem... Nu spui nimic?

— Cred că nu.

— Ştii, doctorul Harlow a încercat să împerecheze maimuţele crescute în izolare – activitatea sexuală este principala funcţie socială – dar acestea n-au vrut. De câte ori se apropia de ele o altă maimuţă, indiferent de sex, deveneau agresive, determinându-le şi pe celelalte să fie agresive. Le-a vindecat în cele din urmă, introducând maimuţe neajunse la maturitate – pui – în locul celor mature. Puii aveau atâta nevoie de adulţi, încât continuau

să facă încercări de apropiere de cei izolaţi, indiferent cât de des sau cât de violent erau respinşi, iar în cele din urmă au fost acceptaţi, şi izolaţii s-au integrat în societate. Este interesant de observat că întemeietorul creştinismului pare să fi avut o înţelegere intuitivă a principiului – dar au trecut aproape două mii de ani înainte de-a se demonstra ştiinţific.

— Nu cred că merge şi-aici, spuse Nicholas. E mult mai complicat.

— Fiinţele omeneşti sunt nişte maimuţe complicate, Nicholas.

— E prima dată când te-aud că faci o glumă. Îţi place că nu eşti om, aşa-i?

— Bineînţeles. Ţie nu ţi-ar place?

— Aşa am crezut mereu, dar acum nu-s sigur. Ai spus aşa ca să m-ajuţi, nu? Nu-mi place asta.

Un val mai înalt decât celelalte risipi spumă rece peste picioarele lui Nicholas, şi pentru un moment se întrebă dacă acela era răspunsul doctorului Island. Peste o jumătate de minut un alt val îl udă, şi altul, şi se îndepărtă în susul plajei pentru a scăpa de ele. Vântul era mai puternic, însă dormi în ciuda lui, şi fu trezit doar pentru o clipă de o străfulgerare luminoasă din direcţia de unde venise; încercă să ghicească ce ar fi putut să fie, se gândi la Diane şi Ignacio azvârlind în sus beţele arzând, ca să vadă liniile de foc, zâmbi – prea somnoros ca să se înfurie – şi adormi la loc.

Dimineaţa veni rece şi mohorâtă; Nicholas alergă în susul şi în josul plajei, frecându-se cu palmele. O ploaie fină, sau spumă (era greu de precizat ce anume), era purtată de vânt, transformând, lumina într-un cenuşiu posomorît. Se întrebă dacă Diane şi Ignacio aveau să se supere dacă se întorcea acum şi hotărî să aştepte, apoi se gândi să pescuiască, astfel încât să nu se ducă cu mâna goală; dar oceanul era foarte rece şi valurile atât de mari încât îl rostogoliră, smulgându-i lancea din mână. Ignacio îl găsi cu apa scurgându-se pe el, rezemat cu spatele de trunchiul unui palmier şi privind spre curba oceanului înălţându-se.

— Bună, spuse Ignacio.

— Bună dimineaţa, *Patrão.*

Ignacio se aşeză.

— Cum te cheamă? Cred că mi-ai spus, când ne-am întâlnit prima dată, dar am uitat. Scuză-mă.

— Nicholas.

— Da.

— *Patrão*, mi-e foarte frig. Nu s-ar putea să mergem la focul tău?

— Mă numesc Ignacio; aşa să-mi spui.

Nicholas încuviinţă, înspăimântat.

— Dar nu putem merge la focul meu, deoarece s-a stins.

— Nu poţi aprinde altul, *Patrão*?

— N-ai încredere în mine, aşa-i? Nu te acuz. Nu, nu pot aprinde altul – dacă doreşti, te poţi folosi de ceea ce am şi să aprinzi altul după plecarea mea. Am venit doar să-mi iau la revedere.

— Pleci?

Vântul din frunzele palmierului spuse:

— Ignacio este mult mai bine acum. Va merge în altă parte.

— În alt spital?

— Da, într-un spital, însă nu cred că va trebui să rămână mult timp acolo.

— Dar... Nicholas încercă să se gândească la ceva potrivit. În St. John şi în celelalte locuri unde fusese ţinut, atunci când cineva pleca, pur şi simplu pleca, şi de obicei nici nu li se mai prea vorbea, odată ce se aflase că plecau şi astfel erau deja contaminaţi de ceea ce îngheţa zâmbetele şi usca lacrimile celor de afară. În cele din urmă, spuse:

— Mulţumesc pentru că m-ai învăţat să pescuiesc.

— Pentru puţin, spuse Ignacio. Se sculă şi puse o mână pe umărul lui Nicholas, apoi se întoarse. La patru metri în stânga lui, nisipul umed începuse să se ridice şi să curgă. Pe când Nicholas privea, se deschise într-un coridor alb, puternic luminat. Ignacio îşi dădu părul negru şi cârlionţat din ochi şi coborî, iar nisipul se închise cu o bufnitură.

— N-o să se-ntoarcă, nu? întrebă Nicholas.

— Nu.

— A zis că-i pot folosi materialele ca să aprind alt foc, dar nu ştiu nici măcar ce anume sunt.

Doctorul Island nu răspunse. Nicholas se ridică şi porni spre locul unde fusese focul, gândindu-se la Diane şi întrebându-se dacă era flămândă; el era.

O găsi lângă focul stins. Pieptul îi fusese ars, şi în apropiere lângă gaura din nisip unde Ignacio îl ascunsese probabil, era un aparat de sudură nuclear. Sursa era prea grea pentru Nicholas s-o ridice, dar ridică pistolul de sudură cu cablul lui scurt şi apăsă trăgaciul, producând o descărcare de plasmă de doi

metri, pe care o plimbă pe nisip până ce trupul Dianei fu cenuşă. Când terminase, vântul biciuia palmierii şi-l orbea cu acele ploii, însă el strânse lemne şi făcu un alt foc, tot mai mare până trosnea şi vuia ca o forjă sub vânt.

— A ucis-o! răcni spre valuri.

— DA. Vocea doctorului Island era puternică şi sălbatică.

— Ai zis că este mai bine.

— ESTE, urlă vântul. TU AI UCIS MAIMUŢA CARE VOIA SĂ SE JOACE CU TINE, NICHOLAS – AŞA CUM CREDEAM CĂ IGNACIO TE VA UCIDE ÎN CELE DIN URMĂ PE TINE, CARE EŞTI ATÂT DE UŞOR DE DETESTAT, ATÂT DE DIFERIT DE CEEA CE SE CONSIDERĂ CĂ TREBUIE SĂ FIE UN BĂIAT. DAR UCIDEREA MAIMUŢEI TE-A AJUTAT, ÎŢI AMINTEŞTI? TE-A FĂCUT MAI BUN. LUI IGNACIO ÎI ERA TEAMĂ DE FEMEI; ACUM EL ŞTIE CĂ, DE FAPT, ELE SUNT FOARTE SLABE, ŞI EL A ACŢIONAT PE BAZA UNOR ÎNCHIPUIRI ŞI LE GĂSEŞTE MAI BUNE.

— Te legeni, spuse Nicholas. Eu fac asta?

— GÂNDUL TĂU.

Un palmier se rupse în furtună; în loc să se prăbuşească, zbură izbindu-se de ceilalţi, coroana lui înfrunzită umflându-se precum o velă sub vânt.

— Te ucid, spuse Nicholas. Distrugându-te. Partea stângă a feţei lui era atât de contorsionată de durere şi mânie încât de-abia mai putea vorbi.

Doctorul Island se scutură sub tălpile lui.

— NU.

— Unul din cablurile tale e rupt deja – l-am văzut. Poate nu numai unul. O să te desprinzi. Răsucesc lumea asta, aşa-i? Rachetele de poziţionare sunt reglate după sentimentele mele, şi ne învârtesc, iar frânarea e vântul şi valurile mari, şi când o să te desprinzi nimic nu te va mai echilibra.

— NU.

— Care-i tensiunea în cabluri? Nu ştii?

— SUNT FOARTE PUTERNICE.

— Ce răspuns e ăsta? Ar trebui să spui ceva gen: „Tensiunea din cablurile – D este de două'j de miliarde kilograme – forţă. ATENŢIE! ATENŢIE! Ruperea se va produce după aproximativ nouăzeci şi şapte de secunde! ATENŢIE!“ *Nu ştii nici măcar cum ar trebui să vorbească o maşină?* Nicholas urla acum, şi fiecare val urca pe plajă mai sus decât ultimul, astfel încât tulpinile celor mai mulţi palmieri de pe ţărm erau în apă.

— ÎNAPOI, NICHOLAS. CAUTĂ TEREN ÎNALT. DU-TE ÎN JUNGLĂ. Vorbeau chiar talazurile ce se spărgeau.

— Nu.

Un şarpe lung de apă se întinse către foc, care sfârâi şi se burzului.

— ÎNAPOI!

— Nu!

Un al doilea val sosi, lovindu-l pe Nicholas în coapse şi aproape stingând focul.

— TOATE ACESTEA VOR FI ÎN CURÂND SUB APĂ. ÎNAPOI!

Nicholas ridică câteva crengi încă arzând şi încercă să le ia cu el, dar vântul le stinse de îndată ce le luă din foc. Trase de aparatul de sudură însă era prea greu.

— ÎNAPOI!

Intră în junglă, unde copacii se biciuiau între ei, despuindu-se de frunze în vânt şi ramuri rupte zburau prin văzduh precum resturile unei explozii; o vreme auzi glasul Dianei strigând în furtună; deveni al Mayei, apoi al mamei lui sau al Surorii Carmela, şi alte o sută; cu timpul, vântul slăbi, şi nu mai simţi solul legănându-se. Se simţea obosit. Rosti:

— Deci tot nu te-am ucis, nu?

Nu primi nici un răspuns. Pe plajă, când se întoarse acolo, găsi aparatul de sudură pe jumătate îngropat în nisip. Nici o urmă din cenuşa Dianei, sau din foc. Adună alte lemne şi aprinse alt foc, folosind aparatul.

— Acum, spuse el. Săpă în nispi până ajunse la suprafaţa grosolană de piatră de dedesubt, şi puse flacăra pe ea; se înegri şi începu să facă băşici.

— Nu, rosti doctorul Island.

— Ba da. Se aplecase concentrat asupra flăcării, cu ambele mâini încleştate pe trăgaci.

— Nicholas, opreşte-te. Când nu răspunse, adăugă: Uită-te în spate.

Se auzi un plescăit mai puternic decât valurile spărgându-se, şi un târşâit metalic. Se răsuci şi văzu uriaşul robot-gândac pe care Ignacio i-l arătase pe fundul oceanului. Scoici minuscule se agăţau de pielea lui metalică, şi apă verzuie îi curgea pe trup. Înainte de-a putea întoarce pistolul cu plasmă către el, braţele ca nişte cleşti se repeziră şi i-l smulseră. Pe toată plaja maşinării similare netezeau nisipul şi reparau stricăciunile furtunii.

— Lucrul ăla era mort, spuse Nicholas. Îl ucisese Ignacio.

Robotul ridică sursa de curent, o curăţă de nisip, se întoarse şi porni înapoi spre ocean.

— Asta credea Ignacio, şi era mai bine că aşa credea.

— Iar tu ai zis că nu poţi face nimic, că n-ai mâini.

— În acelaşi timp ţi-am spus că te voi trata precum o va face societatea când vei fi eliberat, că aceasta este natura mea. După asta, ai continuat să mai crezi tot ce ţi-am spus? Nicholas, acum eşti tulburat pentru că Diane este moartă...

— Ai fi putut-o apăra!

— ...dar murind ea a făcut bine pe altcineva – cineva foarte important. Prognoza ei era defavorabilă; realmente dorea numai moartea, şi aceasta a fost moartea pe care i-am ales-o. O poţi numi moartea doctorului Island, o moarte ce ajută pe altcinva. Acum eşti singur, dar în curând vor fi mai mulţi pacienţi în aces segment, iar tu îi vei ajuta şi pe ei – dacă poţi – şi poate că ei te vor ajuta pe tine. Înţelegi?

— Nu, spuse Nicholas.

Se azvârli pe nisip. Vântul se potolise, dar ploua puternic. Se gândi la viziunea pe care o avusese cândva, şi cum i-o descrisese Dianei cu o zi în urmă.

— Nu se termină aşa cum am crezut, şopti el. Era doar icnetul unui sunet în fundul gâtului. Niciodată nimic nu se termină bine.

Valurile, vântul, frunzele foşnitoare ale palmierilor şi ploaia răpăind maimuţele care coborîseră pe plajă ca să caute resturi de mâncare aduse la ţărm, răspunseră:

— Pleacă... întoarce-te... nu te clinti.

Nicholas îşi lipi faţa cu cicatrici de genunchi, legănându-se înainte şi înapoi.

— Nu te clinti.

Mult timp rămase nemişcat în vreme ce ploaia îi şfichiuia umerii şi maimuţele ude se zbenguiau şi se băteau în jurul lui. Când în cele din urmă înălţă capul, pe chipul lui exista un element de personalitate care fusese doar potenţial prezent până atunci, însoţit de un vid şi o expresie de surpriză. Buzele i se mişcară, şi sunetele erau scunetele scoase de un surdo-mut care încearcă să vorbească.

— Nicholas nu mai este, spuseră valurile. Pe Nicholas, care era partea dreaptă a trupului tău, jumătatea stângă a creierului tău, l-am forţat în catatonie; pentru restul vieţii tale el va fi pentru tine doar ceea ce ai fost tu cândva pentru el – sau mai puţin. Înţelegi?

Băiatul încuviinţă.

— Te vom numi Kenneth, tăcutule. Iar dacă Nicholas încearcă să se întoarcă, Kenneth, trebuie să-l alungi... sau să revii ceea ce ai fost.

Băiatul încuviinţă pentru a doua oară, şi peste câteva clipe începu să adune lemne pentru focul de abia pâlpâind. Parcă pentru ele valurile cântară:

Astă-seară oceanul e furios...
Deasupra insulei Sado se-ntind
Nori tăcuţi de stele.
Nu răspunse nimeni.

Traducere de
Mihai-Dan Pavelescu

ERATA: Dintr-o regretabilă eroare, în numărul trecut pagina 35 a fost înlocuită cu o alta, dintr-un număr mai vechi al revistei *Anticipaţia.* Revenim aici cu textul omis, cerând totodată scuze cititorilor noştri

Redacţia

îşi savura foamea, aşa cum, în altă ocazie, şi-ar fi crestat braţul ca să se privească sângerând. O dată, trecând pe lângă un cocotier, rosti cu voce tare:

— Doctore Island!

Mai târziu începu să scandeze:

— Doctore Island, doctore Island, doctore Island, până ce cuvintele îşi pierdură înţelesul. Înotă în ocean aşa cum îl învăţaseră să înoate la fiecare patru zile, în uriaşele bazine de tratament de pe Callisto, pentru a-şi îmbunătăţi coordonarea şi plescăi şi scuipă până învăţă cum să se descurce cu valurile. Când se făcu atât de întuneric, încât putea zări doar nisipul alb şi spuma albă a talazurilor, bău din ocean şi adormi pe plajă, partea dreaptă a chipului său urât, încordat, relaxându-se prima, aşa încât părea că doarme, deşi ochiul stâng era deschis şi se holba; capul bălăngănindu-i-se dintr-o parte în cealaltă; colţul stâng al gurii păstrându-i, precum o mască mortuară, expresia caracteristică – mânie, izolare nuanţată cu acea calitate neomenească ce nu se poate găsi decât pe anumite chipuri omeneşti.

Când se deşteptă nu se făcuse încă lumină, dar noaptea se pierdea într-un gri palid. Lipsiţi de vârfuri, palmierii stăteau aidoma unor fantome înalte în susul şi josul plajei, cu coroanele pierdute în ceaţa şi bezna ce mai dăinuiau. I se făcuse frig. Se frecă cu palmele; ţopăi pe nisip şi alergă de-a lungul valurilor clipocind, încercând să se încălzească; înaintea lui, un punct de lumină roşie deveni un foc, şi încetini.

Un bărbat, ce părea de vreo douăzeci şi cinci de ani, stătea ghemuit deasupra focului. Părul negru, încâlcit, îi atârna pe umeri şi avea o barbă rară; în rest, era complet dezbrăcat, ca şi Nicholas. Ochii îi erau întunecaţi, largi şi goi, aidoma capatelor unor ţevi rupte; scormoni prin foc şi aroma de peşte fript se ridică o dată cu fumul. Nicholas rămase o vreme la distanţă, privind.

Dintr-un colţ al gurii bărbatului se scurse salivă şi el şi-o şterse cu mâna, mânjindu-se de funingine pe obraz. Nicholas se apropie treptat, până ajunse de cealaltă parte a focului. Peştele fusese învelit în frunze late şi lut, şi aşezat în mijlocul cărbunilor.

— Eu sunt Nicholas, spuse Nicholas. Tu cine eşti?

Bărbatul nu se uită la el, nu-l privise nici o clipă.

— Aş vrea şi eu o bucată din peştele tău. Nu mult. Se poate?

Bărbatul înălţă capul, privind nu la Nicholas, ci undeva hăt înapoia lui; apoi îşi coborî iarăşi ochii. Nicholas zâmbi. Surâsul sublinia incoerenţa expresiei sale, curba neregulată a gurii.

— Doar o bucăţică? E făcut? Nicholas se ghemui, imitându-l pe tânăr şi, de parcă gestul ar fi fost un semnal, acesta ţâşni spre el, peste foc. Nicholas sări înapoi, dar prea târziu – trupurile lor se izbiră şi căzură pe nisip, degetele celuilalt se răşchirară spre beregata lui. Zbierând, Nicholas se rostogoli şi scăpă, în apă; bărbatul îl urmă; Nicholas se afundă.

Înotă pe sub apă, cu pântecele aproape atingând nisipul vălurit de pe fund, până ajunse la apă adâncă; atunci ieşi la suprafaţă, gâfâind zgomotos, şi-l zări pe bărbat, care-l văzu în acelaşi moment. Se scufundă din nou, de data aceasta ieşind mult mai departe. Călcând apa putea zări focul de pe plajă şi pe bărbat revenind lângă el, plescăind prin apă. Nicholas înotă vreo cinci sute de metri în lungul plajei, apoi ieşi pe ţărm şi porni înapoi către foc.

Tânărul îl zări pe când era încă departe, dar rămase locului, mânca bucăţele rozalii din peşte, urmărindu-l pe Nicholas.

— Ce se-ntâmplă? rosti Nicholas pe când se afla la o distanţă destul de sigură. Eşti supărat pe mine?

Din pădure, păsările îl avertizară:

— Ai grijă, Nicholas.

— N-o să-ţi fac nici un rău, zise tânărul. Se ridică, ştergându-şi mâinile unsuroase pe piept şi arătă spre peştele de la picioarele sale: Vrei?

Nicholas încuviinţă zâmbind cu zâmbetul lui strâmb.

— Vino-ncoace.

Nicholas aşteptă, sperând ca tânărul să se îndepărteze de peşte, dar n-o făcu; nici măcar nu-i răspunse la surâs.

— Nicholas, şoptiră undele de la picioarele sale, acesta este Ignacio.

— Chiar pot lua? întrebă Nicholas.

Ignacio încuviinţă, fără să zâmbească.

Prudent, Nicholas înaintă; când se aplecă să ridice peştele, mâinile puternice ale lui Ignacio îl prinseră; încercă să se smulgă, însă fu trântit pe jos, cu Ignacio peste el.

— Te rog! răcni. Te rog!

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă să strige din nou, dar nu mai avea suflu; limba era forţată, mai groasă decât încheietura mâinii, afară din gură.

Apoi Ignacio îi dădu drumul şi-l lovi cu pumnul în faţă. Nicholas mai fusese plămuit şi lovit, fusese bătut, uneori sălbatic, în luptele cu

— Sunt câteva tipuri care pot plana prin aer, folosind membranele de piele ale labelor din faţă şi ale celor din spate. Unul dintre cei mai mari oposumi zburători roada coaja copacilor şi le suge seva.

— Un vampir vegetal?

— Cam aşa ceva.

— Dar nici unul dintre ei nu poate găsi aur.

— Nu. Pentru asta ar avea nevoie de un al şaselea simţ electric şi singurele mamifere care au aşa ceva sunt monotremele. În orice caz, sunt singurele de care ştiu eu.

I.S.S.N. 1220 - 8620